

George Vfrail
Stoenescu

*Fratele
Meu*

Prefață ii
Eugen Negriei

Postfață cfe
Lidia Vianxi

univers enciclopedic

Dăruit *Luminii* sau *Athanorului* *Votivului*

Misiunea pe care o are interpretul unei poezii auguste; încântătorii și oraculare de *felul* cefei practicate de George Virgih Stoeescu, este *plină* de riscuri. Posifnefe *corespondențe* oculte, *semnele transcendenței*, afuzivitatea *difuză*, substanța pregnant intefectuafă, jundăfuf ezoteric pe care se *desenează* ea, *păienjenișul de fire ce pare să o lege de ceva ce se află deasupra și departe ne prescifi.im.6a* în iscoditori și ne trezesc pasiunea (fesei/rarii).

Ni se satisfac, asțfef, snobismuf *ingenuu al cunoașterii* inițiatice și vocația euristică, dar *suntem împinși să pășim pe terenul afunecos al arbitrarului*, af *conexiunilor întâmplătoare*, al divagațiilor amăgitoare, af *speculațiilor riscante și al derapajelor*, care toate, într-un j"ef sau aftuf, sunt sau devin pfauzifne. Rămâne un prifej de *reflecție* Japtuf că opera atdt *de restrânsă și sever* controfată a poetului Ion Barbu a iritat, a stăruit imaginația noastră reconstitutivă și a născut o diversitate atdt de mare de sofții și de *sensuri*, *încât ar fi* mai corect să *spunem* că „*închiderea*” poemefor *barbiene le-a deschis* receptării, *provocându-i pe interpreți să se dezvăfuie și să-si exprime personalitatea*.

Pe de aftă parte, suntem tentați să căutam, pe aceeași cale a *decodării*, accidentul nașterii acestei poezii, uitând că ea e o construcție artificială și simMică,

*menită să ascundă, prin abuz de ornamente, tocmai
secretul și circumstanțele ce au inspirat-o. Și, mai mult,
că suntem înținați să nu mai ieșim din regimul
cerefrafității și să nu mai realizăm, mânați de
intefigența noastră scormonitoare, Bucuria incantatorie
pe care o transmite cfiar sunetuf pur al poeziei,
al unei poezii „saturate de semn”,
în afara acestor riscuri asumate, mai există unul ce
tine dt situare: acefa de a lua drept aspirație la
ermetism și ezoterism orice inițiativă de distifare
lucidă, condensare și concentrare, de curățire de
reziduuri prozaice, căci, după milenii de poezie, totul
începe să sune enigmatic, să reverbereze aluziv,
să semene și să corespundă.*

George Virgijf Stoenescu își publică primuC său vofum de
versuri în 197Z (Cercuri la Elsinorej, dar poezii semnate
de el apar încă din 1968 în Contemporanul, revistă de
prestigiu și, pe atunci, de mare audiență. Ele poartă
mărcile stifistice ale Jocului secund.

Retipărite în 1964, versurile lui Ion Barbu au fost
citite, să ne amintim, cu entuziasm și cu uimire de
tinerii care avuseseră parte în scoată și în Jacufate de
o instrucție precară și doar de „satisfacțiile” unei poezii
elementare - narrative sau innograjice. Uimirea s-a
preschimbata în fascinație și aceasta a provocat
neașteptata renaștere a poeziei pure, estetizante, care, în
1947, cdnd crivățuf comunist a înghețat orice formă de
viață literară, mai pdfpdia nesigur doar în câteva
vofume semnate de Barbu Brezianu sau Vfaicu Bdrna.
Ne aflăm în fața unui fenomen bizar de recuperare

specific literaturii noastre atipice, oCigate să reacționeze în fata *primejdiilor* și să se adapteze. Erau redescoperite și resuscitate mai toate *modurile* poetice anterioare „obsedantului deceniu”, nu numai ultimele părăsite, de nevoie, în 1948. La data instaurării viofente a modeCui de creație reafist-socialist, tendința *majoră nu era la noi* reprezentată de *poezia ermetică, ci, dimpotrivă, de poezia* directă și *coCocviaCă a generației pierdute*. Cu toate acestea, *poezii tineri* s-au Casat înrâuriți - cdud au putut să o *facă* - mai afes de poezia fui BCaga (Ana Bfandiana, Ioan ACe,tandru), *precum și* de cea a Cui Ion Barfju (Mircea Cioăanu, Cezar BaCtag), adică de *acele modele* artistice care au dominat Citeratura interfeCică, *exercitând o* atracție mitică. Literatura de *dinainte de* dezastru *reprezenta* pentru noua generație de inteCectuaCi, *supusă* tuturor jrustranCor *imaginabile, un paradis pierdut, ca și cultura în genere și modul de viață* aparținând *interbelicei vârste de aur*. *Alegerea ca poeți tutelari a lui BCaga și a Cui Barbu și aproape deloc a lui Argnezi* (de câțiva ani 6uni *devenit poet* oJ"iciaCj *își are noima ei*. Instinctiv, numeroșii defjutanti din anii dezgnetufui *și ai relativei fifreraCizări simțeau nevoia să staBifească o afianță* târzie numai cu cei care îi puteau ajuta, prin CArempCaritatea *poeziei și a destinului* Cor, să se scuture de zgura ideoCogiei și să se simtă *răzbunați* pentru toate macufăriCe jdctorufui poCitic. Ei năzuiau să *edifice acum pe* temeiuC *cuvdntu*Cui *purificat, departe de entuziasmuC* perpetuu și de *dezordinea temperamentală*

ale așa-zisului „romantism revoluționar”, de prozaismul afectat, de vigoarea muncitorească a *textelor epocii și chiar împotriva prezenței - încă recomandate de foruri - a „faptelor mărețe” ale realității socialiste.* Dimpotrivă, realitatea trebuia să j”ie întregită spiritual, iar firismul să-și piardă fondul sentimental spre a se putea încărca și de substanță intelectuală.

Mai cu seamă Ion Barbu *le putea oferi un reper și un ghid pentru dorința for de rafinare a discursului, de înnobilitate a actului poetic, de distanțare aristocratică de vorbirea comună, de sugerare a caracterului excepțional al rostirii artistice.*

Putem spune astăzi, *revizând tabloul poetic al primului deceniu de după 1964, că lecturile din Ion Barbu au fost profunde și au provocat în acei ani o mișcare poetică fecundă, în bună măsură superioară celei induse în anii '30 de personalitatea autorului Jocului secund.*

Nu doar mai vârstnicii Ștefan Augustin Doinaș și Ion Negoitescu, ci și Cezar Baftag, Mircea Ciobanu, Leonid Dimov și chiar Nicuța Stănescu s-au întredfinit, *în felul lor, cu arta combinatorie a lui Ion Barbu, aducând cu ei experiențe de viață și o mentalitate diferite de cele ale lui Simion Stoilnicu, Emil Galian, Vladimir Streinu, Af. Robot sau Cicerone Treodorescu.*

Topica *dificilă, barbismefă, eufoniifă, afiteratiifă, prozodia performantă și rară trădează fa tinerii poeți întdi de toate o influență mecanică (formală) fesne de primit. Totuși, se poate spune că, în noul orizont de*

așteptări, *sub* acțiunea attor catafizatori, cftimismuf versurifor for s-a compficat imprevizibif.

Ca debutant, George Virgif *Stoenescu* nu se dovedea, ca atdtia afții, obsedat de înnoirea fimbajufui, de *afirmarea* onjofioasă a unui mod de exprimare, ci părea mai curând *hotărât să rămână în limitele* unui stif efevat, să juca din scris o ocupație afeasă, pe măsura firii safe educate în spirituf vaforifor eterne. Nu ne îngăduim să psifi-ănafizăm, dar nu putem trece cu vederea posibifa activare a unui mecanism af *compensării*. Speciafist de prim rang in doctrine economice, în finanțe și comerț, universitaruf George Virgif Stoenescu era însetat, se înțelege, de frumos si nutrea, în addncuf ființei fui, un ideaf de perfecțiune și nobfețe.

Ca și afți faimoși reprezentanți ai unor tfvscvpcfine pozitive care au îmbrățișat cariere pragmatice (*bancherul* T. 5. Efiot, *expertul in asigurări*. Wafface Stevens, editoruf unei reviste financiare - *Archibald MacLetsfl*, *vicepreședintele trustului Generaf Foods din New York* - poetuf Dana *Gioia*), *el* simțea nevoia *prezentei* în viață a unei contrateme. A așezat poezia în centruf vieții fui și, *încărcând-o* cu toate atributefe miracofufui, a socotit-o o cate dacā nu de stāvifire, măcar de cumpănire ā expansiunii fumii obiectelor și a cafeufefor utifitare, de întârziere a afirmării *depline a spiritufui pragmatic*, biruință fa care ef însuși contribuia *Juncționăreste* și cotidian.

Cu cat mai *aristocratic-statuară* poezia fa care *rāvnea*, *cu cât mai* riguroasă Jormufa ei artistică, cu atdt

se putea socoti mai puțin expus *determinărilor joase, elementare, afienante, ce țin de umfătoarea noastră existență*. Numai poezia *de acest fel i-ar fi incufeat sentimentul că îi este dat să trăiască si altfel si că, măcar pe (furata împfinirii „rituafufui” creației, se poate număra printre cei aleși. Aleși să sfujească spirituf și să se dedice fără rezerve luminii*. Nu e exagerat să privim astjef fucrurife, întrucât credința în *puterea spiritufui este impresionantă fa acest poet dominat de rdvna ideafistă a desăvârșirii, înțefese din perspectiva unor vaforî supreme, a unei gforioase ideafități*.

Sunt vizifufe încă din *primul său volum chemarea experienței sacrufui și dorința transcenderii realului spre un dincolo, spre o zonă a spiritului care dă nădejdi. în ordinea și unitatea cosmică pe care fe proclamă versurife fui cu sunet gnostic, întrezărim rațiunea universafă și confirmăm ceea ce am putut identifică demuft într-o carte la câțiva poeți importanți afirmați în anii '60: credința în temeinicia fumii si iluzia unui triumf af umanului*. Poate nu e inutif să adaug că si din fefuf său de a fi în societate - pe cat am apucat să-f *cunosc* - se deduce prezența unui tip *exemplar de ținută la care aspiră nu numai prin exaltarea omului creator și venerarea sofemnității actufui poetic, ci și prin continua situare a preocupărifor fui într-o zonă fa care au acces doar marii inițiați, afeșii (les connaisseursj. Disprețuind banalul, ordinaruf, ef e atras numai de ce e compficat, sufțif, contorsionat, prețios*.

i) *Gange* Virgif Stoenescu • Fratefe Meu

George Virgif Stoenescu stie că fucurife sacre trebuie să rămână sacre și că, pentru îndepărtarea inoportunilor și a projanifor, se cuvine să Jie învăfuite în mister. In neîntreruptă comuniune cu astrefe și *semnele* destinului, imaginația acestui poet *se hrănește* doar cu *scenarii* inițiatice. *Cunoscător, ca puțini alții la noi, al principiilor Marii Tradiții ermetice, al Marifor Doctrine, al Afchimiei, al Teosofiei și Antroposojiei, înfișat de Simiofică, de mai bine de trei decenii* George Virgif Stoenescu trece în *mediile culturale* bucureșteue drept magister astrologicus, un *inspirat și riguros* zodier.

Dar ceea ce practica ef numai între prieteni în anii dictaturii *comuniste nu* reprezenta prifejuf efudării, *prin ludic, a unei* realități anoste, un mic și nevinovat *amuzament de* vremuri triste. Demersuf fui un pic *copilăresc* este tot ce poate fi mai diferit de ocufismuf de *supermarket de* astăzi, cu spiritualitatea fui de contrabandă și care presupune o refigiozitate de mana a *doua (cum ar fi spus Spengler)* și cfiar o contrainitiere (R. Guenonj).

George Virgif Stoenescu pur și simplu a trăit și trăiește în *orizontul* misterufui, *devorat de „demonul analogiei”*. Prins în *rețeaua de fire invizibile a* simbofisticii ocafte, e inapt să *evalueze realist un fapt de* viață, fiind gata oricând să-f împingă în mit și simbol spre a-i da o *explicație orfică-*. „L'expfication orphigue de la Terre, qui est le seul devoir du poete et le jeu litteraire par excellence”, cum afirma Maflarme, decepționat de

minciuna funciara a lumii obiective și de vanitatea existenței individuale.

Ar fi, așadar, *inutil și contraproductiv sa citim* volumele (poemele, versurile) lui George Virgih Stoenescu ca pe *produse* strictamente literare cată vreme ele nu derivă dintr-o doctrină exclusiv literară, ci *fac parte dintr-un mod* esențial ezoteric, elitist de *viețuire, de înțelegere a lumii, implicând* transgresarea continuă, *prin diverse mijloace și căi*, a universului cotidian limitat, a Japtefor vieții sale și a vieții altora, a întâmplărilor lumii.

Poezia e doar una din *căile de mediere a Absolutului* - și nu cea de pe urmă -, de *naștere*, cunoaștere și recunoaștere jubilară a ceea ce Malfarme numea „un Cosmos organizat sub semnul *Trumosului*". *În orice caz, în primele volume se simte că ea reprezenta* pentru George Virgil Stoenescu o cale importantă - și lui potrivită -, că era instrumentul suprem de *mediere, mijlocul prin excelență de a da noi legi* vremii și lumii cu ajutorul *poeticului*.

Volumul *Cercuri la Elsinore (Editura Eminescu)* a fost socotit de critică drept cel mai interesant debut al anului 1972. A contribuit la această *opinie*, repetată în diversele bilanțuri de *sfârșit de an*, „cuvântul înainte” semnat de poetul Cezar Baltag, de a *cărui exigență nimeni nu s-a îndoit* vreodată. Prejătorut constata că „aceasta carte exaltă ideea de cerc” și că „poetul atribuie cercului valoare de raport *magic, de filozofem poetic și îl concepe* ca un mod absolut al reprezentării lumii și spiritalității”. *El oferea generos o cheie interpretativă și*

preagrăfjiții noștri *recenzenți*, scutiți *astfel de efort*, s-au muftum.it să gloseze *timid în marginea* considerațiilor din prefață.

Deși figura *magică a cercului* este o *prezență indiscutabilă* (dar nu excesivă) în volum, concentrarea atenției *exegeților* exclusiv asupra ei le-a sărăcit (împuținat) câmpul semnificațiilor. Pentru că nu numai cercul (sau triunghiul, sfera, dreapta), care derivă din simfjofistica geometrico-numerică a lui Ion Barbu și Paul Valery, ci și alte motive *recongoscibile* (*unele de sorginte mitologică iudeo-creștină*) ar fi apte să ne înrăurească observațiile și să le direcționeze spre zone oculte. Efe nu sunt însă *nici prea numeroase, nici ostentativ dispuse in text*. Mai profitabil ar fi să vedem din ce pricină și cum foarte multe cuvinte, *neobișnuit de multe, par să facă oficiu de mediatori* (de spiritualitate), dndu-ne iluzia că suntem părtași fa o *comunicare* fundamentală. Vaferiu Cristea se numără printre acei puțini critici care, Jrapați de *exceleța laturii sonore, au intuit că* „*vraja* sonorifor conjugate după *misterioase paradigme intuitive*”, „*sonorele împerecheri de cuvinte* provoacă, prin chiar vibrația for pură, *impresia unei emisii oraculare*”. Întruedt o lungă tradiție culturală - vrea să spună criticul - leagă Frumusețea de Bine și de Idee, pentru cititorul cultivat ea nu poate fi o „*formă a vacuității*”.

Prin cafitatea versurilor și sonoritatea for incantatorie, *imaginația noastră simbolică* e pusă în *mișcare* chiar *dacă* autorul nu și-a propus să facă din carte o arhitectură de semne. *Precizia numerică, o anume*

tendință spre compoziția ciclică, noblețea formulelor hieratice, dificultatea, ariditatea și concentrarea expresiei care refuză, dar și cheamă, conservarea versului regulat și a cadrului strict (glosă, sonet), cuvintele evocatoare și grupate după afinități muzicale, rimele precise sunt suficiente pentru a crea sugestia unor semnificații greu avuabile.

Dă măsură acestei aspirații fa puritate și perfecțiune sonoră piesa forte a cărții, glosă care a dat titlul volumului și care, ca orice glosă, ilustrează și in plan formal, prozodic, ideea de cerc-

Cercuri la Elsinore

îndoit preafiniștitul
Numele l-a scris pe apă,
Cupe pline - asfințitul
Blestemat model să-nceapă;
Dorului pierdut în jaeruri
Testament căfcăt în tropot,
Cântecul s-a rupt din ceruri -
Mult mă doare gândul clopot.

Printre lumânări *adâncă*
Stelele și-au scurs zăpada
Pietrele și-au prins in *stâncă*
Somnul treptelor și prada...
Unde soarele apune
Nu mai știe fericitul,
Arde grea înțelepciune,
îndoit preafiniștitul.

Unde *porțile sunt arse*
Nu mai are *nimeni gândul*,
Singur ochiul meu se sparse
finc-o (fata numărându-...
Timpul tot în *vechi amnaruri*
Neștiind cum *să-d încapă* -
Moartea liniștii în *daruri*
Numele t-a scris pe *apă*.

Petrecutele suspine
împlinite zate-arată,
Golurile vor să-nchine
Șanuri calzi ceroși de Jată;
Numai fierul care moare
Prigonește neclintitul,
Si *aprinde domnitoare*
Cupe pline, asfințitul.

Albă fața mea din turmă
Prin grădini n-o pot străbate,
Sterpi arhanghelii se-curmă
în măslini de guri strâmbate...
Focul vorbelor pe scânduri
Spălă chipul dus sub pleopă,
Rea pecete peste gânduri -
Blestemat model să-nceapă.

Și veghez aprins hotarul
Răului ce nu cunoaște
Spaima ancorei, *zadarul*
Răstignirii care naște...

Dintre scoarțe de *cărbune*
Păsări mari străbat prin geruri,
Cearcăne de zbor străbune
Dorului pierdut în /ieruri.

Intre munții din câmpie
Zac poveștile, așteaptă;
Cumpănită vrea să fie
Lupta dreaptă, lupta dreaptă...
Fumul um6refor adună
Șărpefe-ughețat în șopot,
Viul poartă o cunună
Testament călcat în tropot.

Vina *oaselor* trecute
Aurite azi afară,
Vinul zilelor avute
If cdntară, îl cântară...
Se pătrund în negre lacuri
Cruci purtate peste feluri,
început - sfârșit de veacuri
Cântecul s-a rupt din ceruri.

Ochii mei deschiși in soare
Plâng lumina de fa prunduri
Nu mai știu să-i înfioare
Zelul tainic din străfunduri;
Cercul strdms îl port pe frunte
Simt *dulceața lui* - in șopot
Să *adorm în morți o punte*...
Mult mă doare gândul clopot.

Mult mă doare *gândul clopot*
Cântecul s-ă rupt *din ceruri*
Testament călcat în tropot
Dorului pierdut în *ficruri*,
Blestemat model să-nceapă
Cupe pline, *asfințitul* -
Numele f-a scris pe apă
îndoit prealinistitut.

Putem spune că în perimetrul *bine* conturat al unei *asemenea poezii ne este dat să simțim cum încearcă* să se aleagă din apele murdare ale existenței (sentimentelor) o calitate nouă, subtilă, discretă, înalt intelectuală: „*Donner un sens plus pur aux mots de la trîm*”. Am spus „simțim” și am adăugat „cum încearcă” pentru că, în cadrul unei poezii de *felul celei* practicate de Mallarme și de mallarmieni (pe care am numit-o, în Sistemica poeziei, poezie de „structurare cu frustrare de sens”), autorul, atrăgându-f pe cititor într-o alunecare lentă spre un *posibil sens*, va avea grijă ca acesta să nu ajungă să se constituie niciodată. *îl va* Bulversa când va fi pe punctul să devină univoc sau *îl va* multiplica prin introducerea unor conotații suplimentare care *preschimbă* întefigifnTitatea în sugestivitate. Si fiindcă ne aflăm în fața unei poezii care presupune o motivație ontologică, să teoretizăm puțin în marginea ei, apelând la Sistemica poeziei. Poeții mallarmieni consideră, cum spuneam, existentul ca insuficient. Privind parcă din depărtare, ca dinspre o altă zonă, a absolutului, a esențelor, a *elementelor pure*, socotesc că

lucrurile și faptele *lumii* (sentimentele, stările afective nu mai puțin) *sunt* impure, și sunt *impure tocmai* pentru că au o *prezență reală*. Că numai dislocate, eradicate, *supuse dereificării, eliberate* de limitele *realului pozitiv*, acestea *permit* esenței for să se reveleze în limbă. Nu de perfecționarea, ci de abolirea existentului par preocupați acești poeți, și instrumentul lor, singurul instrument apt să confere lucrului absența (echivafndu-f categorial cu absolutul, cu neantul) e limbajul poetic.

„Cale a *salvării*”, *formă* de sacerdotiu, *poezia e - după* Maflarme - un limbaj de neînfocuit, *fiind* singurul foc unde hazardul și impuritatea realului ar putea *fi* învinse, anulate, spiritualizate. Ar putea *fi, doar ar putea fi, căci* - după cum observa și Hugo Friedrich - acest soi de *epifanie* absolută prin limbaj *își* poartă cu sine eșecul. Idealitatea pură nu poate *fi* atinsă, *limbajul se* oprește la *extrema limită* și niciodată în/fă neant, întrucât poemul va *folosi*, oricum, purtători *empirici ai unor* entități *categoriale, rudimente de reprezentări, elemente de ordin* concret. Dar *tocmai acest „eșec al pasiunii pentru transcendență” este condiția* ființării poemului și însăși „*chezășia invizibilei existențe a idealității*” (Hugo *Triedrich*, Structura liricii moderne, Editura Univers, 1968, p. 138).

Așa stând lucrurile, se poate medita fa starea de spirit a eufui producător care continuă să creeze, cu toate că „*realitatea se* dezvăfuie ca *insuficientă*, transcendentă ca neant, raportul *față de amândouă ca disonanță* nerezolvată” (Hugo Friedrich, op.cit., p. 146). Mai muft,

poemele *produse*, sunt actualizarea unui proces ontologic și însăși schema ontologică (motivația ontologică) imprimă textelor mișcarea. Toată problema stilistică este ca poetul, *printr-o* prelucrare particulară a materiei, să *schiteze o* mișcare *de* transcendere.

La poeții maffarmeenii - *din* rândul cărora Jăcea parte debutantul George Virgil Stoenescu -, însuși Jelui negativ al acestei prelucrări sugerează golirea materiei, spiritualizarea prin dematerializare. După Sălinas, condiția poeziei „pure” este de a *fi cat mai degajată de lucruri și teme* (*am* adăuga aici și de sentimente).

Năzuind la esențiazarea discursului, ea va suprima *elementele* discursive (descriptive sau narative), va evita *reprezentarea* lucrurilor, pentru ca lumea obiectivă, în existența ei obiectivă, să nu poată *fi recunoscută*.

Toate procedeele stilistice vor urmări în primul rând dereafizarea treptată (golirea treptată de *empiric*), deconturarea, diminuarea *prezenței reale*, deconcretizarea, *desprinderea de* „consuetudine”, abolirea corporalității, sublimarea. Universul *poeziei* va trebui alcătuit din *elemente* imprecis conturate, din *obiecte* (*mai ales obiecte*), *fînțe*, *evenimente* (obiective, *afective*, spirituale) *desprinse de orice* legătură normată cu cauza, locul și timpul, fiindcă *asemenea* categorii implică și permit orientarea și sensibilizarea.

Elementele sunt „*exilate*” din timpul tor empiric într-un timp nedefinit și ipotetic, în zona unui cândva evanescent și crepuscular. Pentru lucrurile desprinse din lăcașul (or, sustrase *ordinii reale*, vor *fi alese* categorii

ttm.pora.it adecvate cufundării, absentei, neantului, târziului.

Durerea, tragismul, amărăciunea sunt neavenite, ca tot ce *implică o contingență cu* umanul. Naturii nu i se lasă naturalul, spațiul obiectual tinde să se dereifice treptat până la *fenomenul primar static, până la* entitatea absolută, care nu mai are *nimic* comun cu fumea *empirică, până la elementul cel mai general, mai* nedeterminat, mai puțin limitativ.

Nu e greu să observi că, în *poemul glosă pe care* George Virgif Stoenescu își asază la centrul *volumului său* de debut (asa cum va proceda și în alte volume), autorul evită tot ceea ce, *fiind imediat recognoscibil, te* reîntoarce în contingent: materialele *experienței* cotidiene, sentimentele *comune, familiare*, omenești, adevărurile practice.

Această *aerare a materiei este consecința folosirii* mijloacefor alchimiei verbafă. Căci realul este abolit sau va putea să pară abolit numai o dată cu așofirea expresiei fii normale în limbaj. Pentru eliberarea de materialitatea tor brută, lucrurile sunt făcute să-si piardă sensul *comun - deci vulgar - prin* *descompunerea și* recompunerea for din părți rebotezate cu *combinații de* cuvinte, care *înmulțesc conotațiile* apte să diafanizeze, să dematerializeze („gândul clopot”, „somnul treptelor”, „chipul dus sub pleoapă”, „spaima ancorei”, „zadarul răstignirii care naște”, „dorul pierdut în fieruri”).

Concizia *extremă pare a fi* la acest poet, ca și la marele său model Ion Barbu, o preocupare constantă, dar

„umputurife" discursive nu sunt suprimate în aceeași porție și nici nu se constata un *număr la fel* de mare de construcții nominale și de elipse. De altfel, în celelalte poezii din volum insulele de construcții nominale - aici cerute mai cu seamă de legile *prozodice ait glosei* - sunt și mai rare. Iar consecințele se simt *imediat*. Fluidul poetic nu se oprește din foc în foc spre a ne lăsa să căutăm noimă sau să contemplăm câteva formule oracufăre (ca în *barbienele* Grup și Poartă] și poezia nu *îngheață în* atitudini statice.

O particularitate a ermetismului volumului *Cercuri la Elsinore* este Jelui nepoticnit cum evoluează versul, curioasa, excepționala fii cursivitate. O *cursivitate improprie*, nefirească. Într-o *poezie* presupunând o *încordare a* spiritului, dar distonanta este de regăsit în versificația simbolștilor *romani* (din Jamifiă lui Petică). *Și mai ciudat este că mersul acesta* potofit dar sigur af versului nu ajută fa *nimic*. Poemul doar pare să *alunece spre un* anumit sens, dă senzația că vrea să *comunică până la sfârșit ceva, dar nu o face*. Una din sursele de tensiune ale lirismului acestei *poezii constă în această* inadecvare (distonantă) care se affă la *originea* evoluției stilistice ulterioare.

Cititoruf obișnuit cu *emisii perfect* inteligibilă și *debordând de* înțelepciune stoică formulată apodictic a *glosei eminesciene* e surprins să constate că aceleași tipare severe *adăpostesc aici o rostire* pitiatică. Poetul ăre însă aerul că ne transmite ceva important, *fîndcă într-o astfel de* cadență infailibilă nu se pot comunica decdt lucruri decisive. Intre timp, cuvintele *desemnând*

obiecte, gesturi și sentimente au fost golite de înțelesul for comun (și trivial), au pierdut zgura *sensurilor lor* obișnuite *prin câteva procese* de metaforizare consecutiva, asemănătoare unor *puneri succesive în ecuație* sau unor transformări succesive de retortă. *S-au produs astfel două* mișcări contrarii: materia a apărut mai aerată pe măsură ce *combinațiile de retortă* au devenit mai *complexe, reprezentările mai artificiale*, limbajul, în totalitatea fii, mai neobișnuit. Exprimarea - în gfosă și în *genere in versurite* volumului - se affă tot timpul ta limita imposibilului. Deși topica nu este, ca la alți ermetici, nefirească, construcțiile sintactice nu sunt explicite:

„Unde porțile sunt arse
Nu mai are *nimeni gândul*,
Singur ocftiuf meu se *sparse*
înc-o dată numărându-t...”.

Prin obișnuință, verbefe ne *directionează* atenția spre un determinant (modaf, temporal), spre un obiect direct sau spre un subiect, dar acestea aici fie nu apar, fie sunt înlocuite cu determinanți *imprevizibili*:

„Și *veghez aprins* notarul
Rdufui ce nu cunoaște
Spaima *ancorei zadarul*
Răstignirii care naște...”.

Raportările gramaticafe prea cfare sunt suprimate și determinanții sunt *uneori* situați atdt de departe înedt nu mai par a fi în vreo refație anume:

„Printre *lumânări* adâncă
Stefete și-au scurs zăpada..." (s.n.).

Disfocărite de acest Jef contribuie ta sfăbireă
rejerențiafității și fa autonomizarea acestui fimbaj.
Or, un fimbaj autorejlexiv este deschis atribuirii de
sensuri, *fiind terenul* propice pofisemantismufui.

George Virgih Stoenescu știe să evite univocuf și să
provoace pofisemia *prin jocuri* combinatorii, făsndnd,
din foc în foc, inițiativa cuvintelor.

Cezar Baftăg a intuit această Înclinație fudică a
tdnărufui poet și a prins-o într-o Jormută admirabifă:

„Tipuf de poet către care se *îndreaptă* ef este acela de
crupier sacerdotal fa rufeta Verbului, căutndnd să Împace
paradoxul cafcufufui și ăf întdmpfării".

Adesea *tocmai* cafcufarea atentă a numărufui de
picioare și *grija* pentru rima care trebuie să vină exact
cdnd *trebuie îi dau* curajuf să jofosească, jură să
cumpănească muft, cuvinte neașteptate:

„Timpuf tot în vechi amnaruri
Neștiind cum să-f încapă -
Moartea *liniștii* în daruri
Numete f-a *scris pe apă*."

Numai fierul care moare
Prigonește neclintitul,
Si *aprinde* domnitoare
Cupe ptine, asfințitul" (s.n.).

Deși răspund aparent corect valențelor libere ale determinanților lor, aceste cuvinte *extind zonele de ambiguitate unde totul reverberează polisemantic, însă George Virgil Stoenescu știe că polivalența extremă solicită, mereu și mereu, pentru fortificarea credibilității un suport riguros-*, aparența unor raporturi sintactice respectate întocmai și severitatea formală a versului - numit de Ion Barbu - „versul legiuit: număr consolidator și incoutrofabilă tradiție”. Constat, *revăzând*, după un sfert de veac, versurile tânărului poet de atunci, că ermetismul are atribute specifice. Fără prea multe dislocări sau fraze nominale și cu o prezență activă a verbului față de persoana I, *versurile, mai curând de tip simbolist sau parnasian, relevă un ritm susținut și bine marcat și nu își pierd cadența nici măcar atunci când același element decisiv care e verbul forțează combinații imposibile.* Ce deosebește poezia autorului volumului *Cercuri la Elsinore* de aceea a oricărui poet *ermetic este mișcarea* cum reușește să iniție un sens al mișcării (nu și un sens anume). Cititorul e „ajutat” să caute (nu să și găsească) un sens și să nu piardă din vedere calea spre un dincolo prin câteva - puține - repere lăsate aici-colo, de-a lungul textului înfocând toboganul silogistic, acești mediatori de sens realizează o inducție discretă.

În rețeaua lexicală a *poeziilor, rolul mediator îl pot juca: nume de lucruri, împrejurări, elemente care sunt purtătoarele unor entități categoriale (lumina, muzica ș.a.), care reflectă o existență spirituală sau corespun*

unei teme *ideale-*, unele cuvinte *din fondul* inițiativ și *ocult*, apte să *instruiască și să reveleze-*, cuvinte raportabile la atitudini-arnetip *de ecou* mitologic (*referitoare, de pildă, la* datoria spirituală, *la* sacrificiul eroic în *numele rigorii sau*, dimpotrivă, fa existența *nedemnă și fa decădere*); motive *desprinse parcă din* mitosuf *originar și* abstractizate până fa a *fi greu de* recunoscut *sintagme* afuzive; imagini reevaluate în sens embfematic etc.

Să împrumutăm „oefii spirituăfi” de care vorbea Jorge Guiffen pentru a întrezări în masa cuvintefor pe acefea care, având caracteristicife unor *embleme*, *sunt* raportabile fa altceva, Ca o entitate spirituafă, fa „*încordarea spre un dincolo*”.

Graduf de *transparență simbolică* a cuvintefor mediatoare din glosa Cercuri la Elsinore (dedicată lui George Ivașcu) este mic. O noțiune geometrică (*cercul*), *pe care cu greu am* putea-o raporta fa *obsesia* pitagoreică a rigorii și perfecțiunii, există *în titlu. Dar în strofa a noua* cuvntuf e *însoțit de un epitet*. „*cercuf strdns*” (*xercuf strdns* îf port pe frunte”), *sintagmă care consună cu alte* cuvinte-simbof și cu afte sintagme afuzive, *reevaluabile in sens* embfematic: fierul (*dorul pierdut în fieruri*) - fegat de *forță*, brutafitate, supunere,- testamentul călcat („*în tropot*”), tropotul - metonimie a *invaziei și împifării*; *sandul efopot* - sugestie de obsesie și *presiune* („*Muț mă doare gândul efopot*”); „*portițe arse*” („*Unde porțile sunt arse* I Nu mai are *nimeni* gnduf”) - formufă care trimite fa dezastru, fa viofență, ta *profanare-*, pecete („*Rea pecete peste gânduri*”/

Blestemat model să-nceapă") - simbol consacrat, sinonim cu tăcerea impusă; „arhanghelii sterpi" (sterpi arhanghelii se curmă") - imagine-simbol a declasării, a pierderii identității.

Unele *dintre aceste simboluri* sunt de tradiție - deci cu structură semantică *obligatorie* -, *altele sunt simbolurile autarhice, fără tradiție*, dar apte să reverbereze aluzii absconse, intrând în *rezonanță cu celelalte*.

Iviți de-a lungul textului, acești mediatori de sens se raportează, într-un *fel* voalat, fa o stare sufletească pe care o împărtășește numai cititorul care s-a format în aceeași tradiție culturală și istorică și care are același *orizont* de așteptări cu poetul.

Cuvintele și sintagmele legate de starea arhetipală a primejdiei ne obligă să luăm în *considerare o altă posibilă semnificație* simbolică a cercului din titlu.

E vorba, poate, de cercul *magic apotropaic, care, datorită închiderii sale, iradiază putere și o strdnce în sine pentru a proteja față de orice element primejdios din afară*.

Elsinore *însuși fiind un loc nefast expus* nelegiuirilor (dar și sacrificiului purificator!), suntem *înclinați să corelăm starea indusă astfel cu atitudinea* subiectului liric exprimată în versuri *precum-*.

„Și veghez aprins hotarul (s.n.)

Rdufui ce nu cunoaște

Spaimă *ancorei*, zadarul,

Răstignirii care naște..."

sau

„Ochii mei deschiși în soare.
Plâng fumina de la prunduri
Nu mai știu să-i înjioare
Zelul tainic din străfunduri”.

În *versuri* transpare o arzătoare aspirație spre spiritualitate și o dorință de respingere a tentațiilor nedemne, a existenței confuze, de menținere - în pofida tuturor vicisitudinilor - a unui ideal. Îndemnul - implicit - de respingere a nedesăvârșirii și a chemărilor vulgare confirmă apartenența glosei fa *specia poeziei ermetice, care, de regulă, într-un jef său ăftuf, trebuie să schițeze o mișcare de transcendere.*

Vofumefe de versuri semnate de George Virgil Stoenescu se pot defini pornind de la structura semantică a cuvintefor-mediator si, de asemenea, de fa ponderea efementufui afectiv (ce ține de trăirea individuală). Acesta intră în contradicție cu factură riguros intelectuală (ce ține de voința artistică) a versurilor. Pentru un vofum de debut, Cercuri la Elsinore cuprinde un număr neobișnuit de mare de poezii.

Pe scurt, ce am putea spune despre aceste producții artistice, fără teama de a intra într-o zonă a fantazării for critice! în ansamblu, efe fasă impresia unui afiaj bizăr de sibilinic și patetic, de puritate savantă și monolog dramatic. Accentele sentimentale și elegiace sunt complicate prin „afchimia verbufui”, cu ajutorul unei arte combinatorii imprevizibile. Simbolurile mai mult întrețin decd indică starea suffetească.

Poetul nu pare dominat de autoritatea *gândirii* tradițional" și nu practică un *hermetism* programatic. Suntem *sugestionați* să *împingem* interpretarea într-o *direcție, ocultă de alegerea inteligentă* a unor titCuri precum- Luminătorul, Emet, Drum spre Zamolxe, Delfica, încercuit de aspre preotese..., Lacrimi pe ceruri, Vis în vis (Reflexia cercului rău), Sol, Fier, Balanță peste moarte etc.

Lăsând *la vedere*, într-un vers *anume al poeziei, cate un* cuvânt din *fondul* inițiativ și ocult, *noțiuni geometrice*, simboluri de *sorginte* mitică, *numele unor* obiecte sau gesturi care includ un etos *al inițierii*, George Virgif Stoenescu știe că acestea vor *ademeni* - în aceeași mișcare misterioasă spre altceva - alte cuvinte și alte *expresii*.

Cu fiecare val de supoziții și ipoteze lansat de cititorul astfel provocat, sensurile poeziilor vor *spori*. Reverberând aluzii enigmatice, vocabulele insolite se sustrag unei *înțelegeri* limitative și transmit această trăsătură a *Cor ansamblului poetic*.

Doar aspirația spre o spirituaCitate înaCtă rămâne o constantă a voCumufui.

Măi atrage atenția, *firește, în versuriCe debutului*, eufonia. *Deschidem o paranteză*. *Latura fonică a poeziei are, în acest model de producere, virtuți cataCitate*.

Poemul înseamnă, cu precădere, un obiect de artă ideal pentru *poetii mallarmieni*. Eufonia - ca *manifestare a limbii* - își găsește un *roC simbolic*, întrucât *concordă cu omogenitatea și armonia universu*Cui (imagine și râvnite). Ion Barbu a pus temei pe *fonetică nu din*

pedanterie și prețiozitate, cum *considera G. Călinescu*. *Li credea în eufonie* (obținută prin rime interioare, numeroase și subtile aliterații și asonante) ca o componentă oarecum obligatorie și programatică a versului- „Mi-am poleit versul cu cât mai multe sonorități. Pe lângă unitatea spirituală, adăug una fonetică”.

Ca *descendent ai tui Ion Barbu*, George Virgif Stoenescu s-a străduit să păstreze o continuitate metodică, să omogenizeze cuvintele spre a *face permeabile și docile, prin așezarea - metodică -*, în texte, a unor serii de identități și similitudini. Nu a justerizat” *prozodia și nu a reorganizat-o dându-i, din loc în loc*, implusuri savante, precum maestrul său. Poate doar în Ger valah (care *conține* numeroase rime interioare) atrag atenția schimbarea numărului de picioare, ruperea ritmului și adoptarea tempoului fofcforic.

Ca să creeze o dispoziție particulară de *receptare, acea* încordare care anunță *eliberarea* spiritului, George Virgif Stoenescu se *folosește adesea de* acordurile auguste ale decasifabului iambic (cu cezura pfasată după al șaselea sau al patrulea picior), *vers care* favorizează *ingambamentul*.

Cititorul *trebuie* să aibă sentimentul *participării la un* ceremonial. Date fiind *ordinea inaparentă - dar reală - din Univers, corespondența* ocultă dintre fucruri, *precum și* imanența Armoniei în Cosmos, inițierea în ritualul *contempării esențelor și al* perfecționării spirituale nu poate avea o altă cale în afara fofosirii *simbolurilor ezoterice, a imaginilor fundamentale*

(emblematic) si, tnai cu seamă, nu se poate *dispensa de o cadență in totul particulară a rostirii si de un cadru prozodic fix.*

Respectarea regulilor prozodice complicate este un semn de *forță, de voință* artistică si de *încredere în* autoritatea *formei*or legiuite. Doar în cadrul exclusiv al acestora e posibilă depășirea - mistică - a persoanei și atingerea „extazei”, a stării absolute a intelectului, cdnd elementele universului sunt percepute în simultaneitatea tor.

Poeziile fui George *Virgii* Stoenescu *probează o mare* virtuoziitate jbrmafă. In volum se găesc, în număr impresionant, sonete de toate tipurile, o glosă, *strofe* cu rime bogate și diverse, jocuri de rime *interne si asonante etc.* Pentru cititorul de astăzi, din păcate, ele nu mai au importanța pe care o aveau în vremea în care contă în poezie unitatea superioară a sunetului și sensului. Refrenul, însă, păre a avea principalul rol incantatoriu în poezia fui oraculară, în care se amestecă nu puține tonalități simboliste.

Predilectă este reluarea versului (ușor *modificat*, uneori) de la începutul strofei la sfârșitul ei:

„îmbătrânește nebunia-n regi
 Atdta ger s-a strdns în fluturi
 Pe *galbenele* mdini, vechi scuturi
 îmbătrânește *nebnnia-n regi...*”
 (înțelepciunea nimănu)

Urmând *exemplul* Cui BaudeCaire (Harmonie du soir), George Virgijf Stoenescu își încearcă puteriCe în afcătuireă *unii* pantum, formă poetică dififică, vânată de parnasieni ca un trofeu. AC *doilea și al patru*fea vers aC fiecărei *strofe sunt* repetate în primuf *și al treilea vers al strofei* următoare. RegufiCe sunt și măi compCicăte (uftimuf vers af pantum-ufui ar trebui să-f repete pe primuf), dăr efortuf foarte tdnărutui poet din *anii* debutufui merită *reținut*.

Leagăn tors

Un *coridor de taină în inimă cânta* -
Se finistise zărea de-un vis de-nsingurare,
Prin care trecea afbă pecetea fruntii-n mare;
Un gdnd *amarnic voia* în doruri împfdntă.

Se *liniștise* zarea de-un vis de-nsingurare
Și *mândra* făcrimare o pasăre zvdnta,
Un gdnd *amarnic voia* în doruri împfdntă
Pe cearcăne de apă și măști surâzătoare...

Și *mandra* făcrimare o pasăre zvdntă
La vama unde ocfiuuf cfípea precum un soare,
Pe *cearcăne de apă și măști surâzătoare*
Se împfinise vrajă ce-n mine descânta.

La vama unde ocfiuuf cfípea *precum un soare*
Lumina umbrei *aspru un cerc* învesmânta,
Se împfinise vraja ce-n mine descânta
Sortită nebunie pe *frunze trecătoare*.

In orice caz, *este evident că George Virgif Stoenescu s-a folosit mereu de virtuțile stimulative ale laturii fonice. Poezia lui aspiră la o omogenizare fonosemantică și ne dă un sentiment ciudat în lectură, pentru că astăzi, în produsele poetice contemporane, funcția referențială a limbajului manifestă o tendință exclusivistă și dominatoare.*

În Sistematica poeziei am afirmat că e de prevăzut ca o astfel de poezie să reapară, ca o compensație, atunci când - în evoluția ei sinuoasă - gândirea umană va împinge prea de tot în uitare sentimentul înruderii profunde (de care vorbea Micuel Foucault) dintre cuvânt și lume, atât de puternic cu secole în urmă.

Ca o manifestare ontologică specifică, concepută ca o formă de cult (cu un prim sacerdot în persoana lui Mallarmé), „poezia pură” este, într-un fel, obligată să folosească stimulatorii de tip senzual și conotațiile particulare reverberate de latura fonică.

Așa cum au procedat și predecesorii săi mallarmieni, George Virgif Stoenescu a luat în serios intitularea poemelor. Titlurile - în cadrul acestui tip de poezie - contribuie la ademenirea cititorului. Când sunt misterioase și au un aer ocult - cum sunt multe din titlurile din volumele poetului - ele îl ridică la o stare de disponibilitate totală, îl pun în situația de a aștepta și de a năzui. Un titlu precum Emet (în cabală, „pecetea lui Dumnezeu” și Adevăr”) îi stârnește orgoliul participării la un act neasemuit de cunoaștere și sentimentul elitei. Ca promisiune și ca prim vector al unui sens potențial, titlul este în măsură să creeze

starea de spirit *favorabila* abordării textului. Aureolat de o lungă tradiție, titlul oferă și o garanție de seriozitate și profesionalism.

Tot astfel, adoptarea unei forme fixe, a unui *cadru, formal* - a catrenului, de exemplu, ori a sonetului - ne *constrânge să luăm în considerare conținutul cam în* aceeași fel și *cu* aceeași eficacitate cu care o face rama pusă peste o pictură tășistă.

Din aceleași rațiuni nu trebuie neglijate: dispunerea în pagină, calitatea *tipografică a literei și tot ce ține de* „ținută” textului și de *puterea lui de fascinație*.

Telul cum debutează *poezia e* hotărâtor. Mallarme *recomanda, de pildă, începutul sonor, de a cărui* surpriză să poată *profita în* continuare poemul, începutul e ispititor în *poemele* acestui volum de debut: „Mi-e datul zilei slabă rugăciune”; „Aș vrea să mor încoronat pe lespezi”; „Cum moare mure-n fiece lumină”; „Clar poartă cercul liniștii pe ape”; *yorbele se duc, ah cum se duc* vorbele, vorbele”; „Cum rana mea închipuită” etc. *în fond, poezia pură are nevoie de puține elemente.*

Esențial este să-l prinzi pe cititor - într-un fel oarecare - în cursă textului. Poți să-i *oferi, în acest scop*, obstacole pe care să creadă că le depășește spre a trece îndârjit mai *departe*, să-l determini să *zăbovească, meditativ, în jurul unor sintagme sau al unor* cuvinte pe care să le *considere chei de înțelegere sau de mediere* a sensului. Sau, lăsându-l să rătăcească (de *bunăvoie, se înțelege!*) în rămurișul încredințat al cuvintefor, poți să-făci - prin mici trucuri stufistice - să se ifuzioneze (știind, în același timp, că ifuziă fui nu va fi

răsplătită!) *că, până ta urmă, drumul se va limpezi și călătoria va fi priincioasă.*

De asemenea, *forțele senzoriale* aCe fimfăjufui (ritm, sunet, *tonalitate*, *repetiție hipnotică*, *refren*), *cu „farmecul (or sonor evanescent” (Benn)*, provoacă o *vibrare care irizează fragmentele*. Câteva *din poeziile* volumului *Cercuri la Elsinore*, prin „armoniile *semantice superioare”* si prin *semantismul lor* obscur, emană o *magie anume, căreia cu greu ne putem sustrage-*.

„Cealaltă *lacrimă ardea*
Ușoara *plângere de ape*,
Se ridicase o *perdea*
Pe *nemurirea dintre pleoape*.

Curgea ca *șarpele spre ziuă*
In *laptele din drumuri calde*,
Voise *noaptea din preziua*
In *ziduri oasele să-și scalde*.

Pereche aprigă de scrum
Cădea visând dumnezeire,
Creștea aC6ind în *ploi de jum*
Si muzici scurse din tingire...”.
(Cealaltă *lacrimă*)

Ființa umană, setoasă de certitudini, e înclinată să nu admită vreodată că acolo, în text, nu se află un sens anume. Ca și altor poeți mallarmeeni, și lui

George Virgif Stoenescu îi rămâne doar să întrețină această *nobilă confiență*.

Cum în acest tip de poezie nu este nici important, nici binevenit să stabilim în final raportările și nici să înțelegem pe deplin simbolurile, nu ne vom *încerca* puterile în actul descifrării *poeziilor*.

Lectură întregului volum îți relevă însă câteva simboluri *predilecte*-, cercul (coroana cerc, cearcăne de zbor), creasta, ancora („ancoră *de carne*”), pecețile („peceți pe *dinți*”), fierul („te paste fierul”, „în *fier își pierde* duioasa pace”, „din *ochiul fier*”), viermele. Folosit în prea multe și *diverse contexte și cu un semantism obscur*, simbolul cercului nu îmi reține astăzi atenția în măsura în care o Jac ancora, fierul și pecetea - simboluri ale opresiunii și înstrăinării.

Îți rămân, de asemenea, în minte *frânturi de frază* (precum „oroarea de dor și vale”) sau versuri (*xădea* visând *dumnezeire*” sau „Dar unde-s stâlpii? Bolțițe-s făcute?”). Ele confirmă aspirația la spiritualitate și ne anunță că poetul, pregătit pentru marea *experiență* a transcendent, se *află pe drumul spre un absofut* întrevăzut sau *presimțit*.

Apărut la doi ani de fa debut, volumul Chip Similar (Editura Eminescu, 1974) *cuprinde un număr însemnat de poezii mai vechi și nu dă impresia unei modificări*

notabile de viziune. Ermetismul lui armonios si ponderat își găsește „situs” avantajos în forma riguroasă a sonetului. Poetul trage avantaje din distribuția strofică și din reluarea ingenioasă și obsesivă a cate unui vers puternic.

Remarcăm și aici aceeași egăfă disponibilitate în celebrarea ideilor sau sentimentelor, fie efe luminoase sau sumbre. Punctele de plecare sunt mereu o constatare, o amintire, un amănunt de viață, o impresie, o frază citită sau auzită (ori șoptită de zei, dărui zeilor de Căre vorbea Văfery). Efe îi deschid apetitul pentru reflecție, o reflecție care se preschimbă cdnd în jubifăție (căzuf fericit), cdnd în specufație vofubifă.

Intre timp, printre pretextele si sursefe de decfânșare a disponibifității fui exaftatorii, au apărut numefe unor personalități spirituafizate (Eminescu, Maimonide, Tycsos) și numele din legendele bretone al orasutui Ys, scufundat sub apele mării...

Dăr am putea spune că este vorba de vofumuf în care se zăresc mai cfar decdt aftă dată, adică mai puțin incifrate, reafttățife personale. Și prima dintre acestea e iubirea (care poartă numefe Lydie - Simonie).

E ca și cum, pe cafea regată a afefumiei (Arta regală, Marea Operă a Evufui Mediu), în procesuf de transformare (transmutație), de purificare a obiectufui, acesta a atins nivelat cafeinării, nu și al subfimării, af extincției dorințelor - care duce la viața mistică prin „extirparea rădăctnifor păcatufui”.

Poezia se află la *un* nivel (nigredo) inferior *al* transmutației sau al uniunii Cui Mercur (a Mercuru Cui fiCozofăC) cu Fecioara, a Printufui cu *Albă* ca *Zăpada*, *încordările*, frământările sentimentale se pot, încă, *deduce și sub* mătasea versului se simt asperitățile:

Către Lydia

Mai bine zis
către Cercul pe nume Lydia,
femeia cu sufletul pătrat,
asemeni tabernaculului evreu...

Oft, câtă scdrbă-n cercul alintat
Albastrul lui *nimic azi nu-mi mai spune*
Un nume dacâ-i dau tot n-are nume
Oft, cdtă *scârbă-n* cercul alintat...

Eternitatea-i glorie de stea
Nu pot so țină treizeci de arginți,
Nici ochiul blestemat din *care minți*
Eternitatea-i glorie de stea.

Oglinda ta a fost o piatră rea
învălmășită-n *lâncezeli* deșarte
Și sus și jos aceeași *neagră parte*
Oglinda ta a fost o piatră rea.

Prin tine văd acum în întuneric
Tu te iubești *când eu mă strâng aprins*
Ți-e cearcănul din *frunte pribeag și necuprins*
Prin tine văd acum în întuneric.

Ai vrut să fii un crucifix senin
Fără de leac te simt și-acum în palmă
Lumină ești din carnea mea prea calmă
Ai vrut să fii un crucifix senin.

În tine nu e timp doar veșnicie
Iar peste toate clipa mea de dor
Sunt slab în anii care curg și dor
În tine nu e timp doar veșnicie.

Dar câtă scâră-n cercul alintat
Cui nimic azi nu-mi mai spune
Un nume dacă-i dau tot n-are nume
Dar câtă scâră-n cercul alintat.

În schimb, apar din ce în ce mai des semnele cerului și
semnificații care implică astrologia speculativă.
Se accentuează propensiunea spre fiermetizare a tuturor
lucrurilor și imaginilor ce-i ies în cale dușurii
universitar în deplasările lui în locuri europene pline
oricum de vibrație simbolică.

Și pentru că nivelele abstractizării și a încifrării a
coboară întrucâtva, o dată cu el s-a produs și o lichefiere
a versului: ermetismul primului volum tinde să devină
un simbolism melodos, Verlaine ia locul lui Mallarmé.

Cel de-at treilea volum publicat de George Virgif Stoenescu
are un titlu inspirat: Călărețul de Aer (*Editura*
Eminescu, 1976). Se află în el câteva poezii care
ne obligă să ne reamintim încăstarea de forțe

afirmative si prohibitive pe care o presupunea în acei ani publicarea, sub presiune ideologică, a unei cărți. Ca să-și salveze - pare-se - sufletul și să nu se adauge corului imnografilor de curte, George Virgil Stoenescu își limitează strict aria concesiilor. Numele Patriei și al lui Eminescu nu sunt rostite ditirambic și cantate Căbărțat ca în multele produse de serie mare din epocă. Mai mult, subiectele acestea compromise prin grandilocventă și cfișeizare și printr-o retorică mincinoasă sunt introduse în athanorul poetului și preschimbate în entități învăluite într-un aer ocult- „Eminescu a fost un călăreț de Aer”; „Armura dulce-a Patriei la fel”. Poetul și Patria par, de altfel, pasiuni sincere și devin nu o dată puncte de plecare pentru lauda adusă nobleței Poeziei.

Fondul imagistic este și în acest volum precumpănit oracul, iar impresia generală e tot de monolog oracular. Contribuie Ca aceasta mai puțin apariția noțiunilor matematice (unu, **J**, triungfiu, cerc), reflectând o aspirație pitagoreică, cât mai aces prezenta unor cuvinte și sintagme de mare expresivitate embfematică.- „șarpe luminat”, „desprinderea de Aer”, „întreitele oglinzi”, „halanța triumfală”, „Aerul pedeapsă”, „floarea regală din rug”, „cdntare-ntefepete pe cer” etc.

Titlul glosei Un pod peste Styx (Aer și fier) indică faptul că pe urmele „podului de raze” al lui Ion Barbu, autorul dorește să-și creeze simboluri de maximă cuprindere. În sens ermetic, podul e un Cœ aC medierii eCementCor opuse, al reconcilierii vieții și morții, a animaticu (terestruCui) cu seraficul.

In *câteva din versurile*, artificioase *ale* acestei *glose*, nu
îndeajuns de elaborate, *redescoperim* binecunoscuta
postură a poeților *ermetici* aspirând spre transcendent și
bântuiți de spaima pierderii spiritualității-

„Arse gândurile mele
Nu măi pot să țină *cerut*

Și carnea mă cere *la loc*
Se simte o ceață în jur
O ceață scursă din soare

îngerul pe buze-ți moare
Mai am puțin și *am ajuns*
Ca un clopot pe o floare".

Noțiunile astrologiei speculative *impregnează* substanța
textelor. Trezindu-i apetitul asociativ, *fierul*", „*focul*",
Apa" își *dovedesc disponibilitățile* imaginative. Izbitoare
este *prezența - ce pare* obsedantă - a „*fierului*",
materia care domină volumul: „*stalactita de fier*",
armonia fierului", „*Doamnele fierului*" (cu atributele
unor *iele*), *xalul în fier*", *Adoarme fierul*", „*jcopil al*
fierului forjat".

De origine (itoniană, deci *infernala*, *fierul e un metal*
profan (vezi Dictionnaire des Symboles), care „nu *trebuie*
pus in legătură cu viața". Fierul nu are *nici pe* departe
sensul curent de *duritate*", „*rigoare încrâncenată*",
„*inflexibilitate*".

Ef conține ceea ce Jean Cfreratier numește un sim6ofism *ambivalmt*. Este, pe de o parte., *instrumentul influenței malefice*, al răz6oiufui și af morții. In construirea Tempfufui fui *Solomon au fost interzise ofnecetefe* din fier, iar druizii nu se puteau, nici ei, fofosi de efe. Pe de aftă parte, fieruf, tot ef, *protejează împotriva inffuențefor malefice-*. îi dă putere si eficacitate șamanufui, iar în *Nigeria asigură comuniunea între vii și morți*.

în Munci și zile, Hesiod - să ne *amintim - vorbea cu spaimă* apocafiptică despre cea de-a *cincea rasă* a oamenifor în *succesiunea timpufui - rasa de fier*. Pe timpuf ei nu se va măi pune nici un *preț pe cuvdtuf* dat, pe 6ine si pe dreptate. Omuf de *fier va fi* artizanuf crimei. Singuruf fucru ce va conta va *fi forța*, iar conștiința va înceta să ființeze.

Sunt încfinat astăzi să cred că apariția de zeci de ori în vofum a fierului trebuie pusă în fegătură cu starea de spirit a unui poet năzuind fă transcendență si care constată că îi e dat să trăiască într-o epocă unde domnește materiafitatea și forța 6rutafă.

Casa a Noua (Editura Cartea Romanească, 1979) este un vofum de versuri eterocfit, *deși* organizarea *cuprinsului și felul cum sunt* intitulate secțiunife fui încearcă să ne incufce ideea prezenței unei viziuni unitare.

Jumătate din *poezii sunt scrise* cu aproape un deceniu în urmă - în anii de mare *efervescentă* a poetufui - si

amintesc de aceleași vechi oăsesii și constante simBolice: Ysuf, *Simonie - Lydia, fierul* etc.

Melodioase, versurile mai vechi sugerează, cu discreție, *desprinderea de* teluric si atrifjuie dragostei înțelesul de ritual *purificator într-o Lume a fierului și a trădării idealurilor.*

Dar prima parte a volumului, responsabilă de impresia de ansamălu, relevă - cum observa G. Țeposu într-un articol din România literară - doar un ermetism afixat și lipsit de coerență. De fapt, aș spune că mai curând ermetismul său își pierde cerebralitatea și, parțial, sensul transcendental și puritatea liniei melodice.

Volumul pare a înregistra un moment de tranziție dificilă spre un alt mod poetic. Autorul își schimbă sistemul de referință, adoptând un limbaj, o terminologie si o viziune zodiacale. O viziune pe care o aplică cu consecvență întâmplărilor Banale (obișnuite), supralicitând simbolurile astrofogice (sau Bănuite a avea această sorginte) până la a le da o funcție decorativă.

Dacă nu ar fi pus atdta obstiuăție (viziMă și în construirea cărții] în reprezentarea în grilă astrologică și ezoterică a amănuntelor vieții, autorul nu ar fi pierdut din vedere necesitatea omogenizării stilistice a textelor. Treimi a ca realitatea să se supună dominantelor planetare, să se înscrie în graficul conjuncțiilor și opozițiilor si chiar să rezulte din întâmplările mecanicii cerești.

Dai peste tot de cuvinte din tradiția ermetică și de formule misterioase din recuzita cititorului în stele: balanța de fum, opoziția Racului, Institutul

Cuadraturilor, a patra întrerupere, reducerile,
Caaternionii, Prințul Excluderii, *Reducerea de la 18 la 6*,
Miercurea *Cenușii*, pe *cercurile opt și nouă*,
douăsprezece porți, *șaisprezecimile*, virtuțile *cardinale*,
semnul dublu al Peștilor, a șaptea întrerupere, Luna în
cădere...

Febra ezoterismului îi *cuprinde poetului toate*
mdeculele-, încărcate cu arcanе profetice, strofele încep
să *semene când cu textele* populare de prevestire din
Evul Mediu, când cu *Centuriile lui Nostradamus*:

„La răsărit încet ciurma în Rdă cobora;
Două sute de ani vom mai *respira*
Pe *cercurile opt și nouă*”.

*

„Totuși, un mare interes se *citea pe fețele lor*
O conjurație a coincidențelor se *pregătea*
între Piața Romană și Sfantul Gheorghe
Un cântec alb în cochilii de nautili.”

Până și figurația *simbolică* a Istoriei ieroglifice este
luată în sprijin în *efortul excesiv de a semnala*
integrarea fără de întoarcere în noua ordine, o ordine în
care spiritul se simte curățit de zgura fenomenală.
Când însă poetul uită să-și anunțe gradul inițierii și să
construiască - obstinat - în cifre horoscopice, când nu
ne mai taie respirația cu fraze în engleză, cu
formule ezoterice și evocări de nume istorice și mituri

puternice, poezia tși ia revanșa, *revenind*, într-un pumn de raze, o data cu *îngerii*:

*,Am visat o fumină de fier și apă
De apă și /ier din sângele meu nebun
O slavă iar să curgă când vorba o răz bun
Și păsări mari de gnd alcătuiesc o pleoapă.*

*Din care șarpe ochiul mai poate învia
În lac perefie urii - neputincios copil?
Oft, vino pumn de raze cu îngerii tiptil
Și dă-mi o casă nouă și cdntecul mi-t ia.*

*In chipul cel întors în limpedea vedere
Am visat o lumină de fier și apă
Când păsări mari de gând alcătuiesc o pleoapă
Și floarea cea adâncă oprește o cădere".*

Măinile uitate pe cer, *volumul* publicat în 1983 fa Editura Cartea Romanească - avndu-f ca *redactor pe Mircea Ciobanu* - dă măsura talentului acestui poet. Mai mult, el ne ajută - ca nici un alt vofum - să *decelăm*, în ductusuf textelor si în organizarea for, mersuf gândirii producătoare, matricea intefectuafă a poetufui și *viziunea sa* artistică. E izbitoare, întdi de toate, a rfti tec tonica savantă a cărții, afcătuită din *cicluri de câte 12 poezii dispuse simetric de o parte si de alta* a unei poezii-etafon care joacă rofuf unei *axe* simbofice. In Cartea întâi, finia de ecfiufibru e întrucfiipată - ca si aftă dată în cărțife fui

George Virgif Stoenescu - de o gfosă care dă numefe vofumufui.

Primete 12 sonete sunt numite Căderi (Căderea frunzelor, Căderea statuilor...) și, fiindcă sunt grupate sub genericul Echinocții, deducem că anunță diminuarea fuminii și urmărește/secondează coborârea treptată a soarelui față de linia orizontului după echinocțiul de toamnă. În chip analog, sub genericul Solstiții, sunt dispuse 12 sonete - Ascensiuni - Căre figurează urcușul treptat al soarelui și creșterea fuminii după solstițiul de iarnă.

Produs prin înmuțireă celor patru puncte cardinale cu cele trei planuri ale fumii, 12 este în tradiție numărul diviziunilor spațio-temporale. Cerul, înțefes ca o cupolă, e împărțit în 12 sectoare, ce fe 12 semne ale zodiacului. Anul e împărțit în 12 luni (la asirieni, evrei etc). Cifra ar reprezenta, după Jean Chevalier, înmulțirea celor 4 elemente (pământul, aerul, apă, focul) prin cele 3 principii alchimice (sulfur, sare, mercur) sau - și mai interesant pentru viziunea vofumufui - prin cele 3 stări ale fiecărui element în parte, în jufefe fufi succesive: evoluția, cufminația și involuția.

În simbolică iudeo-creștină, numărul 12 este omniprezent. E numărul Ierusalimului ceresc (12 porți, 12 apostoli etc), al ciefului figuric al anului de 12 (uni și al expresiei fufi cosmice - care e Zodiacul. Într-un sens mai subfinit inițiativ, 3 e raportabilă la Trinitate, iar 4 la Creație. E numărul poporului lui Dumnezeu (cei 12 Jii ai lui Israel/Iacob și cele 12 triburi ale evreilor). Arborele vieții avea 12 Jruce. Iisus a ales pe cei

12 apostoli pentru a arăta că s-a notărdt să plămădească,
în *numele* lui Dumnezeu, un *popor nou*.

Pani daniel s-a lăsat - cum se știe - copleșit de
măreția acestei cifre, care ar *reprezenta* pătratul
multiplicat *prin* triungliti, *răiăcina sferei*, *paraisul*
geometric și numărul *perfecțiunii*.

Alcătuirea Cărții întâi recompune *fie* succesiunea
fazelor transformării alchimice a *elementelor* (evoluția,
culminația și involuția), *fie*, mai sigur, *creșterea și*
descreșterea *unghiului* traiectoriei *solare și* - o *iată cu*
ea, și a *luminii* - între cele două echinocții (*puncte ie*
reper și ale masoneriei).

Glosa ie la mijlocul Cărții întâi, care, ca orice glosă,
e un *proius al ecfiliifjrului* și o *victorie a simetriei*,
probează prezenta unei încărcături simbolice și
analogice în oricare din gesturile poetului. *înseși*
versurile ei endecasilabice conțin sugestia *legănării prin*
puternica *cezură care caie* după a Săsea silabă,
împărțind enunțul în două *emistihuri* simetrice:

„Stelele sunt una // spațiului tumult
Șuiul este noriul - II noriul este sui.
A mai fost și fi-văll cele ce s-au fost
Dreptul peste stângul // înclinat abea
Veșnică e starea // vremii fără rost
Umilită *clipa II* din trecut ar bea”.

„Nu există vrajbă, // nu există zor
Doar o nemurire / calmă, fără zel
Totul e durere, // totu-i trecător.”

Asemenea *gânduri lirice*, (de descendența stoică) *despre* nimicnicie și reversibilitate par a *ji* produsele unui *eeinoțiu al* spiritului.

Totul vorbește despre ecnilibru în această parte a *volumului: limbajul poeziei este ocult* cu moderație, formulările au un aer aforistic,- *refrenul* (care își recâștigă locul pierdut în *volumul anterior*) dă autoritate *simbolistica*-, melodicitatea revine spre a adânci tonalitatea melancolică, rezultantă și a unei codificări *discrete*.

Chiar și năzuința spre transcendent renaște în cele 24 sonete ale lui, *confirmând biruința echilibrului* sufletesc și faptul că o spiritualitate *elevată domină* această jumătate de carte *plină de versuri-fuzee care ti se rotesc în memorie*-.

„Pustiul e memoria divină
E rugul răniilor presărat cu sare
în care nu clipește nici o vină”.

„O clipă veșnic *frânge* ramul, pomul
Sortită frunză și răzvrăitoare
Călătorie inutilă - omul...”

Enunțul e *rareori* personalizat. Pentru a *spune ceva despre sine*, *poetul se identifică cu cineva*, adoptă un *suflet și o conștiință care vorbesc în numele lui*:

In mine plânge Bruno, plâns de zeu”,
„Piroanele de vorbe cdnd mă sfarmă!”

*„Avn fost rănit de o săgeată partă
în alte vieți cu numerele pare
Eram păgdn si ffier mi se pare
în cadrături deprins cu artă”.*

Sonetul intitulat Ascensiunea a VUI-a: Solstiții infernale
- *exemplar prin concizia, rigoarea și muzicalitatea fui
orfică - relevă felul lipsit de orice stridență in care se
realizează* trăsvazarea:

*„Și miezof verii cere un crăciun
Crăciunuf cere iarăși miez de vară
Oranj și verde pentru-ă cata oară
îmbracă timpuf - infinit surghiun.*

O tndoiăfă suverană ară
Un zeu de seu a picurat ajun
Uitndu-si mdinife pe cer *nici un
Erou ateu sclipind în răni - povară.*

*O creștere și un declin în toate
Durere și iubire fa un foc -
A înviat pămdntuf peste poate!*

Mormdnt *deschis in* fuminăt soroc
*Cobor și nu mai pierd a mea cetate -
Să punem dar nefiniștitul Joc”.*

Cartea a doua a volumului tufbură însă *imaginea de
sobră* intefectuafitate pe care o impuseseră până atunci
sonetele sale apodictice ce se străduiau să prindă în
dungi trăirea individuață. Z6uciumuf sufletesc,

îndoielile, temperamentul - în *fond* romantic - al poetului nu mai sunt supuse *refrigerării* și nu mai sunt convertite muzical.

În partea intitulată Anatomia melancoliei a acestui Ianus bifrons editorial, totul se repersonafizează, *împrejurarea biografică tensionează* discursul - acum foarte puțin protejat de coduri. Ca o *gheară venită din trecut, reapare numele* (de traficant de lucruri sfinte) Simonie - *obsesie tragică a tinereții și a iubirii cangrenate*.

Se întâmplă în acest volum (care ne arată cete două fete - contemplativa și sentimentală - ale poetului) ceea ce, mai puțin elocvent, are loc și în alte volume. Poetul cedează pînă la urmă impulsului de a-și clama sentimentele, *îndoielile, deznădejdea*.

El pare să ne spună că există o (imită a efortului de impersonalizare și că Pitia are și ea o biografie.

*

Prima carte de poezii publicată după Revoluție - într-un *moment nefast pentru literatură* (1991) - de către George Virgîl Stoenescu poartă cîmîr titlul acestui al *doilea ciclu de versuri din Mîinile uitate pe cer*: Anatomia melancoliei (Editura Eminescu).

Ca să înțelegem semnificația titlului, poetul ne vine în sprijin cu un citat din Mircea Eliade despre pericolele operei alchimice, pricinuite de *întîlnirea spiritului htonic sau, cum îl numeau alchimiștii, Cel Negru* (Nigredo). Această întîlnire provoacă suferință:

„La matiere soujire jusou'ă Ca (Cisparttion de Ca «notrceur»; en termes psycftofogigues, Cdme se trouve aux ajjres de Ca mdancolie, «Ce Cutte avec luOmbre»”.

George. Virgil Stoenescu recuperează. în această carte poemele scrise cu ani în urmă și nepublicate din diverse motive (uneCe idedogice). Nepubficate mai aCes din cauza gradului (ce i se păruse atunci prea mare) de autenticitate a trăirii, a prezenței - prea puțin epurate și informate ezoteric - a sentimenteCor și stărilor dilematice, a Biografiei cu toate denivelările ei cu tot. Poemele reCuete si cele care completează cartea au, în cfiip intenționat acum, rolul de a consemna (și nu de a încifra) momenteCe mari afe Cuptei cu „umbra”, stăriCe materiei în suferință, aventura ființei, tot ce a însemnat ceva important într-un destin dominat, totuși, de rdvna spirituaCizării.

Dezlegat de obligațiile decantăriCor repetate, ale armonizării savante, respectând doar din timp în timp instituția prozodiei, George Virgil Stoenescu simte că a sosit momentul să-și dezvăluie sentimenteCe (doruC de părinți, iubirea de copil, iubirea de Eminescu, iubirea de iubire...). Vocea care destăinuie tremură din nou și din nou cdnd pronunță - cu aceeași veche patimă și ură - un nume, numele de Beatrice malefică: Sintonie.

Se desCușește în noile poezii, din ce în ce mai clar, un sentiment de o nobiCă sorginte, rareori încercat până acum, ăceCa pe care și-C transmit comuniunea sufletească, soCidaritateă umană în numele unui ideal. E sentimentuC înăCțător pe căre il încercau CavaCerii Crucii „îmbătați de roua/SfdntuCui Mormânt”, dintr-o

*splendidă poezie dedicată de George Virgil Stoenescu
cefui care i-a întins, cu un sfert de veac în urmă,
o mână prietenească - Cezar Baltag:*

Rit

Lui Cezar Baltag cu frăție și dor...

Ordine e-n toate
Ordine e-n noi
Ardem Împreună
Pe-un căf amândoi!

Cavaleri ai *Crucii*
Și ai lui Hristos
Sdngefe e aer
Aeruf e os.

Respirăm în taină
Apriguf cuvânt
Imătați de roua
SfdntuCui Mormânt.

Nu putem ști cum va evolua poezia lui
George Virgil Stoenescu, scriitor care se află,
după toate aparentele, *la* începutul unui nou a du de
creație. In cele de mai sus, am dorit să atragem atenția
asupra unui *destin* artistic și a unui personaj care,
pe *drumul plin de tentații minore al vieții, a avut*
tăria morafă să rămână fidel *Poeziei.*

George *Virgil* Stoenescu se numără *printre cei câțiva*
poeți care încearcă să redea poeziei românești -
îndelung umilite, supuse pervertirii politice - puritatea,
măreția, frumusețea și demnitatea sacerdotală.

Notă *biobibliografică*

- 1947, *Se naște la Brăila George Virgil .Stoenescu*
1 (STOENESCU VIRGILIU JORJ), *fiu al lui* Nicofae Stoenescu
ianuarie *și al Mariei-Constanța Barbă-Afă. Tatăl, agronom,*
iar mama învățătoare s-au străduit, cum au putut
mai bine, să crească cei opt *copii* (viitorul poet fiind
al șaptelea dintre patru *fete și patru băieți*).
Din 1351, familia se mută la București.
- 1954 *Școala elementară la liceul „Dimitrie Cantemir”*
1960 din București.
- 1960 *Urmează cursurile liceului Jufia Hasdeu” din București.*
1964
- 1964 *Facultatea de Comerț, secția Comerț Exterior din*
1969 *cadru Academie de Studii Economice (A.S.E.) - București.*
- 1969 *Cercetător științific fa „Institutul de Economie*
1973 *Mondială* din București (1971-1972: Studii de specializare în*
Franța). Doctor în economie.

1973 *Cadru didactic ia A.S.L.* - București, la *Catedra de*
2000 *Istoria Gândirii Economice (din 1995 profesor universitar*
titular fa catedra respectivă).
Vicepreședinte af Societății Române de Economie (S.O.R.E.C).
Membru în Comisia Consultativă a Consiliului pentru
Coordonare, Strategie și Reformă *Economică de pe lângă*
Guvernul României.
Membru In „Comitetul Român af C.E.P.S.*
(*Centre for European Policy Studies*).
A efaforat o parte din *Programul economic al*
Partidului Noua Românie, partid unde a condus
secția de „Doctrină și Programe Economice”, având totodată și
cafitatea de *membru fondator al* acestuia.
Mare *Secretar General* af *Supremului Consiliu de grad 33*
și uftim af *Ritului Scoțian Antic și Acceptat al României,*
consacrat fa 19 octombrie 1993 de *Supremul Consiliu Mamă al*
Lumii de la Washington.
Este căsătorit cu Lucia Stoenescu și are o fiică Alexandra,
elevă în clasa a XII-a la „Școala Centrală* din București.

1968, Debutul literar la revista *Contemporanul*, nr. 41 (1147),
vineri, 11 unde George Ivașcu *ii publică* poeziile
octombrie *Hora păunilor și Leul.*

1969, *Ii apare*, tot tn *Contemporanul*, *poemul glosă* *Cercuri*
24 și 31 la *Elsinore*, care va da și titlul volumului său de
octomirie debut (în nr. 44 din 31 octombrie a apărut *versiunea* corectă a
poemului respectiv).

- 1970 Are Că adevărata fansare Ca revista Luceafărul, unde
1971 Cezar Baltag și Fănuș Neagu îl susțin să pu(3fice *intens.*
- 1972 Debutează editorial cu **CERCURILA ELSINORE**, CU
ilustrații de Angeta Pasca, Editura Eminescu, București
(vofum premiat de Asociația Scriitorilor din București).
- 1973 Redactor-șef fa revista Tribuna Studentului
1978 Economist
- 1974 **CHIP 5LMILAR**, cu ilustrații de Angela *Pasca*, Editura
Eminescu, București.
- 1975 Devine *membra* al Uniunii *Scriitorilor din România*.
- 1976 **CĂLĂREȚUL DE AER**, cu ilustrații de Angefă *Pasca*,
Editura Eminescu, București.
- 1979 **CASA A NOUA**, Editura Cartea Românească, București.
- 1983 **MÂINILE UITATE PE CER**, Editura Cartea *Românească*,
București.
- 1991 **ANATOMIA MELANCOLIEI**, *Editura* Eminescu,
București.

Mamă

Motto:

*Love not foison tfiat do yoison
netd..."*

Wiitiam. Sfiakespeare

**Lacrimi
pe
cercuri**

Luminătorii!

îmi plouă noaptea-ziua înpumat
Solar lovit în puntea regăsită
Un răs de mască apa o irită
îmi plouă noaptea-ziua înpumat.

În șirul nestatornic de statui
Bătaia inimii și-a liniștit un vierme
O stea-n inele unsă fără vreme
în șirul nestatornic de statui.

Al nouălea e bustul unui gând
Ce ar fi vrut să fie o idee
în cercurile frunții orhidee
Al nouălea e bustul unui gând.

Un privilegiu de nevoie-n dor
Pecetea sceptrului a scris un vers
La dulcele nemernic și pervers
Un privilegiu de nevoie-n dor.

Emet

Cântatui meu a fost o clătinare
în zei cuprinși de furii și omor -
Nu vreau vechi ritmuri peste reci comori
Din cornul lunii scurse-n alinare.

împrăștiate golurile-n țeste
Mi-au strâns pe umeri mărginirea oarbă,
în aburul din stele să mă soarbă
Pe răstigniri de zare lângă creste.

Clocotitor de soare peste mâine
Câmpia grea din noapte mă hrănește
Cu fierul chinuit de dor în pâine.

Pe urmele rostite omenește
Păzește nemurirea ca un câine
Coroana cerc în visul ce rănește.

Drum spre Zamofce

Ochiul meu a plâns cochilia-n oftat
Și cercurile roase din afară
Cântecul-ger în orbita stelară
Pe sulii zilele l-au scurs însetat.

Holbată rana frunții împresoară
Cenușa mâinii arse - gând sărutat,
Șarpele din lacrima mea m-a mușcat
Când aburul din oase iar coboară.

Pedepsele frumoasele rând pe rând
Cum mi s-au legănat crescând o frunte,
Nouă va sosi câmpia în curând.

Au înghețat luminile sub munte -
Ecoul cărnii lăsa-va strecurând
Din morții vii prin melci blestem o punte.

Un soi de ia muri in lamuri

înnegurată frunza lumânării
Se prăbușea în falșii soli deodată
Urmașele poveri nu se arată
Mai vrednice de clipa îndurării

Mă biciuiau pârauri arse-n sânge
înțepenite prăzi nu mai jucară
Nevoia în ecoul de afară
Pe necurmarea cercului ce plânge

Iar m-a iertat la focul rău de bine
Cântatul zării nopților deschise
Alintător în mine să se-nchine

La poarta îndreptată se ivise
O dulce așezare de ciorchine
Un sol la ochiul sfetnic ce murise...

Pro patria

Iubirea de neam
E umbra cetății culcată în noi
Pornită să cânte balada pe gură de rai
Și aburul aspru din inimi la Dunăre
Și drumurile toate culese-n păduri
În cercuri pe pleoape sortite în grai
Să poarte-n opinci otrava din zile...
În cruci pământene-n opritele ceasuri
Mărirea de țară împlinită se bate
Și curge pe cronici cu galbene file...
Iubirea de neam e-o zbatere-napoi
E umbra cetății culcată în noi.

înfățișare în grâu

Un cerc e pâinea, de icoană-n dor...

Sămânța mea e grâul altor vieți
întoarse dinspre mare și ascuțite-n mine
De răul împlinit în sâmburii din bine
în talgerele lucitoarei dimineți.

în lanuri vertical e rodul aspru
Și sulița să-1 plece nu mai poate...
Un vis de slavă și singurătate
O piramidă bobul pe pleoapa unui astru.

Uitată noaptea - sfinților dogoare
Pe gloria cîstitului meu neam
Și mai puteam să cred și nu știam
O pavăză pe cercuri să coboare.

Hora *tăunilor*

Păunii toți îi am în gene
Ii plimb, lumina ochilor mă doare
Se pierd și fug, clipesc în zare
În ochii strânși păunii toți se perpelesc la soare.

Mi se rotesc în minte uniform
În cercuri verzi și roșii și albastre,
Îi urmăresc în hagealâcuri aspre la sfintele morminte,
Mă pocăiesc cu ei.
Să-i iert nu pot, mările sunt moarte.
Aș vrea să-i sfâșii, să-i mănânc de vii
Îmbujorați de patimi, pervertiți de carne
Și obosit de dor să torn pe ei iar noapte.

În seul soarelui aprins au înviat din nou,
Înviorați se scutură de lacrimi.
Adorm, mă înnozez și surd mă strâng.
Cum îi aud cântând sub pleoape!
În cripta cozilor rotate, domnul nostru zace.
Odihnească-se în pace! Odihnească-se în pace!

Ger vafafi

Dreapta este un cerc de rază infinită...

îmi umplu cărările goale
Cu sferile albastre ce plâng de dorul meu,
Sunt pelerin pe drumul dublu arcuit,
La două capete ridicat pe ancorele lui...

Pe-o gură de rai îmi bat grai cu grai,
Cercei vii de foc să-mi țină în loc
Oile în vale - clipele în stână
Ploaia mi le-adună,
între sori și plai
Printre flori de mai,
Vocalele cresc, nu se mai opresc.
Umbrele rotunde plâng în mine blânde.
Albăstrite ard cercuri vechi de brad.
Cântec - drumul meu fără Dumnezeu
Gol mi l-am umplut cu Iisusi de lut,
Morți născuți de mine,
Sferele-mi sunt pline.

Pietre n-am lăsat și nici lemn, nici cui.
Sunt pelerin pe drumul dublu arcuit
La două capete ridicat pe ancorele lui...

Dețfi c a

Eu zeii toți i-am ținut în palmă
Cu ochii-nfumurați de-o zare...
Aprinsă lâna sfântă - calmă
M-a răstignit tăcută-n mare.

Pe cercuri de icoane sfinții
Nesimțitori la mângâieri ascunse
M-au încercat încet, încet cu dinții;
Medeea poate singură mă plânse...

încercuit de asipre țreotese

Mi-e datul zilei slabă rugăciune
O prăbușire de semeață ură
încremenit de îngeri cu măsură
Mi-e datul zilei slabă rugăciune.

S-ar fi putut pătrunde în neștire
în ordinea peceșilor coclite
Și limpezile drumuri ocolite
S-ar fi putut pătrunde în neștire.

Atâta doar ninsoarea de osândă
Clopotitoare mâini să o-mpresoare
O rană fluturată peste mare
Atâta doar ninsoarea de osândă.

Vipera cu *triunghi*

Lydiei

Pe scara apei de fecioară
Cum mai clipește un apostol
Surâsul dintr-o rugăciune
Și ce slăbiciune în linii
Numai șerpi pe frunte
Cum ura îmi spune că mă cerți
Dar unde

Unde ai ascuns scârba ta de miere
Unde ți-ai ascuns sferile codoașe
Din răsărit în unghiul negru
Spune canalie din triunghi
Până când să te hrănesc
Cu arsura măduvei mele

Spune clocitoare albastră
Viperă-viespe-amară-galbenă-dorință
Unde ți-e insula eroare încolțită povară
Unde ți-e moartea neprimită
Și nenăscutul care minte.

în cercuri
Unde va ști gestul nevârstnic urmarea
Cu desfăcutul lui însemn pe brațe

Câine drumurile tale cum le caut
Pe vorbele mele scrise cu altă frică
Și mâinile uitate pe cer
Cuprinsă mila mă dezleagă
Pe sterpele ocoluri neînțoarse

Prea puternic pentru această apă
Eu nu mă închin
Unde ți-e insula eroare încolțită povară
Viperă cu triunghi îmi picuri lumina
Ce mă ară.

For

Lui Cezar Baltag întru Margine

Pe chipul tău de mult lăsat
Mă doare cântecul acesta de piatră
Să ardă în gând - poate ai uitat
Să ștergi în ploaie scrisul ce latră.

Poate te-ai dus spre ușoarele nunți
în cetățile curse-îndelung sub pleoape
îndoiala se cerne din nou apăsă
La zidul din vârf otrăvit peste ape.

Mă chinuie liniștea ca un păcat
Străvezie te simt repetată de vină
Nu mai știu dacă-i slobodă-n cer
întrebarea virgină regină...

împăcați lângă mine oamenii vin
Flutur-o pasăre lacrima mea
Stau lângă mine mai mult, tot mai mult
Flutur-o pasăre care mă bea.

Frică nu-mi este că ai murit
Tu ai rămas neștiută te-ai dus
Cu sângele risipit adormitul zeu
Nu a mai vrut să se ridice sus.

Dinăuntru încet mă străbați tot mai rău
Oasele tale de sus mă-nsenină
Unde să pun la loc împărat
Apriga lucitoare vină?

întrebarea virgină regină...

Inscripție

Lydiei

Te văd ca să mai iau putere
Și înc-o dată te revăd
Și tot așa mereu te iau cu mine...
În fiecare dimineață eu pornesc din nou
Spre colțul tău de soare în apus,
Desfac în trepte cercurile-ți pline
Triunghi, pătrat, dreptunghi - Iisus
Și risipit pe liniile drepte
Sau frânte fără viață, uniform
Te văd ca să mai iau putere...
Mă ninge îndoiala și adorm.

În repetare

Aș vrea să mor încoronat pe lespezi
Cu șerpil lini pe frunte încheși
Cu marmorele toate de-mpăși
Aș vrea să mor încoronat pe lespezi.

Pumnalelor în vintre uneltiri
Prăselele pătrunse până-n vorbe
Ah, dulcele nemernic dulce orb e
Pumnalelor în vintre uneltiri.

Pe răzvrătiri de miezuri alintate
Mă duce nemurirea pas cu pas
O apă verde cruce a rămas
Pe răzvrătiri de miezuri alintate.

In ipoteză moartea s-a jucat
Cu fața-n sus pătrunsă de uimire
La dulcele nemernic pe tingire
In ipoteză moartea s-a jucat.

Testament de copac (I)

în axiome ne obligă dorul
Să mergem drepti printre copacii goi
Când timpul crește dublu în față și-napoi
în axiome ne obligă dorul.

Ne împlinim în margini repetat
Un ochi ne râde altul plânge iar
Adăpostim o mare în ruperea de var
Ne împlinim în margini repetat.

Alegem doar o moarte mai vie de minuni
O lacrimă de înger din patima de stea
îmi gâlgâie o umbră sub frunte când mă bea
Alegem doar o moarte mai vie de minuni.

Zglobie eroarea întreba

Cum moare mare^{fi} fiece lumină
Purtată ochiului în duh vărsare...
Mai poate fi o mână când răsare
La fratele ce rugul îl închină?

Și poate orbirea spargerii de stânci
Să liniștească ancora de carne,
La fruntea grea de fluturi să răstoarne
Știutele poveri, florile adânci?

Iar ghimpele de stea îl simt în mine
Să-l scot afară palid, rea comoară
Armurilor de șerpi a câta oară...

Mă învelește apa pe coline
Din ochiul îngropat în vechi saline
O pasăre a mai putut să doară?

Livada plânse galbena privire

Ca omul care arde în nisipuri
Iubirea de o vară ne-ncepută
Simt glasul ispitit cum mă asmuță
Ca omul care arde în nisipuri.

Degeaba umbra vrea să mă închege
Nu simt durerea pietrei de-a fi înger
In ochiul ce strecoară iarba sânger
Degeaba umbra vrea să mă închege.

Ca un destin de păsări cânt sub mare
La somnul împlinit pe albe chipuri
Și vreau armura moartă în răstimpuri
Ca un destin de păsări cânt sub mare.

Ovi&iul

Exilul ai să-1 porți amar în Pont
Sfielnic ți-o prezic ultima oară...
Privește bine cercul de afară,
Trigoanele întoarse cu afront.

în exaltări pătrunde-te, coboară
Foc cardinal pe spiritul lor tont;
Stăpânul graniței - trezitul front
în inima ta spinii-i înconjoară.

Te paște fierul, otrăviții dinți
Prigoană meritată însutit -
în turnuri stelele le simt fierbinți.

Sortitul tron se pierde-n dor cumplit
La ceas de vară ai să-ți ieși din minți.
Ai spus prea multe fiule vrăjît!

Lacrimi pe cercuri
(în metru antic)

Clar poartă cercul liniștii pe ape
Oase lăsate focului durerii
Locul acela osândit la moarte
plânge lumina.

Să fiu o noapte ninsă ce asudă
O vânătoare cruce fără vină
Asprele umbre hohotind în ploaia
îndurerărilor.

Triste cocoare cerul meu apasă
Acolo sus pieri-voi lovit de-o stea
Singur în bezna oglinzilor pietre
sparte-n corăbii.

Așa se pierde floarea ta în mine
Margine albă peste pleoapa lunii...
Unde să fie martorul vremilor
fără săruturi?

S-a dus fulgerat de ochiul rătăcit
Cântecul sare topită-n apa lui
Harnic pierdusem chinuit urmele
oarbe de păsări.

Cercuri
la
Elsinore

Cercuri ia Lisinore

Lui George Ivașcu

îndoit prealiniștitul
Numele l-a scris pe apă,
Cupe pline - asfințitul
Blestemat model să-nceapă;
Dorului pierdut în fierari
Testament călcat în tropot,
Cântecul s-a rupt din ceruri -
Mult mă doare gândul clopot.

Printre lumânări adâncă
Stelele și-au scurs zăpada
Pietrele și-au prins în stâncă
Somnul treptelor și prada...
Unde soarele apune
Nu mai știe fericitul,
Arde grea înțelepciune,
îndoit prealiniștitul.

Unde porțile sunt arse
Nu mai are nimeni gândul,
Singur ochiul meu se sparse
înc-o dată numărându-l...
Timpul tot în vechi amnaruri
Neștiind cum să-l încapă -
Moartea liniștii în daruri
Numele l-a scris pe apă.

Petrecutele suspine
împlinite zale-arată,
Golurile vor să-nchine
Sânuri calzi ceroși de fată;
Numai fierul care moare
Prigonește neclintitul,
Și aprinde domnitoare
Cupe pline, asfințitul.

Albă fața mea din turmă
Prin grădini n-o pot străbate,
Sterpi arhanghelii se curmă
în măslini de guri strămbate...
Focul vorbelor pe scânduri
Spală chipul dus sub pleoapă,
Rea pecete peste gânduri -
Blestemat model să-nceapă.

Și veghez aprins hotarul
Râului ce nu cunoaște
Spaima ancorei, zadarul
Răstignirii care naște...
Dintre scoarțe de cărbune
Păsări mari străbat prin geruri,
Cearcăne de zbor străbune
Dorului pierdut în fieruri.

Între munții din câmpie
Zac poveștile, așteaptă;
Cumpănită vrea să fie
Lupta dreaptă, lupta dreaptă...
Fumul umbrelor adună
Șarpele-nghețat în șopot,
Viul poartă o cunună
Testament călcat în tropot.

Vina oaselor trecute
Aurite azi afară,
Vinul zilelor avute
Îl cântară, îl cântară...
Se pătrund în negre lacuri
Cruci purtate peste feluri
Început - sfârșit de veacuri
Cântecul s-a rupt din ceruri.

Ochii mei deschiși în soare
Plâng lumina de la prunduri
Nu mai știu să-i înfioare
Zelul tainic din străfunduri;
Cercul strâns îl port pe frunte
Simt dulceața lui - în șopot
Să adorm în morți o punte...
Mult mă doare gândul clopot.

Mult mă doare gândul clopot
Cântecul s-a rupt din ceruri
Testament călcat în tropot
Dorului pierdut în fieruri,
Blestemat model să-nceapă
Cupe pline, asfințitul -
Numele l-a scris pe apă
îndoit prealiniștitul.

de
corac

5) George Virgif Stoenescu • Fratefe Meu

Viața lucrurilor

Vorbele se duc, ah cum se duc vorbele, vorbele
Ca zilele, ca păsările, ca valurile
Iubite și mincinoase nu au răgaz sfintele
Vorbele, vorbele, vorbele

Și negre și albe în sâmburi de ură și miere
Lovesc neîncetat cum au fost și cum sunt
In ascultare fricoase sau aprige-n voie
Vorbele, vorbele, vorbele

Pământ și sânge peceti pe dinți
Blestemate cum curg printre vechile maluri
Repetate le vreau în izbirea de sorți
Vorbele, vorbele, vorbele.

Falsă ars *poetica*

Cum rana mea închipuită
îmi picură de ziuă iar...
M-atinge noaptea în orbită
îmi bate clopotul solar.

Mă joc de-a morții peste vii
învăț să zbor de sus în jos,
Din cuiburi seci îmi fac scufii
Pudrate lacrimi dintr-un os.

Nebunul cântec, vierme aiurit
Cum lasă dâre șterse peste ape...
Mai gol acum dar mai potrivit
Să sprijine în sulii arse pleoape.

Vis in vis (*Reflexia cercului rău*)

în ochi cercurile, oroarea de dor și vale
Neînțelesul vorbelor spuse apăsate iar,
Rime poveri și pietre octave moarte-n zadar
în ochi cercurile, oroarea de dor și vale.

Repetatul vers e doar moartea geloasă de sfinx,
Limbile ceasului egale ce nu arată -
Porțile sparte și supunătoare de față
Repetatul vers e doar moartea geloasă de sfinx.

Pustiu al vederii-vocale, dilatată-n gol
întorsul către sine circular aliază,
Prin crăpătura frunții - zid luna la amiază
Pustiu al vederii-vocale, dilatată-n gol.

Neputincioasă veghe în abur, sorții triunghi
Nerostitului dar ce-și adună apele-n ger,
Amintirea mea nu știu cum locuită s-o pier
Neputincioasă veghe în abur, sorții triunghi.

în generai se oprește ia un diftong

în general se oprește la un diftong
Privirea lui blondă de fiere
Se rătăcește în golul hiatic de gong
Prin care mândria lui pierde.

Mă arde tăcutul însemn de sfârșit
Dictează nebună puterea o limbă,
Te vreau Demostene din nou bâlbâit
Când floarea luminii te schimbă.

O cruce e apa pe fruntea de spin
în ochiul vocalei un clopot
Vicleană-rotundă ți-e pântecul plin
Vreau spâna ta stirpe dar n-o pot...

în general se oprește la un diftong
Cu meșteșugurile acelea de gong,
Sărac și lipit într-o rimă de fier
Pe cerul din vorbe, pe vorba din cer
Se rătăcește în golul hiatic de gong.,
în general se oprește la un diftong.

Gtasnice

Mă copleșesc cascade de vocale
Amare în eroare, interioare, le simt ușoare
Ușoare se duc: a, e, i, o, u; a, e, i, o, u; a, e, i, o, u...
în matca văii noastre s-au umplut de rezonanțe clare,
Și stau să rupă gata pe zăgazuri.
Erurile-vocale se cer iar țăr murite.
Amarele canale interioare mă poleiesc pe umeri cu ceaprazuri

A, e, i, o, u; a, e, i, o, u; a, e, i, o, u...
îmi e oroare, oroare
Mă copleșesc cascade de vocale.
Dar unde-s stâlpii? Bolțile-s făcute?
Consoanele s-au stins de mult tăcute.

Sfinxul vocalelor

Pe cer nu mai trec păsări ci gândurile-n hohot
Mă-asud-o umbră albă sub fruntea ce-nsenină,
Un labirint de cercuri mă biciuiește-n tropot
Când neaua pleoapei arde lumina pe lumină.

În piramida scursă din Ochiul-Rhadamante
La veghea neștiută să nu greșescă blând,
Un faraon tresare în vis pe diamante
Și-n cupele bizare sorb sfîncșii rînd pe rînd.

Iar peste tot pupila - o noapte-n zori de zi
Infern vocalic aspru cutreierat de stele,
Pe râul unui semn osînda mă păzi
Cu vorba ne-ncepută nisipurilor grele.

Cântare înțelepte (I)

Mă culc din nou pe partea dreaptă
Să uit norocul petrecut în palmă,
Semințele răsar în jos o treaptă
Cu semilune verzi pe marea calmă.

Pe stânga n-am cum să mă-nchin
Mă dor geamiile perechi și-un foișor
Nu pot să-ndur uleiul scurs din plin,
Mătâniile sacre azi îmi mor.

Spin

Nemernic galbenul copil
Se lumina în lumânare,
Mă liniștea cu fandoseli
Din clipele unui om mare.

Se apleca ușor, tiptil
Atât de sprinten ca în vise!
Se împlinea și el ușor
în zarea porților deschise.

Mai apuca vreun april
Pribeag pe undele neclare,
Mă liniștea cu fandoseli
Din clipele unui om mare.

Nemernic galbenul copil
Se apleca ușor tiptil...

Cealaltă lacrimă

Cealaltă lacrimă ardea
Ușoara plângere de ape,
Se ridicase o perdea
Pe nemurirea dintre pleoape.

Curgea ca șarpele spre ziuă
în laptele din drumuri calde,
Voise noaptea din preziua
în ziduri oasele să-și scalde.

Pereche aprigă de scrum
Cădea visând dumnezeire,
Creștea albind în ploi de fum
Și muzici scurse din tingire...

Naștere

E ceasul când stelele plâng în porniri
S-a rupt stăvilarul, îmi curg sfinții-n cap;
îmi număr pe deget rămase zidiri
în mamă și tată crescute le sap.

Tiparele bune s-au scurs uniform
Rotundele cântece n-au vrut să mă țină,
Urâte, iubite surori vă adorm
în sânge pe trepte clocește-o albină.

Ademenitele nopți albesc un fir...
Stafii din vechi castele îmi alint,
S-a frânt osul mare în dorul de mir -
Ai fost tu odată prea clarul Corint?

Noapte-n zori

Tăcerea noastră-i vorbă de strigoi
Peste morminte-n aburii de înger,
în ceara ochilor din țeste goi
Puterea de cuvânt o sânger.

Pe marmură eternă rană
Un semn de stele curse în fântâni,
Cenușa vorbei arse și pomană
Ca laptele când curge clar din sâni.

Mi-e ceața groasă sub aripă
Pe crucea buzelor cum țipă..

Mitologie

Un zeu cu fața de aramă
Strălucitor în doliu peste minte
Răscruce nopții se destramă -
Al zilei chin de albă-îmbrăcăminte.

Mă doare pleoapa lui ciudată
Cu îngerii rămași să mă îngroape
în ochi de cer când se arată
învingătorii morții pe aproape.

Sol (I)

Lui Al. Philippide

Adâncii ochi iar m-au privit
Cu suflet greu m-au obosit,
îmi port sub pleoape globurile pline
De umbre sterpe unse în suspine.

M-a picurat din cer opusul zeu
Cu timpul presărat de seu,
în lumânările din stânci
Iar m-au privit adâncii ochi, adânci.

înțelepciune

Apoi mă întoarse frica pe partea cealaltă...
Cea dinafară nu mai era ca înainte;
Către poarta de la răsărit mi-am scuturat umbra,
Nimeni din partea locului nu mă cunoaște
Nu mă cunoaște...
Nu mă deschideți, nu mă deschideți!
Mâncați, beți, cântați
Și la porți vă închinați.
Nu mă deschideți, nu mă alintați!
înțelesul meu să iasă tot pe unde a intrat.

Metzengerstein

Oh, lumina din ochiul calului orb -
Laptele zeiței înfățișa un foc
La torțele cercurilor ce te sorb -
în coama frunții lui cum mă sufoc!

Și negrul potop de copite pe jar
Un deal îndepărtat și abur în zare,
Clar tropot în clipa dospită de var
Prin noaptea albă și neagră din altare.

Testament de copac (II)

Mi-ar trebui curaj și nu-l mai am
Câmpiile-n pedepsele de cercuri
Mi-au risipit credințele în sferturi
Pe stâlpi de fier - altar cu dulce hram.

De îndoială să îmi mântui crucea
Ce-o port pe umeri, palme și nisip
În adevăr durerea mi-o risip -
E noapte prea înaltă pe aicea.

Să chem porniri de clopot peste mare
Să bată-n ziduri și în ochi puternic
Vestire zilei nouă întrupare.

Să nu mai cânte sângele cucernic
Plecate vorbele în grea iertare
Furate pe la porți în joc nemernic.

Ерадомене

lin singur chip

Fii gândului statuie frumoasă - Preaolimp
La miezul nopții aspră dorință de norveg,
Prin turnurile calde și vesele te-ncheg
Fii gândului statuie frumoasă - Preaolimp.

Și limpezită carne în orele de zar
Lumină de-ntuneric pe-amarnică oglindă
La chinuita Lună ce visele-ți colindă
Și limpezită carne în orele de zar.

Sortit îți este pragul uimirii ce-a apus
întemnițat cristalul din mintea care scapă
Fiordurile-ntoarse în cercul scris pe apă
Sortit îți este pragul uimirii ce-a apus.

Fii gândului statuie frumoasă - Preaolimp
La miezul nopții aspră dorință de norveg,
Prin turnurile calde și vesele te-ncheg
Fii gândului statuie frumoasă - Preaolimp...

Fier

Îmi plac uneltele de-aramă
Nu mint și fața nu și-o schimbă,
Vorbesc mereu aceeași limbă
Ne cer sfios curată vamă

Dulcețuri vechi lucioase plimbă
Se prăbușesc fără să geamă,
Puterea lor nu e în teamă
Și fruntea sfinților o nimbă

Dar mâinile nu știu să poarte
Atâta somn care se tace,
Trezite brusc iubesc în moarte

Lumina greu le mai desface
O zi de vrere și de soarte
În fier își pierd duioasa pace.

Lumina umbrei (I)

Am mai murit pe alba ninsoare de ospete
Cu îngerii foșnind de adevăruri arse
În țeasta otrăvită oglinda iar se sparse
Ca nopțile din ziduri puterea s-o învețe.

Și nunțile pe trepte s-au risipit întoarse
Un cântec mut pe taine se răstigne-n povețe
Luminile de șerpi ușor să mă răsfețe
Cu aripile toate din lacrimile stoarse.

Fierbinte-aștept și-acuma durerea de piroane
Ce pune peste toate izbăvitorul glas
Din mințile pornite să spulbere arcane.

Pe împliniri de neguri mă duce pas cu pas
Dulceața de sfârșit în mândrele gorgane
Am mai murit și nu știu la crucea cărui ceas...

Sâmburi goi

Am vrut să te scriu acum în oase,
Moirele mă plâng în mâini, mă plâng.
Nu știi, cochilii de melci ard în crâng
Pădurile moarte, pădurile roase?

în asfințit triunghiul să-l ferești,
îmi curăț tatuajele de fier,
Mă dor măslinii visului, când pier
în ochii mei te port așa cum ești, cum ești.

La răsărit de mine ară un plug
Cine îmi rătăcește casa, casa?
în flori adânci frigul își cântă coasa
Mă bate gândul la umbre când fug, când fug

PasteC alegoric

Cum picură din soare remuşcări
Şerpi roşii clătinând amurgul
Se rupe cerul, plânge burgul
Pisicile s-au răstignit sub scări.

Pe gheaţa limpede din ochiul fier
S-au dus cu zile păsările
S-au împlinit mătăsurile
Toţi viermii dorm în pace până pier.

SpCeen

îmi vin din ce în ce mai rar în minte
Chinuitoarele-ntrebări de om și fier,
Mă îndârjesc să cred că nu îmi pier
Nemulțumitele trufii ce știu s-alinte.

Și simt așa un dor prin cercuri vag
Mătreța domnului mi s-a-nceiat pe frunte,
Nu vreau răscoale,-i liniște pe punte...
în templu greu dorm vulturii sub prag.

Mai e apoi o teamă de prin umbre
Duoase lumânări ard colțurile sumbre
Nu vreau să văd că n-am avut curaj.

înviorat la nunțile de regi
Mă rod iar viermii mei pribegi...
încep din nou vechi comedii c-un paj.

Gânduri cu parce

Lui Fănuș Neagu

Capul lui de taur
îmi părea de aur

Spatele ce-l mint
îmi părea de-argint

Inima de teamă
îmi părea de-aramă

Mațele și ele
îmi păreau mărgele

Dinții printre patimi
îmi păreau de lacrimi

Mai sus de picioare
îmi părea de sare

Mai jos de mai sus
îmi părea Iisus

Sufletul pe cer
îmi părea de fier

îmi părea de aur
Capul lui de taur...

O vcuja *plecăciune timpul.*,

E îndoit Cezarul, e îndoit
încrederea lui aspră i-e fiere...
își poartă trupul uriaș pe umbra de scut
O flacără-n cer nu-i mai piere.

E chinul acela din osul sfruntat
Ce-i poartă de frică uitarea,
E îndoit Cezarul, e îndoit
Să-i ducem în jertfă cântarea!

Se-aprinde acum lumânarea de fier
în cercul lui aprig de spaimă
E singur prieteni ca lacrima-n dor
O lespede albă în faimă...

Galere trec pe fruntea-i ce-n nouri se strecoară
O frunză este noaptea pe clipele de ceară...
Mă umple de-amară putere
încrederea lui aspră de fiere -
Mă umple de-amară putere...

înțelepciunea nimănui

îmbătrânește nebunia-n regi
Atâta ger s-a strâns în fluturi
Pe galbenele mâini vechi scuturi
îmbătrânește nebunia-n regi.

Fereștii ziuă albă rugăciune
S-a mai schimbat măsura cu un an -
Striga bătrânul falnic din platan
Fereștii ziuă albă rugăciune.

Nemaiștiind nimic durerii
Se regăsea pribeag în revoluții
La rimele bogate de soluții
Nemaiștiind nimic durerii.

Silabisind ușoare patimi
Visa copilul dulce împărat
Și apa dulce care l-a cărat
Silabisind ușoare patimi.

Știa pesemne cântecul invers
Prealiniștit în ruperea de stea
Luceafăr blând n-a vrut în dor să stea
Știa pesemne cântecul invers.

Uitarea gustului

Tot mai nebun mă caut prin limpedea amiază
Pe fruntea unde orbul a scris că nu mai vine
Mă arde nemurirea din ochii ce veghează
Armurile purtate de oștile-lumine.

Mă cerne amintirea cu fluturii de ceață
Zăpezile de vremuri din anii care scad
Neîmpăcată cută pe-a cântecului față
A cercului icoană în liniștea de brad.

Balanță țeste moarte

Mi-e inima umilă în spaima unui veac
Nu mai aprind în mine făclia unui vierme -
Mi-e rana înfierată în cercuri fără leac
Bătută în argintii poverilor de-o vreme.

La mărire egale și prăbușite plâng
Mai știu tiparul aspru pe frunte cum se poartă?
În chipul de la margini otrava eu mi-o strâng
Scriptură pentru ceasul cu turn și apa moartă.

Cântec de prima, oară

Îmi caut zodia,
Cenușa cercului și vatră
Mi-e greu acum când timpul
A înghețat în flori.
De fier mi-e lacrima în piatră
Mă vând pământ, bucată cu bucată
Suflete, nu mori?

...și tebădă-n neștire

O cupă de lacrimi printr-un infern de nori
Și muntele de gheață pe lespezi care mint;
Oceanul ce blesteamă o frunte de orori -
A cercului pecete pe lacul de argint.

O formă ochiului acesta de ninsori!
Oh, gura mea de îngeri e mută-învăluire...
Sortite clipe-simone-de chin și uneori
Mișcare triumfală și lebădă-n neștire.

îngănare

Dar ce vrei să vezi când dormi?

„Când vine”

Dar ce vrei să vezi când dormi?

„Când vine”

Dar ce vrei să vezi când dormi?

„Când vine”

Astupă mai bine fereastra

Să moară gerul luminii,

Când vine luna să fure cerului din timp,

Astupă fereastra și oasele și spinii!

îndoială

Ce risipă de oase, ce risipă de oase...
In valea asta adâncă unde mai sunt ale tale?
Aș vrea să le scot la câmp și la soare
Dar care sunt ale tale, ale tale?

Știam coiful tău și pîntenul tău,
Și zalele, mândrele, clarele zale!
Aici toate-s albe orhidee tivite și roase
De fierul ivit să asculte de-aproape.

Ce risipă de oase, ce risipă de oase...
Mă arde prea mult adâncul lor somn.
Ar trebui ridicate văile, câmpiilor grea încercare
La ceasul umplerii cu soare a umbrelor țeste.

Dar care sunt ale tale, ale tale?

Arie antică

S-au lecuit în cercuri răzbunări
în fâlfăirea aripilor parce,
în lingușiri de noapte pe un scut
Din zile păgânirea se întoarce.

Apropiate stelele de foc
Au lăcrimat câmpii însingurate;
Un diavol ține harfa mea pe rug
Scufiilor din verzi însângerate.

Edict în peria neagră

Eternele clipe mă dor
Ca scuturi pe capul învinșilor mei,
Rotunde cercuri de aramă,
Porți vii, cu suflete în chei.

Și dacă ochii-mi rîd, mă plec
Și mâinile în lacrimi le dezleg,
Îmi vindec trupul, spinul plin
Mă nasc din nou și mă aleg.

Pe treptele de piatră sângele n-a curs
Fecioară, marmura din timp m-a smuls.

Inscripție pe sceptrul echivoc

Iubirile atâtea câte-au fost
De apă, de pământ, de cer, de om, de vânt,
Mă împresoară acum în zilele de post
Ca algele pierdute în mare și mormânt.

Întoarse clipele rege captiv mă țin
Pe lacrimi cercuri duble - mâinilor sărut.
Mă regăsesc purtat, în fiecă suspin
Ca omul mort pe drumuri neștiut.

Leagăn tors

*Lui Eugen Negriei, în special ultimul catren scris,
special pentru el, azi 9 iulie 2000.*

Un coridor de taină în inimă cânta -
Se liniştise zarea de-un vis de-nsingurare,
Prin care trecea albă pecetea frunţii-n mare;
Un gând amaric voia în doruri împlânta.

Se liniştise zarea de-un vis de-nsingurare
Şi mândra lăcrimare o pasăre zvânta,
Un gând amaric voia în doruri împlânta
Pe cearcăne de apă şi măşti surâzătoare...

Şi mândra lăcrimare o pasăre zvânta
La vama unde ochiul clipea precum un soare,
Pe cearcăne de apă şi măşti surâzătoare
Se împlinise vraja ce-n mine descânta.

La vama unde ochiul clipea precum un soare
Lumina umbrei aspru un cerc înveşmânta,
Se împlinise vraja ce-n mine descânta
Sortită nebunie pe frunze trecătoare.

Lumina umbrei aspru un cerc înveşmânta,
E umilită clipa iubirii muritoare
Sortită nebunie pe frunze trecătoare,
Un coridor de taină în inimă cânta.

Epagomene

Zei plecaseră pe rând
în convoi rămăseserăm
Numai noi doi
în rând.

Urmele pașilor doriți
Frunzele vântului ușor
Fluturau pânzele
în sciți.

Aprigele zări datoare
Se părea că sfârșiseră
Până la Dunărea
cea mare.

Opt, opt, patru, doi
în convoi rămăseserăm
Numai noi doi...

Simonti - Lydia

*Jși țara Ys s-a scufundat în Mare
La prăbușirea cheii menhirului
cei mare..."*

(Dintr-o legendă bretonă)

Ys

Sandala attică

Sandala albă attică s-o port
Păgân firav pe treptele de ceară
Amestecat divin de iarnă-n vară
Sandala albă attică s-o port.

Nu-mi voi urma triumful de cuvânt.
Cu mâinile mai libere voi cere
Tot sângele din corpul meu - putere,
Nu-mi voi urma triumful de cuvânt.

Pe diamante aspre, faraoni
îmi vor cinsti frăția și uimirea
Atâția regi mi-au limpezit privirea!
Pe diamante aspre, faraoni.

Sandală albă attică să port
Păgân firav pe treptele de ceară
Amestecat divin de iarnă-n vară
Sandală albă attică să port.

A *fi* (I)

Pierdut ca apa ce se pierde-n apă
Am fost ceva ce nu putea să fie
Mă ard cuvintele cu-o cruntă veșnicie
Pierdut ca apa ce se pierde-n apă.

Mai mult decât atât n-am vrut să fiu
Știam de la-nceput ce o să vie
Șirul de sfîncși și marea din pustie
Mai mult decât atât n-am vrut să fiu.

La umbra unui vis să ard din nou
Ar fi să fiu din nou cum am mai fost
Dar are râul fără albie vreun rost?
La umbra unui vis să ard din nou.

Pierdut ca apa ce se pierde-n apă
Am fost ceva ce nu putea să fie
Mă ard cuvintele cu-o cruntă veșnicie
Pierdut ca apa ce se pierde-n apă.

Umbre adevărate

Posibil sentiment într-o vergea
Pe care oameni ordonați o răstigniră
Mănunchi de fier în Parte regăsiră
Posibil sentiment într-o vergea.

Neputincios, amarnic, temător
Nu mai era o formă peste ape
în care strigătul mulțimii să îl sape
Neputincios, amarnic, temător.

Sublim cuvânt deschis ca o câmpie
Nu a murit decât ca să dispară
Nu avea frica forței din afară
Sublim cuvânt deschis ca o câmpie.

Otrava împlinită necuprins
Vicleană înțelegere-n Socrate
îmi arăta întruna să-mi arate
Otrava împlinită necuprins.

O lacrimă din clipa unui vers
Poetul pe oglindă ar fi scris...
Era o mare îndoită-n vis
O lacrimă din clipa unui vers.

Incertitudin&a-vegfiz

Acest păzitor acoperă-l cu mintea încântată
Și fără rând să-ți fie vorba iar
Privirea ta de geam e numai var
Acest păzitor acoperă-l cu mintea încântată.

Necunoscute frunze n-ar mai fi o strajă fără har
Divina modestie de ninsori
Soldații toți au arma subsiori
Necunoscute frunze n-ar mai fi o strajă fără har.

Prin coloană s-a ivit lumina aceea pedestal
Dreptunghiul pietrei a sărit ușor
O lună aprigă s-a răstignit în dor
Prin coloană s-a ivit lumina aceea pedestal.

Un gând pe insulă..

înebuniseră copacii mei de vis
Furtuna pleoapei năpădea altare
Lucire sfântă-n cețuri arătare
înebuniseră copacii mei de vis.

De după-un nor mirarea scânteia
La vestea unui gând îndepărtat
Când amintirea goală m-a luat
De după-un nor mirarea scânteia.

Dar câte stele să fi fost pe cer?
Pe fețele de mort un vers nescris
Și masca vorbei de cuvânt proscris
Dar câte stele să fi fost pe cer?

Sala y Gomez, martie 1972

Șansa aceea

Conjunția Marte-Jupiter, un spin...

Am acuzat perfida-mprejurare
Ce veste nu mi-a dat de marți și joi
Să mă-nțeleg cu viața de apoi
Am acuzat perfida-mprejurare.

Imaginam o ploaie peste vii
Dorințe înnoptate n-au mai fost
Dulceața alintată din vremile de post
Imaginam o ploaie peste vii.

Ce am pierdut găesc azi însutit
Un șapte peste cearcănul de mări
Scăzută patima s-a ridicat în scări
Ce am pierdut găesc azi însutit.

Un Babilon s-ajungă nu mai vrea
La porțile răpuse stau cinci zile
Și merele de aur din copile
Un Babilon s-ajungă nu mai vrea.

Am acuzat perfida-mprejurare
Ce veste nu mi-a dat de marți și joi
Să mă-nțeleg cu viața de apoi
Am acuzat perfida-mprejurare.

Amurg simbolic

Azi toate lucrurile se întorc la mine
Ca râul la o mare așteptată
Misterios secretul și-l adapă
Azi toate lucrurile se întorc la mine.

Oroare sacră învrăjbită-n dor.
Un șarpe labirint mă legăna
în piramide jocul apunea
Oroare sacră învrăjbită-n dor.

La zeii ce muriseră nebuni
Un nume nou să mai gălesc nu pot
Când brațele s-au risipit de tot
La zeii ce muriseră nebuni.

Și versu-acela singur ne-mpăcat
L-am urmărit pe calea cerului
Mi-era de-ajuns doar căutarea lui
Și versu-acela singur ne-mpăcat.

Ars Poetica

în Ys sfârșitul nu e capăt.

O frunte-naltă năpădită de amurg
Doritul nord visa întruna vise
Dar nu știu cum mânia îi pierise
O frunte-naltă năpădită de amurg.

Ciudata carte nu s-a scris năicând
Nici un cuvânt și nici un înțeles
Puterea nopții cum s-o fi cules?
Ciudata carte nu s-a scris năicând.

O viață fără de sfârșit nu are capăt
Deci nici un râu nu poate fi trecut
La viitorul meu fără trecut
O viață fără de sfârșit nu are capăt.

Blânde erori îmi aminteau

Stalactita erorii adevăr picura...

Uimit adevărat între erori
Pribeag eram nespus de alte zile
Nici timp, nici spațiu - umbre infantile
Uimit adevărat între erori.

Se linișteau ca florile pe ape
Sperând opusa lacrimă de stea
în amintire n-au mai vrut să stea
Se linișteau ca florile pe ape.

în ochiul lor împodobit cu soare
Un adevăr nu mai putea muri
Aramă, aur, ceară, viclenii
în ochiul lor împodobit cu soare.

Egalitate ideală noaptea
Un drum pustiu se pierde în dovezi
Idea-i caravană de corvezi
Egalitate ideală noaptea.

Ziua-Noaptea (I)

„My life is not dated by years.”
George Gordon Byron

Oh, zile luminate diferit
De aprige măsuri îngrămădite
Pe sfintele amnaruri ruginite.
Oh, zile luminate diferit.

în resemnarea nopții întâmplare
înțelegeam o nebunie clară
Și sorțile zăpezilor de-afară
în resemnarea nopții întâmplare.

Ziua și noaptea în care mă aflam
Nu mai puteau să-mi deie nici o vină
Seninul și câmpia mea - albină
Ziua și noaptea în care mă aflam.

Hesperos vei fi fost...

O amintire foarte clară-ntâi
Apoi ruptura aspră dintre porți
Hesperos să mai pari, dar nu mai poți
O amintire foarte clară-ntâi.

Orienta] magistru iertător
Cum n-a mai fost și nici n-o să mai fie
în Lydia străbună azi stafie
Oriental magistru iertător.

Pe lespezi care mint nu te mai chem
Poet nebun fără de nopți și zile
în gândul tău ard păsări juvenile
Pe lespezi care mint nu te mai chem.

O amintire foarte clară-ntâi
Apoi ruptura aspră dintre porți
Hesperos să mai pari, dar nu mai poți
O amintire foarte clară-ntâi.

Către Lycfia

*Mai bine zis
către Cercul pe nume Lydia,
femeia cu sufletul pătrat,
asemeni tuberculului evreu...*

Oh, câtă scârbă-n cercul alintat
Albastrul lui nimic azi nu-mi mai spune
Un nume dacă-i dau tot n-are nume
Oh, câtă scârbă-n cercul alintat...

Eternitatea-i glorie de stea
Nu pot s-o țină treizeci de arginți,
Nici ochiul blestemat din care minți
Eternitatea-i glorie de stea.

Oglinda ta a fost o piatră rea
învălmășită-n lăncezeli deșarte
Și sus și jos aceeași neagră parte
Oglinda ta a fost o piatră rea.

Prin tine văd acum în întuneric
Tu te iubești când eu mă strâng aprins
Ți-e cearcănul din frunte pribeag și necuprins
Prin tine văd acum în întuneric.

Ai vrut să fii un crucifix senin
Fără de leac te simt și-acum în palmă
Lumină ești din carnea mea prea calmă
Ai vrut să fii un crucifix senin.

În tine nu e timp doar veșnicie
Iar peste toate clipa mea de dor
Sunt slab în anii care curg și dor
În tine nu e timp doar veșnicie.

Dar câtă scârbă-n cercul alintat
Albastrul lui nimic azi nu-mi mai spune
Un nume dacă-i dau tot n-are nume
Dar câtă scârbă-n cercul alintat.

Semnul pătrat, regat înspăimânta.,

Lasă Doamne să curgă veninul înapoi
Pe ancorele arse de fată sus
Când ochiul ei de-o lună doarme dus
Lasă Doamne să curgă veninul înapoi.

Nu vezi cum tresare ca spaima în regi
Când fruntea i-ating și cum geme?
Nu-i spune nimica de mine se teme!
Nu vezi cum tresare ca spaima în regi.

Minte-o cu grijă și apără-i minunea
Răsfățul tot să-i curgă împrejur
Pe care vorbă ai putea să juri?
Minte-o cu grijă și apără-i minunea.

De vrea întrebarea în vis s-o petreci
Pe drumul oprit prima oară
Ascunde doar semnul pătrat ce doboară
De vrea întrebarea în vis s-o petreci.

Adevăratele umbre

Ce a mai fost nu mai putea să fie
Apropiat de ochiul sclipitor
Profet amar de stelele ce dor
Ce a mai fost nu mai putea să fie.

Tu să fi vrut nedreapta împlinire
Egal de clar de ai fi fost
Cu sufletul căzut și fără rost
Tu să fi vrut nedreapta împlinire.

Atunci ai fi pornit spre împărat
în luntrea neștiută ca să fie
De nimeni nevăzut când o să vie
Atunci ai fi pornit spre împărat.

Când mă vorbeam...

Nu există alt cuvânt decât cuvântul
Un lucru se alintă în zadar
Și iar începe jocul, iar și iar
Nu există alt cuvânt decât cuvântul.

Un început de viclenie încântat
Se legăna amar peste minuni
Pustie spaima cum s-o mai aduni?
Un început de viclenie încântat.

în rugă, cântec, vorbă și putere rea
Descoperea invenții neștiute
Pe care limba greu le mai ascute
în rugă, cântec, vorbă și putere rea.

Prima lumină cheamă similarul chip
Mi-e somn, mi-e frig, oglindă sunt - mi-e greu
Tu poți să știi sfârșitul, ochiul meu
Prima lumină cheamă similarul chip.

Nu există alt cuvânt decât cuvântul
Un lucru se alintă în zadar
Și iar începe jocul, iar și iar
Nu există alt cuvânt decât cuvântul.

Ts

Al treilea era orb de chipul meu
La mijloc între capete de taur
Un semn mai bun să fie iarăși aur?
Al treilea era orb de chipul meu.

în ochii luminoși și morți de timp
Deschise porțile s-au limpezit în sânge
Oglinda obosită fieru-și plânge
în ochii luminoși și morți de timp.

îndeplinită umbra-n alte umbre
O îndoială-i crucea de ninsori
Puterea fără trup cum s-o masori?
îndeplinită umbra-n alte umbre.

Cântare înțelepte (II)

Oglinzi neobosite ard imperii
Din alte dimineți îndepărtate
Un munte nou nu vrea să se arate
Oglinzi neobosite ard imperii.

Dar au rămas în cer numai cuvinte
Voi fi în toate un nimic, voi fi
în oase clare sâmburi sedefii
Dar au rămas în cer numai cuvinte.

Astrologii nemernice și zeii
Au privegheat osânda cum se crește
Olimpul din Olimp se primenește
Astrologii nemernice și zeii.

Și peste toate rugul repetat
Sfârșitul amintirii fără chip
în care viață ceața s-o risip?
Și peste toate rugul repetat.

Monolog

Lui Fănuș Neagu

Credința mi-am pierdut-o între daruri
La cer mi-e gândul, nemișcat așteaptă
Să crească turnul, treaptă lângă treaptă
Credința mi-am pierdut-o între daruri.

Și poate voi ați vrea să mă-nțelegeți
Lovit e semnul de o mare vină
La ochiul rege, fruntea e regină
Și poate voi ați vrea să mă-nțelegeți.

Cum ghimpii mi-i petrec în nemurire
Nu simte nimeni jumătatea frântă
Acolo eu știu numai cine cântă
Cum ghimpii mi-i petrec în nemurire.

Un imn de slavă cui să mai aduc?
Mă plouă sfinții peste brațul drept
O lacrimă să curgă tot aștept...
Un imn de slavă cui să mai aduc?

Picătura chinezească

Tot lui Fănuș Neagu

O amintire din copilărie - zeii
Mi-au picurat pe creștet și pe față
Puterea jocului ce nu se-nvață
O amintire din copilărie - zeii.

Era ca niște porți prin care nu se trece
Grăbită moarte îmi gândeam cumplit
Când vorba repetată pe țărni am întâlnit
Era ca niște porți prin care nu se trece.

Blestemul de cuvânt îl țin de-atunci pe marmuri
Nu-l las o clipă singur, ca pe morți
Și plâng mereu de vina de-a nu ieși din sorți
Blestemul de cuvânt îl țin de-atunci pe marmuri.

Doar prin statuie arde sacadată
Rea picătura vorbeii - greu alint
Oh, Doamne-ți sunt eu pașnic labirint?
Doar prin statuie arde sacadată.

Balanță (I)

Aud cum ploaia plânge-n mine iar
Un cântec către Ys mai pot s-adun?
Picioarele-mi sunt mâini și sunt nebun...
Aud cum ploaia plânge-n mine iar.

Dar nu mă iartă nici o datorie
Minciuna-n întuneric lumina
Adevărat să fiu în nu și da
Dar nu mă iartă nici o datorie.

Și sclav și leu de moarte se-mplineau
Se adormeau puterile cu vise
Un talger drept de-abia se limpezise
Și sclav și leu de moarte se-mplineau.

Cântar de apă, viața ocolită.

Pe treptele fântânii o privire
Mi-a amintit mătăniei și-o orbită
Un talisman din viața ocolită
Pe treptele fântânii o privire.

Să trec iar puntea nesfârșit de lină
Din miile de chipuri - agonie
Cântar de apă moartă-n apă vie
Să trec iar puntea nesfârșit de lină.

În somn să mor nu vreau, în cumpănire
Să-mi fie trează clipa când te număr
Din creștet pân-la tălpi și iar la umăr
În somn să mor nu vreau, în cumpănire.

Satximalii

Mă însoțește luna pas cu pas
La capul meu o am de când mă știu
Să-i mor pe mare stea și ultim fiu
Mă însoțește luna pas cu pas.

Puterea-i e acum înțelepciune
Nu vreau nici nemurire, nici statui
în saturnalii doar să ard haihui
Puterea-i e acum înțelepciune.

E sărbătoare-n cercul lui Saturn
Exilul tot s-a poleit cu aur
Zeiței aspre să-i închini un taur!
E sărbătoare-n cercul lui Saturn.

Dar mă-nsoțește luna pas cu pas
La capul meu o am de când mă știu
Să-i mor pe mare stea și ultim fiu
Dar mă-nsoțește luna pas cu pas.

Iubirea numai... (I)

Un farmec oarecare și o dezamăgire
Uitată îndoiala atâtor vieți - mă-nchin
Pe urmele lăsate cu frică iarăși vin
Un farmec oarecare și o dezamăgire.

Doar amintirea vagă cu ochi de șobolani
Scriptura cu păcate o roade - veșnic foc
în aerul de ceară dezordinea e-un joc
Doar amintirea vagă cu ochi de șobolani.

Poate

Poate chiar s-a jucat cu jocul
La vechiul gând ce l-a ucis ușor
Acolo unde numai cercuri mor
Poate chiar s-a jucat cu jocul.

Cu apa-n creștet, clopot infinit
Fereaștră-mi sunt și orb la începuturi
Aleasă viața mea pe moarte scuturi
Cu apa-n creștet, clopot infinit.

Poetul *Tycsos* capricornian
Și-a iubit umbra - o Apă..

Desertul vorbitelor

Deșertul vorbitelor

Poetul Fycsos privea Deșertul Vorbitelor
Când umbra lui de miere a prins să plângă
Imaginara dorință din mâna stângă
Poetul Fycsos privea Deșertul Vorbitelor

Poetul Fycsos mai căuta fulgeratul cuvânt
Pe sulilele dușmanilor îndoielnici și blânzi
împietrite lumini cântărite-n izbânzi
Poetul Fycsos mai căuta fulgeratul cuvânt

Poetul Fycsos murea vocalic în zbor
în groapa de aer ce pleoapa i-o sapă
Oh, Simonie privirea ta e o Apă
Poetul Fycsos murea vocalic în zbor

Poetul Fycsos privea mâna lui dreaptă
Și mirarea îl umplea devoratoare
Izvorâtă din nemărginita floare
Poetul Fycsos privea mâna lui dreaptă.

Tu, *YsuL*.

Cum plângeai tu căderea Ysului
Și cum se alungau poverile acelea de nori
Și cum răsfațul din nopți săgeta
în zadar la porțile zilei...

Dar unde să mai fie liniștea aceea de aur
Și pacea albastrelor altare?
S-au cules ca merele, ca păsările, ca sorțile
Și drum de întoarcere nu mai au
Decât în ninsă clopotului floare...

Cum plângeai tu căderea Ysului
Și zidurile toate te ascultau
Iar lacrimile cădeau drept
în palidă așteptare.

Măsurată ți-a fost ora iubirii
Iar locul de-o mare ales...
Dar câtă putere mai ai
De ești atât de nefericit
Tu - Ysule!

Teama Venerei

Sămânța este Ysul...

Presăratele frunze se înfioară
(In graba de-a acoperi goliciunea mea)
Tremurate-n lumina gerului rotund de spini
Se înfioară și nu se zăbovește
La binecuvântarea mâinii Lui...

Dar ce e trupul fără întuneric?
Și ce-mi rămâne din trupul tău
Prăbușit în lacrima Porților...
Și unde, unde mai ales să fie pacea
în restul acela de tăcere?!

Privirea a încolțit
Pe o sămânță în chinul icoanelor
La care plâng doamnele domnilor maziliți..
Dar totuși încă presăratele frunze
Se înfioară de graba trupului meu (tău)
Mâncat de visul unui fluture
Prea galben de lumină.

Florența, Uffizi - 1 mai 1972

Sarbezi ochii tăi albaștri...

Doamnei mele înainte de a pleca în Cruciadă.

Când palid armura o dezbrac în taină,
Nebună speranță, arasă în fluturi,
Mirata pândă zbuciumă huma...
Sprâncenelor albă remușcare albă.

Când înviat îmi bat orologii restriștea
Pribeagă aprigă luna crește în zei,
Omoară-mă pace în sânii Lydiei - deșert
Ysului moarte în nuntă moarte.

Ca o cruce îmi zaci în noaptea ochilor noapte...
Oh, te-ai făcut alinare în creștetul nimănu,
Să te nasc nu mai pot în altă soartă
Când mâinile tale au uitat semnul durerii.

Marele joc

Am vrut iubirea cursă într-un pește
Pe sânul tău gândit ca o icoană,
Mi-ai dăruit slujită-n iad coroană
Să-mi împresor păcatele regește.

Uimite brațele pe zboruri rană
Au privegheat osânda cum se crește,
Nu mai știam durerea de se-oprește
În merele sortite grea pomană.

Ți-ai risipit cântarele pribege
În golurile sterpe de ninsoare
Căldura mea nu știu să le dezlege.

O pasăre cu patru aripi moare
Ciorchinii prinși în lacrimi îi culege
Egalele poveri s-o împresoare...

La Ckenonceaux iubirea era

Nu-ți pierde răbdarea
Acum când am ajuns lângă muntele tău,
Acum când ne-a privit amarnic de ciudat
Ducesa păgânului - Apa!

Asta-i ridicarea ta!
Vom cânta, ne vom chinui
Dar nu mai avem timp -
Ca și cum niciodată ar fi un termen...

Aud durerea
Aud cum se târăște omul;
În inima pădurii regășite
Rămâi cu mine lângă dorul.

La Chenonceaux iubirea era ger...

Semnătura regelui nu valora nimic,
Spuse măscăriciul ridicat pe vârfuri,
Poezia nu schimbă lumea
Alte stele îmi luminau calea aceea.

Și-am îngropat o cruce lângă marea ochiului tău
O altă ceață se ridica pe vorbele (toate) spuse,
Dar nu vei crede durerea
Unei trădări sublime...

La Chenonceaux iubirea era ger.

Chenonceaux, 16 aprilie 1972

Aspră unduire

Un cântec de alge și fum
Atât erai pe paginile toate scrise,
Urca firavă patima
Treaptă cu treaptă în lânzezeala ta de sare..

Și fericită nu erai -
O pasăre pe valul de nămeți,
Oh, cearcănele de rime le alungam
Neputincioase pietre în templuri de prăpăd.

Atât erai pe paginile toate scrise
Un cântec de alge și de fum...

Zodia. Cancerului

Te-am vrut mereu o cifră infinită
în noaptea grea de piramide - gerul
Un gând uitat și repezit ca fierul...
Cu viermele plăpând ademenită.

Sfârșitul fără împlinire arsă
Pe moartea unui vers nescris anume
Fără trufie și uimire-n lume
Pe cearcănul de apă neîntoarsă.

Aș vrea să știu albastra ta privire
Ce n-a știut vreodată îmbătare
Decât în ochiul meu de clopot mire.

în sorții duși atunci în depărtare
îmi ești acum mai dragă în neștire
O, Lydie plăpândă arătare.

Decembrie

Tu ai plecat așa uimită...
Albastrul părea stinsă spaimă
în urmă colorată ora greu
Mă apăsa pe frunte.

Tu ai plecat așa tăcută...
Pe lângă dealuri albă cruce
Cu semne crescute din mine
Sciai plânsu-mi pe cer.

Tu ai plecat așa pierdută...
Hotarelor mele însurare
în palme șarpele plângea trufaș
Sfielnica Lumină.

Albastru de Lydia

Ziua-noaptea
Când fagurii i-ai dat păgânului
Ziua-noaptea!

N-ai avut timp în astre să citești
Pe fruntea mea caldă de sare
Ai turnat nopțile-zile.

Mormintele să le-ascuți n-ai vrut
Razele furate cu tine
Au murit în clopotul nimănui...

Nu ai privit nici sus, nici jos
În ziua aceea Simonie
Vremelnicul joc l-ai uitat.

În noaptea liniștită adâncul tron
Să-l simt amarnic,
Să mor privind pecetea lunii.

Blestemat albastrul din mirarea ta.

Balanța de pești

în susul râului e un pește blond
Care poartă privirea spre mine,
Eu îi curg în urmă vagabond
Prin ochiul lui plin de suspine.

Din jos vine altul mort și amar
Sterp de ninsoarea plânsă la prunduri
Zile trecute în orb calendar
Îl țin rămășag la străfunduri.

Via Appia

Pe drumurile astea bătute de noi doi
Cu ochii prinși albaștri în cercuri de aramă
Ca pivnițele goale umplute de strigoi
Cu banii împărați prinși toți la cataramă,
Lipsiți de haine și-nțelepte zale
Zăpezile geloase au plâns peceti pe noi.
Ne-au împărțit cărările-petale,
Avatarii de scrum muiat în ploi.

Drum șerpuit în mere și noroc
Aprins în oglinda inimii, dublă fire
Plâns în lumină, mazilit soroc
La vreme de iarnă să arzi preasfințire.

Tocul șarpelui

Te-am vrut o-nlăcrămare deasă
Purtată peste umerii de robi
Din șiruri rupte stirpe-aleasă
în ochiul ars de vina ce o sorbi.

Cel dinăuntru ne mănâncă iar;
Dezagregare stearpă și semeață
Să mă feresc de mine - un cântar
în tine ferecat cu greață.

Martirii toți au plâns în pumni
Amarnice măsuri în zarea de păuni.

Balanță (II)

Eu știu bine, prea bine știu
Calea ta ascunde un măr albastru
Eu știu bine, prea bine știu
în sâmburi voi muri sihastru.

Tu știi bine, prea bine știi
Viermele meu trebuia să te doară
Tu știi bine, prea bine știi
însoțitul dor rămas afară.

Răcoritor de tacrimi
ostatici rămâneam

Făpturile chemate la umbra tulburată
Le hăitua sălbatic spre apele de Ys
în aspră repetare dorința ta din vis
încercuiți de geruri la granița curată.

Peste abisuri-vârste slabi atârnam în stea
Sortind împreunarea ce se topea ușor
Zadarnic încheștată cu vinovatul zbor
Ademenită taina abia ne atingea.

Atunci doream o nouă armură pe lumină
Să fie martor singur la necurmatul zel
Din clopotul de spaimă ce ne unea sub el
Și care să așeze iar ordinea senină.

Doamne, nefericit mai ești
Doar toată puterea lumii este a ta...
Oh, Lydie jurământ nesfârșit
Mai ardem trei cercuri și gata!

Mai ardem o viață și-o moarte
în cupele aspre de miere
Oh, Lydie jurământ nesfârșit
Vezi frunza pe clipă cum pier?

Vezi frunza și ceara și fierul
Albastră e limba de șarpe
Oh, Lydie jurământ nesfârșit
Mă seceră drept cifra șapte...

Mă seceră greu de izbândă
Și parcă ar fi prima oară...
Oh, Lydie jurământ nesfârșit
La praguri mai iartă-mă iară.

Șapte *singurătăți*...

„ *What I loved I now merely admire.* ”
George Gordon Byron

Singurătățile mele au fost șapte Lydii.
Grădini suspendate pe treptele varului meu
Șapte biblii albastre peste muntele-leu
Singurătățile mele au fost șapte Lydii.

Decembre sta să rupă armura Racului sfânt
E-atâta liniște, câmpia oarbă fură marea
Se-ntoarce umbra stelei să blesteme ninsoarea
Decembre sta să rupă armura Racului sfânt.

Când pacea nebuniei a prins să ardă semnul
Arcul înnegrit al ochiului era o viață
Săgeta tâmpla ta o moarte ce nu învață
Când pacea nebuniei a prins să ardă semnul.

Creșterea și descreșterea Lydiilor - amiază
Sângelui blestemat ancoră în argintul orb
Șapte singurătăți râul neștiut îl sorb
Creșterea și descreșterea Lydiilor - amiază.

Dar eu nu mai vin din lucrurile rostite blând
Mi-e Luna peste cercuri adâncă orbită
La Soarele ce picură din coasta nesfârșită
Dar eu nu mai vin din lucrurile rostite blând.

O lacrimă ie menfir

Oh, Simonie cum bat stihile mării
în porțile castelului din câmpie
Mai poate umbra stelei să îmbie
Nemărginirea strânsă într-un semn?

Îți simt ființa ca pe-o lumânare-n șiră
Casă arcadelor mele fără ecou
Lumina plânge ceara mea din nou
Pe noaptea cursă aspru în neștire.

De ce atâta vuiet în aramă
Și plâns în osul vag al frunții tale?
Ard valurile-n grinzi și sub portale
Oh, Simonie vreau tăcerea greu.

Un singur gând străbate dunga pală
Triunghi ursit menhirului viclean
în plecăciune l-ai dorit în van
Pe trupul tău cu mângâieri de spadă.

Oh, Simonie timpu-i tot o Apă...

Atdta piatră...

„I will show you fear in a handful of dust.”
T. S. Eliot

Mormânt înalt ți-e fruntea Simonie
împrumuta miros de ape cerul
Pe care-ți străluceai măsurat fierul
Mormânt înalt ți-e fruntea Simonie.

Castel străjuitor peste câmpie
Cumplit blestem în tine se-mplinise
A morții trecătoare dintre vise
Castel străjuitor peste câmpie.

Ploua un cântec aspru ce învie
Atâta piatră strânsă sub altare
La porți lumina nimeni nu o are
Ploua un cântec aspru ce învie.

Mormânt înalt ți-e fruntea Simonie
Ultim ospăț la care n-am să fiu
în ceara ta mă nasc iar dulce fiu
Mormânt înalt ți-e fruntea Simonie.

Darft *Lady*

Se va deschide fruntea ta și gerul
în prăbușirea solilor pe stele
O naștere firavă morții mele
La care ne-mplnit rămâne fierul.

Arama părul tău numai să-1 spele
Privirea urcă semnul unde cerul
Abia mai poate stinge junghierul
Pe limpezimea cărnii în prăsele...

O perlă neagră arde Simonie
Misterul tău de templier sedus
Cu morții împărați ce nu învie

La porți îngână apa până sus
Potop sortit de-o sfântă erezie.
Adoarme timpul - timpul doarme dus.

Simonia Ysului

A fost ciudat cum am simțit că te uiți
în urma mea ca după o aprigă urgie
Stigmatul durerii săvârșea un ultim miracol
Acolo unde bătrânii călăi strigau - Fie!

A fost ciudat cum am simțit că te uiți...
Patimilor noastre ce lumineau focul
Unde să mai cânte floarea aceea
A cărei sămânță e jocul?

A fost ciudat cum am simțit că te uiți
Și ce va mai fi înaintea ta nu mai știu
O, nu pleca - seceră luna în cer
Mă picură doar un lichid străveziu...

A fost ciudat cum am simțit că te uiți...
E sângele fără de apă și ger
Se împlineau drumurile într-un amurg de nămeți...
Mă cheamă iar dorul de ceară și fier.

E tulburare numai...

Ruga mea peste ape era rugă curată
Tu să fii fericită Simonie și Ysul
Pe ochiul de fecioară se hărăzea abisul
Neprihănit la țarmuri și clopote-n arginturi...

Și ancorele rupte sunt lebede pe biblii
E tulburare numai acolo Simonie
Nu simți o clătinare în lespezi cum sfâșie
Prea liniștitul var și preoții-n sudoare?

La stele schimbătoare și aprige exiluri
Puntea ta Simonie, casă peste valuri sînt
Supusă umbra sorții se legăna în cânt -
Oprit e numai semnul aprins de nerăbdare...

...și Ysul (Curățirea patimilor)

Oh, frica și mila Simonie erau în tine și Ysul
îți lăcrimau albine sub pleoape când dichisul
Ți-l judecau fiorii din lespeda de stea

Oh, frica și mila Simonie erau în tine și Ysul
Ce cumpănă de ceară mai licărește visul
în care primentă mă cântăreai abia?

Oh, frica și mila Simonie erau în tine și Ysul
La marginea sortită îți clătinau abisul
Triunghi amar de care arama se izbea

Oh, Simonie frica, mila aceea și Ysul.

Dublu săgetător pe frize

Eu știu la ce te gândești acum
La timpul mai cald al Romei
La visul din neclintirea de aur a ei
În care statuile-s fum...

Balanță de uitare la porți m-ai trimis
M-a cuprins somnul cu umbra ta sub cap
Și cumpănirea din veghe n-o scap...
Tu nu știi la ce mă gândesc în vis.

Cirecenaria

Cum fugi în ploaie Simonie iar
Vezi, picăturile de-aramă plâng în aur
Orbirea mâinilor pe gâtul unui taur
Jertfit pecete solzilor de jar.

Să te grăbești mai are rost acum?
Un anotimp la porți înspre nule nisipuri
De fluturi-caravane în moarte răstimpuri
Oh, iarna verii nu mai face drum...

De ce fugi Simonie-n ploaia-jar?

O sută galeșe trecuturi...

în răvășitele parce înfrigurat căutam
Alcătuirea aceea balsam
între toate tiparele tale.

într-un veac te-am trimis la porți
Să-ți încerci risipitele sorți
La izvoarele vagi-inegale...

Care din tiparele tale
Care din tiparele tale?

Ochii-nchiși de vis
Gura de proscris,
Crestată durere
în umbra de miere,
Flacăra târzie
Din ispita vie...

Echilibru invers

*„Pour chatier ta chuir joyeuse
Pour meurtrir ton sein pardonne...”*
Charles Baudelaire

La marginea uitării, năuc cu ochii tineri
Priveam nemărginirea de cercuri viitoare
Cum cearcăne de unde se răstigneau, cântare
Purtate către cer în amfore-suspine
Ce izvorau din mare.

Prezent acolo, uitasem parcă timpul,
Cu fața înspre soare priveam uimit pământul
In echilibru invers îmi îplineam răstimpul
Și arcul dimineții în balansări egale
îmi legăna iar cântul...

Apasă Simonie versul meu..

Această piatră Simonie vorba mea
Lovește ne-ncetat în cântec orb
Oh, pleoapa ta în vag balans o sorb
Așa cum floarea piere-n Apa rea.

Dar câte patimi scrise alintat
Acolo unde nimeni nu ajunge...
Tu picuri repetat în stâncă sânge
Cântare vorbe - mire încântat.

*„Numai unitățile și numerile
foarte mari sunt călăuzite singure
de legile regești.”*

Ion Barbu

Infinitul acela...

Infinitul acela dureros pe nume Eminescu
Avea ochii aprinși de-o neiertare
De-o dragoste, de-o limpezime, de-o răcoare
Infinitul acela dureros pe nume Eminescu.

Infinitul acela nefericit pe nume Eminescu
Vedea toate stelele de pe cer
Gândea mirosul de aur, de otravă și de fier
Infinitul acela nefericit pe nume Eminescu.

Infinitul acela neînchinat pe nume Eminescu
Semăna cu toți oamenii de pe lume
N-a vrut nămeți, nici geruri să-l înhume
Infinitul acela neînchinat pe nume Eminescu.

Infinitul acela nemuritor pe nume Eminescu
A murit ca un copac albastru
O ceară treapta peste-un drept sihastru!
Infinitul acela nemuritor pe nume Eminescu.

Străbuna cunună

Alerg sub noaptea lipsită de lună
Să caut străbuna cunună.
- A dacilor viață în flori de gheață
Și lespezi de pâine -
Și turmele cerului în zadar
Pasc stelele moarte
Ce vrere și soarte vor anii să ia?
Sau poate că lumina din Dunăre
Vrut-a să bea și s-a-necat?
La margine de veac, eretic și mic
Tot alerg sub noaptea lipsită de lună
Să caut străbuna cunună.

O nedintire-n dor

A fi o neclintire-n dor - românul
De când e timpul aspru dunărean
Și inima o lună plină-n lan
A fi o neclintire-n dor - românul.

La soarele ce ochiul dac palpită
Doar grâul sfânt să ardă nesfârșirea
Atâția ani i-au măsurat clipirea
La soarele ce ochiul dac palpită.

E noaptea zi - străbunilor dogoare
Și clipele rămân de împlinit
Să bem din Apa țării infinit
E noaptea zi - străbunilor dogoare.

Dar peste toate chipul repetat
în bob de aur - palma de țăran
Să numeri totul poate e în van
Dar peste toate chipul repetat.

Prejudecată

Sufletul meu să ajungă nu poate
Albele pietre - var întrerupt de vis
Poate pe cer o poartă iar s-a deschis
La care vin să bată vremii toate.

Sosește în taină și gândul nescris
Cum vorba-nghețată nicicând socoate.
Durerea vegheată-n zile plecate
întunecă timpul în maluri ucis.

La vânătoare curg sub lună cu dor
în mine vine puterea aproape;
Iar sângerează, iar Ștefan la picior...

Clopotitoare odihnă sub pleoape
Cântecul acesta i-al răniilor izvor
Bătută-n margini de-a ochiului ape.

...în faeton de gata

Mă plimb prin livezile mele
Și caut formele pline ale poamelor ce le aștept
Să răsară din nou...
Am îngrășat pământul tot cu trupurile dușmanilor mei,
Eroi cântați în cărți, ghicesc în mugurii proaspeți
Ambiția lor și plâng.
îmi simt în inimă, plăpândă teama singurătății.
Mă frâng și ascult vorbele lor de soboli.
îmi mestecă pașii în taină și conspiră.
Cu toții dorm acolo și respiră din frica picioarelor mele.
Eu sunt aici.
Mă plimb prin livezile mele goale
Și caut formele poamelor ce le aștept
Să răsară din nou.
Eu sunt aici.
Pe dealuri, munți și ziduri pun câmpii
Nu vreau nimic în față să mă doară,
Și morții toți aş vrea să-i văd iar vii.

Amboise, 14 aprilie 1972

Nobila doamnă se chema.,

Un rege gol pe dinăuntru seara
Sclipirile orbirii de mărire
S-au legănat apusuri în neştire
Pe sceptru nimeni nu-şi mai linge gheara!

îmbălsămat de doruri limpeзите
Nici inimă, nici creier, nici mărgel
Şi-au mai jucat puterea printre ele
Erurile de pietre putrezite.

O frunză cade ca un ochi de fiară
Un cerc de şarpe în tîpsia clară
Şi-a stins pe fâcle timpul în trofee.

Se chinuie un gând ce-ar vrea să pară
Pe lespezile frunţii orhidee
Atâta doar, o umbră de idee!

Amboise, 15 aprilie 1972

Acolo Maimonide susțină.,

Acolo Maimonide suspina
împrejmuit de asprele Centurii
împerecheate, exaltate furii
Acolo Maimonide suspina.

Dulceții unduioaselor căderi
Sefarde măsurări de sânge dus
Urechea să ți-o pleci dar nu supus
Dulceții unduioaselor căderi.

O apă poate să desparți din nou
împărătescul gând de netrecut
Un Babilon prezent fără trecut
O apă poate să desparți din nou.

Un joc *de-a marea*

Știau romanii vremea s-o măsoare
Pe chipul frunții abăteau răstimpuri
Din înțelepte amfore-n Olimpuri
Știau romanii vremea s-o măsoare.

Mai aprigă de timp le era vina.
Se limpezeau în doruri să existe,
în veșnicii de altădată triste
Mai aprigă de timp le era vina.

Un joc divin de-a marea peste vorbe
Slujeau cumplit în umbre de blestem
Să rup acum uimirea lor mă tem -
Un joc divin de-a marea peste vorbe.

Din Pont (I)

Aș vrea dragă Caesar să mă ții ascuns
în urechea ta nevăzută de carne
Victorios, în retrageri tiptile neuns
Neplimbat în alaiuri și goarne.

în pustia cu lei adormiți și sfioși
Pe tâmpolele tale în marginea rea
Să mă ții ascuns exilat din strămoși
Cuvântul din oase ursit să mă bea.

Aș vrea dragă Caesar să mă ții ascuns
De mâna ei tot întinsă străpuns...

însemn

Limpezită privirea Ysului ardea,
Lumina umbrei împlinea cântare
Firavelor poveri dintr-o perdea
Nesocotind durerea din altare.

Acesta este drumul uimirii ce-a apus
Se mai simțea aieva un fluture prea galben
Chemării din câmpie și muntelui supus
Lămâie triumfală pe scutul unui galben.

E vina ta Neysul, Simonie.

Să vinzi icoana, gura de proscris...

Pe spatele tău se linișteau porunci
Neîmplinite-n cerurile toate
Tiparul regăsit cine-l socoate?
Pe spatele tău se linișteau porunci.

Nu mai știam nimica din cuvânt
Ispita goală încolțea o stea
în doruri Ysul n-a mai vrut să stea
Nu mai știam nimica din cuvânt.

Din față vorba aspru ridica
O frunte înroșită de sărut
în noapte luna soare mi-a părut
Din față vorba aspru ridica.

La porți stă Apa - Simonie bea!
în risipire oasele-mi aduni...
Să faci din ele șarpele-n cununi
La porți stă Apa - Simonie bea!

Un gol e frunza, ceara ți-o măsur
Din spate fața ta a prins să lumineze
Frământă marea clare ziduri treze
Un gol e frunza, ceara ți-o măsur.

Neîmplinit în cerurile toate
Tiparul regăsit cine-l socoate?

Lumina umbrei (II)

*Și pasarea împușcată mai avu timp
să clipească o dată pământului.*

Oh, spaima din ochiul vulturului
In fața mării - amarnică umilire
în pacea arătărilor vad și piramidelor
încercare și întrebare!

Și steaua aceea mormânt circular al aripei
Și pustiu al vorbelor?

în repetare dulce așezare de păduri
Și frunza nemernică de-mi rupea
Firea deșertului presupus
în vraja Săgetătorilor...

Și vara aceea nespus de frumoasă
Când mirele nu voia să mai vină;
în taină pleoapa s-a plecat trufașă
Și a lovit clonțul în noua clipă -
Netrebnică țărână fără spaimă.

Oh, jalea din ochiul vulturului
Cu aripa prefăcută în mână
Și praful rotitor în gușă...

Dar blestemați fie munții
Fără prihană și dor
Și apa închizând fruntea
Toamnei care ne schimbă.

întunericul sete
(*Balyaeva*)

Sticlirea acelui ochi albastru
Ardea un întuneric sete
De geruri amintite bete
Sticlirea acelui ochi albastru.

Obrazul crucii tale doar
Și lacrimile căzute drept
Sub care îndoială să aștept
Obrazul crucii tale doar?

Regina moartă în cetăți avare
Cuvântul galeș vorba o măsoară
Cu visul și coroana împresoară
Regina moartă în cetăți avare.

SoL (II)

Cochiliile-s sparte, timpul nu-l mai țin
Iar rana amintirii, melcul viu, s-a dus
Îmi cresc ideile suliți unse cu venin,
Zamolxe ne aștepți degeaba limpezi sus.

Ce-a mai rămas încerc să spun acum
Prin cercuri liniștită arde luna,
Îmi risipesc cenușa lin pe drum
Și-n cupe porumbelul șterge huma...

Osânda tina...

De silă nimic n-am făcut nicăieri
Zidirile se risipeau în pace
Nu mai știam puterea cum se face
Din vorbele sporite azi și ieri.

Ademenite greu cântecele-n rând
Se închinău pe trepte către poartă,
A răsunat de jale zarea spartă
La dangătul de clopot tremurând

Neasemănat de nimeni între vieți
Mă ridicam din goluri aspră soarte
Așa cum sfinții-adorm icoane în pereți

M-a prăbușit în strălucită moarte
Pustietatea sterpilor nămeți -
Și eu mă trec prin cercuri mai departe.

Acele grădini inegale.

Oh Simonie, răcoarea frunții tale mă însenină
Pe drumul acela albastru când totul arde
Cupa - triumphi amarnic în ceas vânzător
Să-1 număr cu argintii Neysului...

Dar unde mai sunt acele grădini inegale
Izvorul dovezilor - cântare pe ceruri oprite?
Și unde, unde mai poate fi gândul cel bun
Al răscumpărării tale din vorba ursită?

Oh Simonie, răcoarea frunții tale mă însenină.

Un singur semn

Acolo cine poate mila ta să stingă
înfrigurat de patimi peste ape
Și cine-ar vrea să umple golul aspru
Din clopotele ninse între pleoape?

Doar gândul meu în vagă încercare
Mai poate prinde clarul tău îndemn
De ce să fie atâta umbră-n oase
La privegherea unui singur semn?

Cântec în *Lydia* (I)

Ca în pustiu vorba mi-o aud stingher
Și nu știu ce mi-a mai fost menit,
Unde să caut loc printre lupi în cer
De cântecul lor încremenit?

Eu nu mai începusem nici să mă mir
In pacea arătărilor vad,
Unde mai poate să fie arsul zbir
Lumină și zidurilor iad?

S-a scurs așa începutului prohod
O lacrimă de craniu și scrum.
Și unde sunt pașii sfințitului glod
Și unde mai duce timpul drum?

Simțirea-i doar o noapte...

Prea mare-acest noroc în sterpe stele
E cântecul acesta un blestem?
Din ochiul cel albastru iar mă tem
Prea mare-acest noroc în sterpe stele.

Cumplit e orice sol în ridicare
Departe dealul otrăvind o poartă
E apa toată timpului rea soartă
Cumplit e orice sol în ridicare.

Ademenită moartea viul dăruia
Un gol de păsări - aerului foc
Balanță leul trupului soroc
Ademenită moartea viul dăruia.

Tăcerea naște iarăși amintire
Se zbate fruntea sub poveri de înger
Asudă jalea tainelor când sânger
Tăcerea naște iarăși amintire.

Bătrâna față umple vierme tânăr
De ce să fie totul o grădină?
Simțirea-i doar o noapte, o albină
Bătrâna față umple vierme tânăr.

Secure *de* amar

Van cavalerul încerca lacrima porții
Aflată în uitarea de cristal
Se măcinau întruna aspru sorții
Preacredincioși în ceața-piedestal.

Nevinovat de-atâta limpezime
Nimic nu-l mai putea îndupleca
Săreau peceți în șapte vieți - albine
Prin mierea-smoală cine spinteca?

E ceasul sec secure de amar
Coloanelor ascunse veșnic far...

Necruțătoarea floare

Fratelui meu, Vasile S.

Atâtea catedrale pe pleoape îmi adorm
încât nu știu durerea din ceară s-o măsur
Acolo unde treze stau dârzele erori
Atâtea catedrale pe pleoape îmi adorm.

De ce atâtea cântec în nemișcarea grea?
O poartă oare-i apa adusă din străbuni
Pe care vagă frunte puterea ți-o-ncununi
De ce atâtea cântec în nemișcarea grea?

Și poate ochiul aspru, necruțătoare floare
în clarele cântare aprinde lanțul cald
Coroană rău întoarsă în cupă când mă scald
Și poate ochiul aspru, necruțătoare floare.

Simoniile Parce

„A thing of beauty is a joy for ever.”

John Keats

în Simonii e vlaga puterii din amar
La ziua ta de șarpe pe umbra îndoită
Doar marea înnoptată vederilor ispită
Pedeapsă leonină ceresului cântar.

Copac și cruce, lacrimă și deal
Acolo valea ta îmi cumpănește
Sortite porți și Ysul ce rănește
Prin gemenele parce armura animal...

Iar sângele de înger îmi ruginește pleoapa
E albul negru liniștit de sete
Cu amintirea clipei să-l răsfete
Săgetătoare de cetate - Apa.

Extaz (Oțrirt în drumul spre Ys)

Vamă aspră, unduioasă povară
Zale anotimpurilor - Tu suspini,
Păgână seva inundă amieze
E cerul acuma mai palid de spini.

Îl simt ca pe-o ființă geroasă în dor
Când scurge din stele fiorul pierdut
Adâncă iar așteptarea se cerne -
Pe chipuri doar cupa și vulturul mut.

Cutremură frunza fără de stăvili
Nemișcarea acelu pururi înalt,
Nu e răgaz nici să aperi tăcerea
Prezisă în apa datorului salt.

Din nou e la capăt lumină și fier
Pelerinii spre Ys abia mai întorc
Cenușa din fețe zăpezii prea grea -
Ascultă, albastrele umbre se torc!

Cântarea Ysutui

Lui Stephane Mallarme

Securea grea de apă
Ah, cum ar vrea să-nceapă
Biruiitorul joc
Menhir și foc.

în Ysul pur - aramă
Nanicând să ceară vamă
Sortitului zenit
Neîmplinit.

Acolo clătinarea
îmi limpezea visarea
Din negrul ceas de fier
în care pier.

Dura firava ceață
Pe cupele ce-ngheață
Amarele puteri
Dulcele ieri...

Aprinde pururi sânge
Spre care piatra plânge
Curatul unghi ucis
Neted abis.

La porți aud un cântec
Din ceruri rupt și spintec
Armurile - câmpii
Dintre cei vii.

Dar numai gândul clopot
Mă biciuiește-n tropot
Păgân de orice fel
Trădat și el...

Amarnic limțezea răsăditul

Vâlvătaia de ape amarnic limpezea
Ultima scrisoare aceasta va fi Simonie!
Doar marea urlă la porțile Ysului
In veghea rămasă pustie.

Ți-am scris-o de mult dar acum am văzut
în semnul neprielnic al Racului - ceara
Zăvoarele de la cuvintele faraonului curg
Tot fierul și pacea și gheara.

Tu ai visat aceste rânduri atunci într-un joc
Mormintele de stele și frigul
E noaptea de-o zi luminată-n arginți...
Grădina își pierde câștigul.

Apa a prins și s-a prins răsădită
La timpul înghețării tale Simonie,
Nemurirea mea geroasă - Săgetător
Pavăză de neființă să-ti fie.

Tăgăduitul

Ah, eleganta speranță ca o câmpie era
Pe ochii mei albele clape...
Când totul este acoperit de ape
Ah, eleganta speranță ca o câmpie era.

Aceași dezordine aspră umple osul frunții
Numărul posibil nu mai plutește
Și nu mai scade, nu mai crește...
Aceași dezordine aspră umple osul frunții.

Sublima greșeală de a comite numele-n zeu
Nu-nseamnă decât a repeta din nou
Când trebuie tăcerea din marginea de ou
Sublima greșeală de a comite numele-n zeu.

Și versul amarnic mereu repetat

Necruțătoarea floare a fost și va fi
Menirea e-ntoarsă, privește-o mai bine
Adună nimicul și clipa din tine
Necruțătoarea floare a fost și va fi.

De unde în stele atâta noroc?
E limba de șarpe o limbă nebună,
Se simte doar Apa în spate cum sună
De unde în stele atâta noroc?

Tu vina ai șters-o cu mine în gând
Hotar de restriște și ceară și fier
Lumina e numele tău până pier
Tu vina ai șters-o cu mine în gând.

La ochiul opus în uimirea de stea
Să ceară o vamă de vorbă-n abis
Tu poate ai stat liniștit într-un vis
La ochiul opus în uimirea de stea.

O vorbă să țină aprinsul cuvânt?
Se umple în mine adâncă orbită
Mai fie o dată zidita ispită
O vorbă să țină aprinsul cuvânt?

Doar liniștea grea împlinită în foc
Și versul amarnic mereu repetat
Grădina mă cere din nou secerat
Doar liniștea grea împlinită în foc.

Aqua regis (Apa Ysului...)

Ne spală viața mâinile, frunțile
Și-n locul lor rămâne aer, aer...
Ne iartă aurul fața în aspru vaer
Ne spală viața mâinile, frunțile.

Când apa-aceasta sparge o amintire grea
Armurile de spaimă din ochii care cer
Cântarele-nțelepte pe lespezi până pier
Când apa-aceasta sparge o amintire grea.

Doar pietrele-simone pe chip nu se iertau
Și ispășirea vie din turnul fără glas
O pavăză în oase măcar să fi rămas
Doar pietrele-simone pe chip nu se iertau.

Brâui următor

Numai Apa putea închide Ysul!
Cu liniștea aceea de fier
Iubita mea, zeii pier
Numai Apa putea închide Ysul!

Atunci am văzut pre Domnul
Cu ochiul din inima mea
În Apa de colonne se-ntindea
Atunci am văzut pre Domnul.

Cine ești tu? l-am întrebat
Tu! mi-a răspuns el în vis
Cuvântul viu e greu de zis
Cine ești tu? l-am întrebat.

Numai Apa putea închide Ysul
Cu liniștea aceea de fier
Iubita mea, zeii pier
Numai Apa putea închide Ysul...

12 martie 1970-6 mai 2000

Călărețul ie Aer (I)

*Eminescu a fost un Călăreț de Aer
Părul lui fluturat e o dovadă
Și ochii și gura și fruntea și-un vaer
Ce picură din stalactita bolnavă...*

*Eminescu a fost iubitul din lacrimă
Din lacrima noastră de fier
Și cercul cel mare de țară și-o rimă —
Triunghiul luceafăr pe cer*

*Pe-o gură de rai, pe-o ninsoare
El vine și-acuma spre noi —
O turmă de stele și-un soare
La Apa prea dulce strigoi*

*La care românul a plâns
Că nu se mai poate străbate,
El lira o ține mai strâns
Și vorba lui face dreptate*

*Eminescu a fost un Călăreț de Aer
Părul lui fluturat e o dovadă
Și ochii și gura și-un vaer
Ce picură din stalactita bolnavă...*

Dulcea armură

Armura dulce-a Patriei la fel
Ca frunza teiului ce lin se zbate
La fruntea lui așa înaltă - frate
Armura dulce-a Patriei la fel.

Prin vizieră chipul său ardea
Și Dunărea voia cu disperare
Același drum la Marea cea mai mare
Prin vizieră chipul său ardea.

Luceafărul și-acuma ne mai strânge
Din trupul cel străluminat de zale
Și râdem, plângem peste-a razei cale
Luceafărul și-acuma ne mai strânge!

23) George VirgiT Stoenescu # FrateCe Meu

Eminescu, strigi

Ochii săi mari fixau cerul de țară
Țară minunată din unghi de Carpați
Cu păsări, sfinți, albine, frați
Ochii săi mari fixau cerul de țară.

Și pietrele caste ardeau mâinile
Piramidele cântau trupul său în vaer
Fericit strig: Eminescu de aer!
Și pietrele caste ardeau mâinile.

Dar toate statuile tale mor
Și tu rămâi singura ta statuie
Acolo unde numai gândul suie
Dar toate statuile tale mor.

Fericit strig Călărețul de Aer!

Nordul I

El tot mai mult se îndrepta spre I
Paloare din iarna grecească...
Îl ardea un drum cu tei și vii
Din morții uitați în fereastră.

Îl ținea ca o dogoare vina
Fierăstrăul acesta și roată,
Aruncă și gresia - albina
Să crească un munte în soartă!

El se îndrepta tot mai mult spre I
Când degetul lui mare îl izbi!
Prin anii și norii-n tumult
El tot mai mult... tot mai mult...

Prea *astm aer* - *Poezie*.

Scriu pe un maldăr de oase
O, Poezie ai venit ca un mare întuneric...
îmi flutură o ceață cum hainele de cleric
Din ce cuvânt și gheară oare scoase?

în aerul prea aspru e-o zare fără trepte
Dar nici un drum nu-mi pare astăzi lung
Chiar dacă niciodată acolo nu ajung
Eu cred această umbră ce vrea să mă îndrepte.

Mă clatin către ziuă ca un copil pe unde
Eu simt mereu în preajmă un fâlfâit de corb
Să fie el lumina și floarea unui orb
Balanță triumfală când cupele ascunde?

Coborărea

Să coborâm în fier și lira
Cu tot ce poate fi lăudat
Și somnul de aur - rugina
Mâinii întinse ce nu a mai dat.

Cântecul acestei adânciri
A sosit ca o presimțire...
Vom coborî către afară
Cu ochii-aprinși de împărțire.

Cântare înțelepte să măsoare
De fiecare parte-o clipă
Să coborâm în fier și lira
Și ceața strânsă sub aripă...

Iubirea numai.. (II)

Din când în când iubirea mai risipește-n mine
O pavăză de soare pe giulgiul din fântâni,
La care coastă luna și sângele ți-amâni
Orbire triumfală pe cupele haine?

Mai simți durerea-aceea ca o punte
Pe care treci cu gândul în venin?
Ți-e aerul o iarnă și ochiul un destin
Dar cerul tău mai poartă înc-un munte.

Să fie oare timpul un luminat cuțit
La inima ieșită triumphiului viclean?
O lacrimă pe oase am căutat în van...
Mă taie, iar mă taie din stele ascuțit!

Desprinderea de Aer

Desprinderea de Aer devreme
Ardea ca o balanță sonoră
în timpane-mi legăna rănita oră
Și înălțarea timpului în vreme.

O, pacea aceea - întreite oglinzi
Prin care am mai fost odată
De unde pornirea aceasta ciudată
Și arcul în care mă-ntinzi?

în avântata rană prea mare
E oboseala stelelor departe
De ce să-ți fiu eu vorba fără moarte
Când luna picură iar soare?

Desprinderea de Aer în avântata rană.

Un șarpe *fugea către mare.*

O pulbere a stelelor istorică
Un șarpe luminat și-o mare
Mă pedepseau în semne de prăpăd
Și asfințiri din amintiri amare.

Nu mai știam nimica și o Apă
De fier îmi pomenea ades
Arama să mai fie o vale nu mai vrea
Cântare înțelepte și fără de-nțeleș!

Un șarpe fugea către mare
Dulceața asprului cuvânt
Mă picura o lacrimă străină
Prin gura plină cu pământ...

Un aer pedeapsă

Aș vrea să fiu un aer pedeapsă
Pe soarte, pe vorbe, pe mine
Doar pacea s-o simt când iar vine
Neașteptată suliță în coapsă.

Pecete dulce tu să-mi fii - o, fier!
Cântare înțelepte pentru sfânt
Aș vrea să fiu un aer de pământ
Coroana unui zâmbet prea stingher.

Și ceața-aceea trădată în oglinzi
Pe care am slujit-o ceas de ceas
Aș vrea să fiu un aer ce-a rămas
Când coarda lumii-n stele o întinzi.

S-a osândit la moarte vreun zeu?
În care vreme și în care loc?
Aș vrea să fiu un aer și un foc
Cuvânt urât în taină dar repetat mereu.

Dar peste toate luna neuitată
Fântâna mea mai poate s-o încape?
Aș vrea să fiu un aer dintre ape
Prin care-am mai trecut o dată.

Aș vrea să fiu un aer de pedeapsă
Neașteptată suliță în coapsă.

Ziua-Noaptea (II)

Ne-ntoarcem, ne-ntoarcem, ne-ntoarcem
Peștii năvălitori au sosit,
Pe roata ochiului pierе iar
Noaptea și ziua care-a cosit

Ne-ntoarcem, ne-ntoarcem, ne-ntoarcem
Cu pământul acela pe noi
Cu fierul luminat de frunze
în inima dar de strigoi

Ne-ntoarcem, ne-ntoarcem, ne-ntoarcem
Pe apă, pe aer, pe foc...
Cuvântul să țină pleoapele
Să nu se mai vadă-n soroc.

Apa tîtdmpfare (I) (*Jocul secund*)

Lui Ion Barbu

Bufonul acela îi arăta argintul
Pe care împăratul se rostogolea divîn,
II chema tot Unu
Ca un ecou, ca un corb senin

Lovit de mâna lui îndrăzneam
Palidul joc să-1 alint somnoros
Și parcă suna corbul
Ca un cuțit în os

Ca un ecou, ca un ecou coroana
Râdea în plânsul negru de fier
Un fluture nebun la floarea regală din
Cântare-nțelepte pe cer...

*

Trei arginți (mici) Nebunului meu
Pentru acest cântec nădușit,
încă trei pentru tot ce n-a făcut
în pulberea stelelor prăbușit.

Raza *cercurilor* pe *nisiț*

Ți-am spus de-atâtea ori să arzi!
Cuvintele acelea de scrum...
Nu se știe cât timp mai ai
Să adormi însetatul drum.

Nu se știe niciodată copile
Până unde ajunge o vară,
Dacă n-o să crească din ele
O pleopă de spaimă, o gheară.

Ce va să scurme în tine (arama)
In tine acolo pământ,
Nu se știe cum poate-o vocală
Să are în carnea lui sînt.

Mai bine le arde puterea
Și dinții lor aprigi - câmpii
Doar filele albe și focul
Cântare-nțelepte în jt.

Un viscol de vulturi și vară

Și Ysul, cercul, fierul blestemat
Un aer nefiresc le ține toate,
Un aer de Ys, de cerc, de fier poate...
Un aer-neaer, rău nestemat.

Tu marea mai ține-o aspră cetate
Și șterge-ți chipul dulce lăcrimat,
În grâu și fața mea s-a rezemat
Mai stai un gând și vorba ți-o socoate.

Un viscol de vulturi și vară sunt eu
Când sulitele-n pleoape le-am cărat
Pe râul unui semn visat sărat.

Oh, aerul acela din ochiul meu
Când mai puteam să fiu copilul zeu
Neputincios oglinzii împărat.

Dar unde e grădina'.

Acum iar vii la mine împărat
Tot mai supus cu ochii fără fier,
Dar unde e grădina și leagănul sărat
Din pleoapa ce șoptea că am să pier?

Prin care loc mai arde iar un gând
O amintire despre ce va fi?
Secătuita vară o iarnă cere blând
Din talgerul de ceară la rugul ce-l zidi.

Și care viață în vertical amiez
Mă va găsi mai palid și mai drept
Cu floarea grea de ură - încrâncenatul miez?
Mi-e Styxul pod și aer și glonte și... aștept.

*„Ll pare că materializează în beton,
feste așele largi ale fluviului,
segmentul de la zenit al bolții cerești”*

Geo Bogza

TAnpob
peste

În țoi țeste Styx
(Aer și Fier)

Lui Fănuș Neagu

Răstignit de-atâta aer
Copil al fierului forjat
Margine de veac și vaer
Cu mâna-ntinsă la arat...
Aici hotărăște oare
Mereu și rece sinea lui?
Ca un clopot pe o floare
Sortit poet te-nclini și-apui.

Să fiu acesta oare eu?
Citesc o mare și-un venin
A adormit ciudat un zeu
Pe clape, creier și destin.
Și poate-un cântec să fi fost
Pod peste Styx și neaer,
Își împlinea acolo-un rost
Răstignit de-atâta aer.

Și poate totu-i doar pământ
Pribeag pe clipa de mercur
Respir în vorba din cuvânt
O aripă fără contur.
O poartă iar s-a împlinit
Orbită goală de păcat,
S-a tot jucat la infinit
Copil al fierului forjat.

Mai simt și-acuma în urechi
Tăișu-acela simplu, drept
Ce poate fi în lume vechi
Ce-i nou în lacrima din piept?
Arcul timpurilor coapte
Învrăjbește soarta-n caer,
Lună rea și fără noapte -
Margine de veac și vaer.

Numai punțile sunt grele
Nemilos în cupă gerul
Arse gândurile mele
Nu mai pot să țină cerul.
Pereche triumphiul din vis
Pe râul acela sărat
În drumul câmpiei deschis
Cu mâna-ntinsă la arat...

încolo doar sunetul mut
Monezi fără gust și noroc
Grădina mă dă împrumut
Și carnea mă cere la loc.
Se simte o ceață în jur
O ceață scursă din soare
Și cearcănuț acela pur
Aici hotărăște oare?

Aer și fier fără nume
Lira deodată se face...
Curge acolo o lume
Curge acolo o pace.
Aspre cântare și ele
Vor inima clară s-o pui
Dar arde, arde în stele
Mereu și rece sinea lui.

Tu zborul acesta îl știi
Săgeată l-ai crescut la sân,
Prin subsuorii tăi pustii
Nici gloanțele nu mai rămân.
Mai vrei acuma un răspuns?
Îngerul pe buze-ți moare...
Mai am puțin și am ajuns
Ca un clopot pe o floare.

O plată pentru cel de sus
Să-i curgă mierea pe față,
Lăsați-mi chipul în apus
Și apa care-l îngheață.
Oglinda unde se-ntindea
O caut în oase dar nu-i,
Pe ușoară lespedeă mea
Sortit poet te-ncini și-apui.

Sortit poet te-ncini și-apui
Ca un clopot pe o floare
Mereu și rece sinea lui
Aici hotărăște oare?
Cu mâna-ntinsă la arat
Margine de veac și vaer
Copil al fierului forjat
Răstignit de-atâta aer.

„Indeed, that is out o’f the air.”

William Shakespeare

*Stalactita
de
fier*

Stalactita *de fier*

Zi-mi cum vrei, dar dă-mi mai repede
Mesajul de fier.
Lasă să cadă cuvântul tău
Ca ploaia din cer.

Copil mai ești! Ai fost și vei fi
Palidă vară
O aripă arde în tine
înger de ceară.

Varsă din cupă ochiul, gustul
Cumpănitorul
Răceala grădinii să țină
Aerul, norul.

Anii - câmpul să semeni din timp
Vorba ușoară
închide și porțile, dar tu
Rămâi afară!

Zi-mi cum vrei -
Apă și aer și fier;
Zi-mi cum vrei
Până ce nu pier...

Adoarme...

Adoarme fierul - pleoapa i-o măsor
Prin carnea mea străbate o ninsoare...
Vederea îndoită să coboare
Prin crucea zborului unui cocor.

Și limpezit în multe alte firi
Să simt fiorul din armuri cum trece,
Decapitat de-o stea prea rece
In șira luminată de-amintiri.

Cântare înțelepte să alinte
Făgăduita - apriga figură
Un înger greu mi-a ruginit pe gură
Cu aripi țintuite în cuvinte.

Adoarme fierul - pleoapa i-o măsor
Pe crucea zborului unui cocor...

Jocul

Lui Cezar Baltag

Poetul se ridică - se ridică poetul!
Nu bateți la ceasul porții să nu-i treziți mirarea
Fierul curgea sub pleoapele lui
Clar îmblânzit cu sângele și sarea.

Sus va fi întotdeauna singur
Pierdut de râul cel drept al durerii
Semn de întoarcere nu mai e - nici cheie, nici prag
Acolo sub stele, sub pământ ard merii.

Slujea acuma poate iar un drum
Pe care-l mai făcuse înainte
Poetul se ridică - se ridică poetul!
Si rana lui din creieri simțea cum iar îl minte.

Fulgerul

Se-nchide ființa dreaptă și vremea-n ceas
Oh, moartea e un măr de fier ce-și ia
Clar viermele din ancora cea rea
Din care mai răzbate necumpănitul glas!

Să-i fie iarăși carnea noastră frâu?
Nu râdeți, nu alegeți - veți răspunde
Din sâmburii de-aramă - până unde
Mai poate curge zarul unui râu?

Pământul tot s-a preschimbat în vânt
Învingător voi trece-această Parte
Și apele din nou le voi desparte
Cu apa fulgeratului cuvânt.

Cum este *Lminescxi*?

Spune-mi, cum este cuvântul-acela - cuvânt!
Acum când simt că ochiul, drumul se-ncheagă,
Pe dinăuntru meu amiaza este-ntreagă...
Spune-mi, cum este cuvântul acela - cum sînt!

Sunt bolnav și la el nu mai pot să ajung
O viață nu mai e de-ajuns, nici moarte
Acolo jos, acolo sus, aici, departe
Spune-mi cum este cuvântul acela lung!

Mai ține un timp calea aceasta arsă
Și nu te mai gânde la vreo izbândă-acum
Poate ești chiar tu, vei fi fost pasăre, scrum
Poate plouă în toți și prea bun se revarsă...

Eminescu, visa revoluția

Eminescu visa revoluția
Ca o vârstă de aur în fier
Cu ochii lui uitați pe cer
Eminescu visa revoluția!

împăratul venea la urmă
De unde atâta fală în maluri?
Fără mâini, fără cap, fără valuri
împăratul venea la urmă...

Copilul ținea un zâmbet proletar
Galerele toate se închinau haihui
Prin degetele albe - ninsoare sângelui
Copilul ținea un zâmbet proletar.

Eminescu visa revoluția
O vârstă de aur în fier
Și ochii lui uitați pe cer...
Eminescu visa revoluția.

Afe fui *Eminescu*

E rouă fierul pe clipele de spin
O nouă față se ridică în mine
Dar mai ales ferește-te de tine...
Oh, zâmbetul și glasul-acela lin!

Dar mai ales ferește-ți aripa senină
Oasele lăsate într-un loc de aer
Au înflorit sorțile în zar și vaer
Un uragan de glorie se înclină.

Ale lui sunt toate, ale Lui, ale Lui
Și-o țară de păsări a înviat
Bătrânul a fost poate-odată băiat
O liniște de fier se rupe în statui.

Dar mai ales ferește-te de lauda ta
Un praf de stele îmi așternea pe gură
Plânsul din somn cuvintele îl fură
De unde vorba, doar el tăcea, tăcea...?

O liniște de fier, un uragan de glorie...

Leul

Lui Mateiu Caragiale

Urăsc măsura lucrurilor
Cumplită socoteală pământescă
Urăsc destinul drămuit în clipe
Și vreau ca timpul să mă otrăvească
Deodată tot, să cad ca leul plin
Cu dinții adânc înfiți în pradă,
Materia s-o simt cum acele în ochi
Și râul luptei zilnice să nu mă soarbă.

Ciorchinii toți în grabă,
Neuronii clari legați în chei
Să-i calc sub tălpi cumplit în seara vagă
Și orizontul în fruntea mea povară
Să-l port cu frații toți la Curtea lui Mateiu.

Rițeness is aii

Soarele s-a dus pe uscatul din mări
Gerul din clipe a prins depărtări.

împlinit este dorul aprins și gândit
Cercul pe frunte s-a rupt însutit.

Eram în lumina de-o stea rotitor
Pe ceața de chipuri răzbunător...

N-au blestemat îngerii plecați cu mine
La răul din ceas plâns să fiu bine?

Medievală

îmi bate moartea degetul în craniu
Presară mirodenii peste frunte,
într-un șirag de oase, straniu
Pe tâmpile îmi ridic-o punte.

Cântare de fier mă bat și fărâcă
în părțile egale - zi și noapte
Vechi lumi pe alte căi dărâcă
Șuvoi în timpurile coapte.

Amboise, 15 aprilie 1972

Aft timp

Pe plaiul verdelui venin
Uitate vorbe-ntr-un senin
Triunghi de foc s-ar vrea pe cer
Minciunile până nu pier.

Grădinile puhoi pe-aproape
Au limpezit pământ și ape
Păgâni pe stele - dulce fier
Mă vor întruna si mă cer.

Rugina *epitafului* simoniac

Pe ochi florile de fier forjat
Ca două cumpene și munții
Și albinele acelea de os arat
Culegând mierea din josul frunții

Cu mâinile prinse erete
Cu ziua-noaptea s-a tot jucat
Să trecem de acest perete
În inima cupei plecat.

În râu și cântec străbunul orb
A vrut însemnul să mă desfete sfânt
Din piatră numele lui să-l sorb
Lacrimă uscată pe cercuri de vânt.

*Doamnele
fierului*

Doamnele fierului

Simonei, în amintire

Doamnele fierului se joacă în câmpie
Și ochiul lor mă cheamă mereu, mereu
De ce îmi este oare atât de greu
Acum când pot să ies în veșnicie?

Doamnele fierului aprind un drum
Prin aerul din stele care doarme dus
Să fiu din nou o ploaie și-un apus
O răzvrătire dulce în pavăza de-acum!

Doamnele fierului și-ale vremii-n ger
Cuprind în hora florii îmbelșugata rană,
Sămânță de-mpăcare și aprigă pomană
In carnea mamei mele necruțătorul cer.

Doamnele fierului au o cupă, doamnele fierului
O cupă albă din care beau duios
E capul meu din platină și os
Prieten vechi și demon statornic numai lui...

Cercuri ta Alcesta întoarsă

Bătrânul din stelă avea ochii limpezi
Și-un zid lung de fier în pleoapă purta
Arcada din barbă-i adie pe lespezi...
Ferestre și porți clipind săruta.

Acesta e drumul spre-o mare, acesta!
Spunea el clătinând soarele dublu;
O jertfă, o jertfă pentru Alcesta
Și încă una pentru vorba în care umblu!

Dar tu nu mai ești nimic, copil împăcat
Sămânța îți curge toată pe față
Și ceața din cercuri - darul păcat
Femeii - vedere ce aspru învață.

Însemnul i-a secat de mult pe mâini
Dar Ea nu vede, nu-l vede...
Doar spada mai poartă sărutul pe sâni
Gândului său care acum l-ar crede.

Acesta e drumul, spuse bătrânul din stele
Capul lui, ochii lui mă dureau,
Oglinzi infinite pe sacre nuiiele
De morțile toate în dans se fereau...

Teodora Bizanțului alb

împărăteasa Bizanțului s-a supărat
Pe noi ce am slujit-o atât...
Să fim atenți, domnilor, să fim atenți
împărăteasa vrea cupele noastre-nflorite!

împărăteasa azi pleacă amară
Neîntrebată de nimeni, niciunde
Să fim atenți, domnilor, să fim atenți,
împărăteasa vrea cupele noastre-nflorite!

Cel mai tânăr de-ar vrea să întrebe
Alunițele ei care rămân singure...
Să fim atenți, domnilor, să fim atenți
împărăteasa vrea cupele noastre-nflorite!

împărăteasa Bizanțului plânge în vis
Mai palizi cum crinii se scurg
în cupe-nflorite din alb...
împărăteasa Bizanțului s-a supărat.
Nu doarme de nopți neîntrebată de nimeni.

Toledo, 7 mai 1970

Nazuri domnești

Stau într-un zid tăcere os albit
Mi-e bucuria fără viață prinsă
De suferința mea să știu aprinsă
Sărmana punte către neclintit

Inel cu piatra oarbă de dorinți
Îmi caut moartea viscolită-n stâncă
Credința repetată și adâncă
Din sărutarea arsă de arginți.

Ușoarele cruzimi s-ar vrea unice
În crucile plecate pe colnice...

Visul paharnicului

Să-ți reazemi îndoiala
Să-ți potolești necazul arcuit
Și tremurat de dorul apei...
Să cauți dulcea îngustime,
Adulmecatul vad de zei.
(Paharele băute toate
Să ți le spele numai ei)
Rotundul osândit soroc
Și viața turmelor de miei
Cu behăitul subțiratec
(Puterea vie să le iei)
Să-ți mângâi toată bucuria
în cele două părți de măr,
Să le iubești cu nesfinția
Tiranicelor preumblări...

îmi aminteam pe ape.

Pentru Coralia și Alexandru Mitru

Lacrimi curgeau pe obrazul de piatră al Sfinxului
- Sufletul caravelor moarte -
Udau destinul firelor de nisip legate în sistem,
Mă picurau pe fiecare parte și răsparte
Și-mi rânduiau ideile mumii perechi pe câte un tandem.

Din piramidă-n piramidă, remușcări solare-n sânge încheșat
Și plâns de faraoni la nuntă,
îmi cânt izbânda vie, aprig schimb.
Lydie, la marginea lumii, înghite-mă în ritmuri, repetat.
M-am împăcat cu piatra înțeleaptă și n-am timp.

Umbre iintr-un timp

Cura m-ai întrebat Tu
De ce nu suport marile flăcări,
De ce nu mă supun marilor cazne
Pe căile aspre ale visului...

Osul alb al albatrosului
Plutește spălat de valuri
Flăcările aerului îi chemaseră
Marile flăcări...

Umbre dintr-un timp când s-a fost
Pace și fier și aripile -
Uitate ferestre de aer.

Arat străbun, Simone...

Simonei

Suflă ușor în oglindă
Și vezi să dai de chipul meu nemuritor
Să nu-mi spui că nu se alege
Din cearcănul-abur șovăitor

Să nu-mi spui că vorbele noastre
Duse cu spaimă în gerul aspru și bun
Au înghețat fără să ningă
Sufletul vârstei arat străbun.

Rugina aibă (I)

Simonei

Îți scriu iar gândul iubito peste alte vorbe
Și nu mai știu de-i fier sau aur aspru încântat
E drumul lung, prea lung - o viață poate l-am arat
Și alte vieți la ochiul frunții care tot orb e.

Să scriu iar numele pe lacrima ta pribeagă?
Oh, apa în piramide a împlinit alt rând...
Și unde să mai fie călăul acela blând
Un Acheron prea leneș în cupe fără vlagă?

Simonia fierului

A fost ciudat cum am simțit că te uiți
In cercul privirii rămase
La sfârșitul zilei adânc tremurase
Mărturisirea vinei ce ne unea.

A fost ciudat cum se zbătea să rupă zăgazul
Cântecul ce-l înălța amurgul - timp răsfirat,
Cântecul în mine alintat
Din albul de file întoarse.

Aproape labirint

Lydie m-a trezit somnul în tine
Piața aceea labirint
își vinde aproape numai florile
în care cu măsură te mint.

Și stau la rând printre arginți
Sarbezi Gemenii mă ating
Și tu ai vrea să-mi dai o pleoapă
Să mă acopăr, să mă sting!

Dar eu am vrut o mărturisire
Ca într-o pădure să intre în noi
Lydie m-a trezit somnul în tine
Și drumul nu-l știu înapoi...

Semne fericite pe copaci am lăsat
Și varul acela din visele mele
Piața, aproape labirint,
își vinde florile în ele.

Apoi iar vom muri curând!
Și nimeni nu va putea să învețe
Cum să împartă cântarul drept
înțeleptelor noastre fețe.

Hyacintfi Giri

E un tremur pe niște ape
Ape care de fapt nu sînt...
Și nu știu, Simone, cobori sau urci?
Oh, n-ar trebui să rămână nimic sfânt!

Acum când Lydiile cresc la porți
Necredința mea simplă unde va fi?
Albastrul acela, neclintitul ger
Tremur oprit pe niște ape vii...

Acolo, acolo doar muzica ta
Leagănul blestemat, verdele
Și stalactita de fier a puterii
în peștera cărnii - Var - lebedele.

Nu clipi, amintirea.

Pe amândouă părțile scris
Pe amândouă părțile blestemul
în ochiul tău albastru proscris
La țărnul de Lydii, poemul.

Poemul, șarpele, aproape
Pe buzele tale caste și reci
Nu clipi iubito - în pleoape
Stă moartea și tremur că pleci.

în mine iar se ridică agale
Clipele acelea de vină
Și curge poemul agale
în amintirea rămasă virgină.

Oho, Lydie

Oho, Lydie mai stai, mai așteaptă
Să curgă din mine fierul, o undă
în care să te înfășori tot mai dreaptă
Mai stai, mai învii o secundă.

Eu n-am murit și tu plângeai
Așa ușor ca într-o mare rugă
De pleoapele mele trecute în cai
De prețul amarnic din fugă.

Și numai brațele uitate în cânt
Slujeau luminate, frumoase
Ah, lațul acela din sînt
Pe oasele aspre și roase!

încolo albastru și sfâșierea era
Oho, Lydie tu ești ca vântul,
Ca o boală ce nu se ia
Ca pasărea, ca pământul...

La PorțiU Lyditi

Zadarnic am vrut să fiu
Cerșetorul ochiului tău albastru
Mă închideai sub pleopă viu
Așa de palid, de copil, de aspru.

Tu mă spălai ușor de foc
Pe creier, trepte și minuni
Îmi ridicai din loc în loc
Cenușa scrisă cu minciuni.

Și hrana mi-o dădeai încet
Pe rugul bucuriei joase
Oh, animalul tandru - get
Cu trandafiri în loc de oase.

Când ai știut că mâna mea
Spre tine nu va mai străbate
M-ai grațiat pecete rea
M-ai lăcrimat în libertate.

Așa de palid, de copil, de aspru
Mă închideai sub pleopă viu
Cerșetorul ochiului tău albastru
Zadarnic am vrut să fiu.

Doamna aceea...

Noi muream și înviam pe rând
Ca într-un joc galant și moale;
O lovitură bine dată
în gând, în cap, în cer, în șale.

O liniște de fier și aer
Curgea în mâinile noastre moi,
Uitasem armurile, zidul
Și apa care-ardea în noi.

Mirată în oglindă durerea
Era zbor adevărat în tot
Adânc trecea prin mine noaptea
Zilelor din fiecare mort.

Noi muream și înviam pe rând
Și-n sânge aveam o ceață
Ca într-un joc galant și moale
Cu doamna aceea semeață.

Viitoarea veghe

Simonei, în Roma din vis

Vine o vreme când totul
Va fi numai al tău
Și pe ascuțita lamă a speranței
Vei alerga singur.
La capătul ei să cauți
Ceva ce se risipise demult
In aburul unei dimineți
Pe care cu greu ți-o mai amintești.
Vine o vreme când
Timpul te va înconjura tremurător ca un dar
Temându-se să-ți aducă unda aceea
în care ne pierdusem, după rugăciune.
Va fi numai a ta lumina miere
Grea de atâtea giulgiuri de toamnă

Și-al tău somnul care destramă tot...

Rămâne îndoiala - o cruce de ninsori
Și pacea aceea înțelept cântar
La porțile nopții-zile
Când totul va fi numai al tău,
Ca și cum a fi ar mai însemna ceva
în ancora de neființă.

Rugina aibă (II)

Moartea stătea într-o floare!
M-a izbit ca o sabie-n față
Gândul acesta nocturn
Și o senzație teribilă, dulce
Omora fantomele-n turn.

Moartea stătea într-o floare -
Doamnă, de unde-ai venit!
Ce alb e aerul orbitelor tale
în care respiră un fluture neutru
Ademenit de fierul din zale.

Moartea stătea într-o floare.

Călărețul de Aer (II)

*Lungă e calea aceea
Ca o veghe neașteptată și clară
Aprinsul călător din Ea
Își soarbe puterea-n afară.*

*Acolo în scutul din clipe
Doar pasul mai poate fi gând
De unde lumini să-nfiripe
Când ochiul în ceară-l ascund?*

*Un clopot mi-e calul în fier
Prin vulturi trec recea durere
Povară de stea până pier
In sunetul care mă cere...*

*Balanța vărsată în doi,
Semn dublu în trei deodată
Potrivnică pacea pe noi
Când sorțile larg își dau roată.*

*Lungă e calea până la Morile de Vânt
Lungă e calea și drumul și timpul descânt...*

*Mamei mele,
în amintire**

*„De vreme ce o a soarelui invârtijire
în doază împărțind, 12 ciasuri Vulturul,
iară 12 ciasuri eu aeru lui voi stăpâni...”*

Dimitrie Canttmir

** Volumul CASA A NOUA era în curs de apariție când,
pe 13 ianuarie 1979 la ora 0,45' a.m., a murit scumpa și inegalabila
mea Mamă - MARIA-CONSTANȚA STOENESCU, născută
BARBĂ-ALBĂ (pe linia ei — prin bunicul — mă trag din Rășinari,
ramura FLEȘCHIN BARBĂ-ALBĂ). Am desființat pagina de gardă
a volumului în semn de doliu și am înlocuit-o cu această,
prea modesta, dedicație.*

Casa a Noua (I)

*Vizitatorii s-au anunțat
Trebuie deci să las deschisă fereastra
Lucianicul sol mi-a povestit visul
în galeria geamurilor de cărbune.*

*Să vorbim deci, să vorbim despre tot
Ca și cum înțelepciunea n-ar mai valora nimic
Despre a penny for the Old Guy
Despre sărăcia parașutelor însetate.*

*Ceva despre aproape nimic vei spune tu
Cel cu picioarele bine înfipte în marele cearcăn
Și totuși, somnul acela de 12 ori întrerupt
E drumul spre marea-nsingurare.*

*Suntem în Casa a Noua -
Așadar să avem o memorie de mercur
Mijlocul Cerului veghează în față drept
Dincolo e săgeata de opt a Styxului.*

*Oh, un moment de reculegere ne așteaptă
Eu voi ghici flacăra extazului tău
Gemeni să fim pe mări înalte
Când pleoapele se închid spre esențe...*

I

*Vizitatorii
sau
înteruperile
Inorogului*

Prima întrerupere Parașutele

Eram pe Verigii, noi doi
Ne priveam unul pe altul
Tu țineai o balanță de fum
într-un secret cu doinele în delir.

Eu gustam cardinal opoziția Racului
Când tunete mari s-au auzit
O ploaie neașteptată am crezut, o glumă doar
Și am ieșit să sculptăm trandafiri.

Paharul cerului era gol
Și-o sete amarnică ne-a cuprins
Maternitatea cu tunuri ne soma
La răsărit încet ciuma în Rha cobora...

Au intrat în grădină, călcau ușor
Emblemele de zbor nu-i încurcau
Sunteți așteptat la masa Orhideelor prietene domn
Au cerșit cei trei vina ta prea dreaptă.

Datoria înainte de toate, datoria înainte de toate...

Și ai plecat - o balanță de fum
într-un secret cu doinele în delir.

A doua întrerupere Marele Parfum

De data aceasta singur erai
Pe un drum către Școala Școalelor,
Picioarele tale călcau zăpada
Opusă din Săgetător.

Aici nu-mi mai aduc bine aminte
în orice caz, Cerberul cupa ți-a întins
Lătra din cele trei capete, greșos
Mișcându-le ca niște parașute...

Marele Parfum atunci portiera ți-a deschis
Purta o șubă și bătrânețea ca o troică de fier
Sunteți așteptat la masa Orhideelor tinere domn
Ți-a spus Marele Parfum obosit ca un rabin.

Și ai intrat în aerul acela
De limuzină...

Îți vorbea ție, ție îți vorbeai
Marele Parfum, Marele Parfum
Erai chiar tu, în curând...

A treia întrerupere
Condamnat [a pulverizare

Te judecau la Institutul Cuadraturilor
Despărțirea-ți de jumătatea crasă
Să dai socoteală de nunta
Orhideelor negre - Ciuma în Rha.

Albastrul ochiului tău liniștit
Mângâia apa în vin
Penele lui Dumnezeu fluturau
Pe umerii tăi de altădată.

Ca într-un vis vorbele mureau
Cuvântul era doar al tău
Și milă ți-era de dușman
Pe scaunul acela - Ciuma în Rha.

Verdictul a venit pe vârfuri
Ciuma în Rha, în Rha, în Rha, ra-ra-ra...
Condamnat la pulverizare era
Soția - călăul - pătratul
și Seva.

A patra întrerupere Pulberea Inorogului

O primăvară, toamna la mănăstiri
Timpul paradoxal murea
Ca o corabie lungă pe gură
Tăcere în restul de singurătate al ochiului.

Tu ai coborât treptele acelea
Sub pavăza unde cloceau albinele
Viață n-o să ai pentru tine
Ți-a zis Puck în oglindă cu jale.

Ai încercat atunci să vezi
Felul vederii lui - ca o spadă
înmărmurită de grația sângelui
Ca o corabie lungă pe gură...

Puțin și n-o să te mai vezi
Zise Puck în oglindă cu jale
Galbena mare va trezi pentru tine
Datoria-nainte de toate

Ca o corabie lungă pe gură
Tăcere în restul de singurătate al ochiului
Ca o corabie lungă pe gură
Umbra cornului Inorogului.

Puțin și n-o să te mai vezi...

A șasea întrerupere Prințul Excluderii

*„Ase dară Leul -jiganiile în patru picioare
clătitoare, iară Vulturul -pre cele prin aer
cu pene 11 și cu aripi zburătoare ca la un sfat
îndată le chemară și în clipală le adunară.”*

Dimitrie Cantemir

Sosise Prinț al Excluderii
O furtună de perversități intermediare tăcea
Lucianicul sol expunea critica programelor pe nisip
Toți ceilalți luau liniștiți note la fântâna cu zodii.

Totuși un mare interes se citea pe fețele lor
O conjurație a coincidențelor se pregătea
între Piața Romană și Sfântul Gheorghe
Un cântec alb în cochilii de nautili.

Ai terminat la timp Prinț al Excluderii
O furtună de perversități intermediară trecea
Mama preluase ștafeta -
Doamna simplificării cu mulțumiri egotiste...

A șaptea întrerupere
Luna în cădere...

Mă-ntreb și-acum dac-ai văzut bine
Pe drumul acela cum apa creștea
O dată cu luna care cădea
Deși ceilalți nu vedeau decât soarele.

Vizitatorii țineau cupele drept
O balanță sonoră amintea buzele lor
Îți priveam sângele în oglinzi paralele
Încercând să adune păcatele tuturor lumilor.

Apoi au ciocnit cu toții, au dansat
O dată cu luna care cădea
În cupe drept înfloreau parașutele
Gemene semne de aer...

A opta Întrerupere Peste *Râmi*

Mulțimile se apropiau Peste Râmi
O lipsă de măsură cuprindea îndrăgostitul din turn
Ne priveam unul pe altul, concentrați
Zei se amestecau în mâinile noastre!

Eu am întins primul roata (cu zece spițe întâi)
Te încununa carul mare aprins
Dedesubt respira o balanță
In sensul acelor de ceasornic.

Se judeca renașterea ta Peste Râmi
Lumea în față se lumina
Coroana Crailor ne amintea de Mateiu
Și cele patru ramuri ce așteptau la rând.

Mulțimile se apropiau Peste Râmi
Ce munte este acesta, te-am întrebat?
Este Pamir în lucianic sol, ai spus -
Mai mult parașutele nu te-au lăsat.

Scuturile veneau la rând în Curte...
Fluturi în singuratic cuvânt
Auzit - niciodată văzut
Peste Râmi.

A noua întrerupere
Aerul exilat

O înaltă artă a îndoielii cuprindea
Pleoapa ta dreaptă, un tremur misterios...
Să vorbim despre sticlele ermetic închise
Despre aerul exilat în parașute!

Mai ai timp să fii drept, iubitul?
A vibrat Marele Parfum somnoros
O definiție a absurdului îmi propuneai.
Ca și cum ai fi fost propriul tău arbitru.

Atunci o amețală ca o pușcă
A explodat în sticlele ermetic închise -
Pleoapa ta stângă... stops and steps of the mind.

A zecea întrerupere Attha și Omega

Te urcai pe corabia aceea covârșită de oglinzi
Era fatal să te îmbarci într-o zi pentru Alpha și Omega
O direcție imposibilă cu mijloace obișnuite
Dacă n-ar fi fost Prințul Excluderii.

Inima lui cu 12 dimensiuni avertiza sângele comun
Tu ai ridicat această mănușă sonoră
Sunteți așteptat la masa Orhideelor Negre
Alpha și Omega să țină parașutele caste!

Atunci am numărat pe degete eternitatea
Am înțeles zâmbetul acela din egalitatea de fier
Să călătorim către nimic, tinere domn -
Alpha și Omega egal zero!

Te îmbarcai pe corabia aceea covârșită de oglinzi
Datoria-nainte de toate
Alpha și Omega să umfle parașutele voastre caste.

A unsprezecea întrerupere
Cu soarele-n oase!

Nu sunt decât o geometrie zguduită de plâns
îți spuneam cu soarele-n oase
Vom scrie împreună cântarea de nouă silabe
Și cercurile ne vor zâmbi.

Ai propus rimele șoapte, aer, aspru, fier
(Do not go gentle into that good night!)
Au urmat apoi revenire, scut și lespede
Eu dispuneam blestematul model.

Noapte, vaier, sihastru, ger
Venire, ascut, limpede -
Lucianicul sol cupa oglindea
Eu dispuneam blestematul model.

Și cercurile ne vor zâmbi
îți spuneam cu soarele-n oase.

*A douăsprezecea întrerupere
în iucianic soi...*

Era un cântec pentru locul acela
Locul acela binecuvântat era
Tu sculptai trandafiri - mesajul
Și eu nu știam cine murea!

Tu aveai o pleoapă de spaimă
Ca o aripă rămasă grea
Și cântai iluminând piatra
Ce avea să coboare rea.

Tu erai legea și locul acela
Tu gândeai grădina, pe noi ne gândeai
Și visul amarnic, femeia -
Securea fugită din rai.

Era un cântec pentru locul acela.

II

Reducerile

Reducerea de ia 18 la 6

începea reducerea de la 18 la 6
(the infirm glory of the positive hour)
îndoiala se lăsa greu îmblânzită
Iar pe tine te cam lua gura pe dinainte.

Să mergem la Sextus Empiricus, ți-am spus
(the one veritable transitory power)
Lydia a murit - trăiască Lydia
Simoniile toate simt Miercurea Cenușii.

Atunci a venit călătorul aerian
Icaromenippos sau mai știu eu cum
începea reducerea de la 18 la 6
Liniștita soră împrietenea lucianicul sol
Menippos - Vizitatorii.

Prima *reducere* Așa, *vorbind...*

Dar unde mai e marea iubire
întrebam, disperat de atâta nerușinare
într-o cameră de alături mama și tata
Făceau totul să ne amintească de Alpha și Omega!

Făceau totul cu pașii lor mășurați și înțelepți
Oh, iubita mea, semnul dublu al iubirii aproapei
Ne dădea atâta putere că nici o cruce
Nu mai putea să îmblânzească marea.

Și atunci am jurat să rup
Zidul acela murmurat în corali
Să cânte mâna aceea de cenușă
Risipită egal în cele două sensuri ale Fluviului.

Am jurat să rup
Murmurul acela zidit în corali
Atunci, în curând... așa... vorbind
Words, after speech, reach
Into the silence.

Așa... în curând... vorbind...
Niște corali cu murmur zidit.

A doua reducere Persecutați de plane!

Aș vrea să mai rămân
Cum aș vrea să te țin încă
Să nu treci dincolo împărat
Așa mă sorbeai în tăceri de cuvinte!
Să rămân încă ținut de materie
Ca un copil persecutat de plane...

Zgârciții, risipitorii, mâniașii
Ereticii, silnicii, sinucigașii
Cântau imnul (La Marseillaise?) la Apa Roșie
Capaneu, Pier della Vigna, Creta (Anglia?)
Nu sunt decât niște convenții
Niște revoluții solare!

Să omoram Minotaurul deci
Mă implorai tu și cercurile toate viitoare
(Simonia reducerii ne îmbia oare iar?)
Să căutăm prezentul și viitorul
De la nord la sud, de la est la vest
Pe Brâul al treilea...

Două sute de ani vom mai respira
Pe cercurile opt și nouă!

Ținuți de materii, persecutați de plane.

A treia reducere
Călare pe un miros

Număram împreună șaisprezecimile brandenburgice
Numele tău predestinat de cântec ne veghea
A treia reducere (mai grea ca toate)
Oprea aprobarea lucrurilor dinafară.

Venea apoi un miros aprig de tei
Doamne, ce miros muzical!
De mă lua la masa Orhideelor Negre.

Călare pe un miros, ai să spui
Da, călare pe un miros
Ca însăși viața dansam pe munți și pe câmpii
Cu tine să ajung în răsăritul din apus.

Aștri sosiseră toți să bea din ochii tăi aburiți
Numele tău predestinat de cântec ne veghea.
Număram împreună șaisprezecimile brandenburgice.

A patra reducere
Simoniacete cardinale

Virtuțile cardinale, virtuțile cardinale
Peste tot ne propuneau virtuțile cardinale
O altă definiție (eroică!?) a absurdului
Un Hamlet fericit - virtuțile cardinale!

Dar bine, spuneai tu ușor apodictic
Reducerea aceasta este o sinucidere cu gloanțe oarbe
O aparență premeditată, niciodată valabilă
Un Hamlet fericit - virtuțile cardinale.

Și totuși, dacă citim în biblii, se poate
Fericit-cel-ce-plânge-fericit-fericit-fier
Parașutele subliniau tupeul acestei cadențe
Invincibila Armada - Nerușinata Nerușinare!

Simoniacele cardinale, simoniacele cardinale.

A cincea reducere
S'aimer d'amour

îmi citeai versurile cu o voce complet schimbată
Vârful cunoașterii ne isca o rană comună
Ambiția și prostituția treceau dincolo de noi
Ca într-o aparentă tautologie -
S'aimer d'amour.

Eu eram la ducere obișnuitul
La venire purtam alt chip
Tu erai mereu același și te mirai
întrebându-mă -
S'aimer d'amour.

Va fi fiind, vorbind heideggerian
Viitorul al treilea, răspoimăinele
Fac o masă, un scaun, fac spume la gură
Dar nu fac dragoste -
S'aimer d'amour.

îmi citeai versurile cu o voce complet schimbată.

A șasea reducere
Din nou doamna simplificării

Doamna simplificării supunea-n noapte
Rolurile lor de singurătate
La ochii tăi rotunzi de prăpastie
De aer e luna rea ce străbate.

Oh, noi ne vom fi pururea purul ger
Deși tu strigai nu vreau, nu vreau, nu vreau
Focul din tine ne va fi aprig scut
Pomană la cercul din care te cer.

Apoi iarăși fi-vom în fier lespede
O definiție pentru viitor
La acest nefiresc în toate balans
Pe axul acela prea lung de speranță.

Casa a Noua (II)

*A venit momentul Lukianos să discutăm
Din nou despre Casa a Noua...
Mai știi (oare) unde am rămas
Sau unde vom rămâne?*

*Mai crezi oare că se poate distruge
Un adevăr absolut printr-unul relativ?
Și dacă aceasta este definiția
îndelung căutată?*

*Te rog, deci, să culegem lacrimile Inorogului
(Atât de relative! Atât de absolute!)
Uite, vezi, cu ele am desenat această hartă
La zidul Caucazului...*

*între Provatolicoelefas și Monocheroleopardalis
Au venit cu toții: Camilopardalul, Hameleonul
Cucunozul, Papagaia și Vulpea și Lupul, Struțocămila
Și Pardosul, și Brehnacea, Corbul, Filul,
Liliacul, Șoimul și Vidra...*

*Oh, această divină comedie
A stomacului timpfără timp
A spațiului fără spațiu
în care convențiile sunt gloanțe oarbe...*

*Vizitatorii își schimbau hainele blând
Toate născute din Prințul Excluderii
Inimosul cu melancolia de fier
La masa Orhideelor Negre.*

*Acum Lucianicule, vino
în această alegorie a singurătății
în care nimic nu poate fi indiferent.*

*Și marele I să țină frunțile noastre treze
Pe cercurile opt și nouă
Negând negația - ancorând în sinteze...*

*Parașutele Inorogului ne așteaptă
Simoniace dioptră de Aer —
The death of hope and despair
This is the death of air.*

*Casa a Noua s-a închis și pleoapele
Spre alte esențe...*

*Întreprinderea
Inorogului*

Cwaternionii (Reducerile)

Cuaternionii

Cuaternionii clipeau din fier
într-o rănire viitoare
Și cicatricea timpu-i oare -
Stea fixă-n ordinea din ger?

Și locu-acela parfumat
Prin care-am mai trecut odată
Să fie ghilotina dată
Ca pântec vremii de urmat?

Să schimb nu pot acest grătar
Cu hrube sfinte de granit
La care stau de neclintit
Cuvintele în stinsul var...

Cuaternionii clipeau din fier
Stea fixă-n ordine și ger.

Goarnele ierbii

Pe unde veniți, ce porți cărați
Cu pleoapele voastre de fum,
De unde creșteți acest drum
Și fierul în care-l arați?

De unde veniți, cum sunteți voi oare
Când țineți dreaptă puterea?
Doar vouă nu vă mai crapă pielea
Și degetele de la picioare.

Voi coborâți din inima mea -
Închisă o știu - niciodată altfel
Și un sânge de nici un fel
Vă iartă în sine și vă bea!

Voi vindeți goarnele ierbii
Năprasnica iarbă din vis,
Mă arde iar dorul de Ys.
Voi vindeți goarnele ierbii.

Cicatricea

(Euricleia cumpănea peștorii, pulpa lui Ulise.

Cicatricea mi-a lăsat-o lungă
(De la picior și până la creier - umbră)
Picioarele mi le spăla și sta să plângă
La douăsprezece porți din cupa sumbră.

Dar apa din sânge ne-a îmbătat pe toți
Grădina și somnul nostru de veci
Ne-am scuturat ca florile în sorți
Trezii de mâinile prea reci...

Când pleoapa ne-a închis în ea
Cu stelele din păsări - cuie
Din noi o lacrimă să bea
In cicatrice să ne suie!

Ardem spălați de o privire,
Degeaba - nu mai vedem
Suntem spălați și curgem în neștire
Degeaba - nu mai credem.

Suntem spălați de o privire
Grădina și somnul nostru de veci
Trezii în mâinile prea reci...
Suntem spălați de o privire.

Apa tntdmpCare (II)

M-am împăcat cu fierul!
Coroanele le joc în mâini
Ca pe copil când țipă după sâni -
Un lapte blestemat inundă cerul.

Să fie un nou sânge
Călău de aer și cuvinte?
Să adormim din nou cuminte
În patul năvălirii care plânge.

Să coborâm tăcuți și palizi
Pe cupa Apei întâmplare,
Să ruginim fără suflare
În ochii carnivori, avizi.

M-am împăcat cu fierul -
Un lapte blestemat inundă cerul.

Podul de cupe

Și slava copiilor - copiii toți
Din fier salutau duios împăratul
O rugină mai albă ca laptele
Pregătea în sâni petrecerea, căratul.

Spre care uri purtați acești pereți?
Fruntea năștea un șarpe, un taur
Blondă fiera - înțelepți și goi
Din cupe de aur în cupe de aur...

S-a uitat cum era începutul
Priviți aceste armuri îndelung,
Poate mai găsim cântecul ce ne lipsea
Și capetele din care bem nu ajung!

Poate mai e nevoie de o putere
De un cearcăn, de un ger ce ascunde
Și slava copiilor - copiii toți
De aici, de acolo, de mereu, de unde.

Acestea sunt criefe

Uite, acestea sunt cheile ochiului tău
Și nu te mai gândi la nimic de acum
Vei ieși poate la un altfel de drum
Uite, acestea sunt cheile ochiului tău.

Un fagure de fier și inima de plumb
Atât ți-a mai rămas în veac, știi bine.
Albină domnitoare hotarelor senine
Un fagure de fier și inima de plumb.

Să nu mă ridic eu în slăvi, să nu mă ridic!
Căci vai de cei rămași pe corabia stearpă,
Colcăiau viermii pân-am venit aspră treaptă,
Să nu mă ridic eu în slăvi, să nu mă ridic!

Uite, acestea sunt cheile ochiului tău
Și nu te mai gândi la nimic de acum
Vei ieși poate la un altfel de drum
Uite, acestea sunt cheile ochiului tău.

Paris, 10 februarie 1972

Cadavrul unui sunet

A-ncremenit astfel în zei și fier...
Și gura lui nu poate să rostească un cuvânt
Un vis e limba - stâncă de mormânt
Adăpostind inscripții și semnul unui ger.

În aerul lui se-nfig adânc stelele nopții
Nebună îndoială - un trup din nou ar vrea
Din piatra înțeleaptă clar unghiul să i-l bea
Ademenit în turma de neclintire-a sorții!

Atunci am văzut piramida, buzele lui
Cadavrul unui sunet pe uriașe schele
În altă viață poate trezite numai ele
De golul din cutremur și pacea sângelui.

A-ncremenit astfel în zei și fier
Adăpostind inscripții pe semnul unui ger.

Am visat o lumină de fier și apă
De apă și fier din sângele meu nebun
O slavă iar să curgă când vorba o răzbun
Și păsări mari de gând alcătuiesc o pleoapă.

Din care șarpe ochiul mai poate învia
Un lac pereche urii - neputincios copil?
Oh, vino pumn de raze cu îngerii tiptil
Și dă-mi o casă nouă și cântecul mi-l ia.

în chipul cel întors în limpedea vedere
Am visat o lumină de fier și apă
Când păsări mari de gând alcătuiesc o pleoapă
Și floarea cea adâncă oprește o cădere.

In illo tempore

Lui Mircea Eliade

Cu totul și cu totul de aur
Așa scria în povești
Cu totul și cu totul de aur
Din cearcănul-zeu mă lovești.

Cu totul și cu totul de fier
E lespeda minții totale
Cu totul și cu totul de fier
E aurul mort în portale.

Cu totul și cu totul de aer
în vis doar cuvântul e ger
Cu totul și cu totul de aer
Respir în plămânu de fier.

Și măru acela divin
Mai drept și mai sfânt ca o țară
De aur, de aer, de fier
E-o ceară totalitară?

într-o viață

într-o viață mi-am tăiat venele
Sângele meu nepăsător saluta
Imposibila fugă, albinele
împăratul, cohortele din Uttâ.

Când a mai fost această nepăsare?
Simonie, ascute-ți tâmpla rece.
Ah, toate scuturile au să are
Columnele în carnea ce petrece.

Din nou voi încerca grădina târziu
Prețul, suflarea calului fără frâu
Și aerul fierului din trupul viu -
Să trecem deci adevăratul râu!

Din Pont (II)

Oamenii aceia se spălau pe mâini
De furnici și de fier
De ce vă spălați - întrebam - domnii mei?
Furnicile pier.

De ce vă clățiți unghiile clare
In aerul beat?
Lăsați insula goală și sângele
Sunt doar de un leat!

Perechea se pierde și zidul e lung
Apă de aur
Încetați cu botezul acesta slut
Gâturi de taur.

Grădina apune în soare invers
Pilat furtunos
Măslinii din lacrimi din nou îi întreb
Cu glasul de os.

Oamenii aceia se spălau pe mâini
De furnici și fier, de mare, de câini...

Sir Hoar

*Aurul Viu de sub Sala Cavalerilor,
pe când Pământul era unit cu
Soarele...*

La Conte luna mea de fier
S-a limpezit de dor, de toate
Și unde să mai fie poate
Neliniștea din ochiul lui stingher?

Și unde să mai fie totul
Când oamenii se uită și nu văd
Cum respiram acum în locul
De unde-am coborât ca să revăd!

La Conte luna mea de fier
Mi-a amintit cum să nu pier...

Hunedoara, Castelul Corvineștilor, 11 august 1977

Cântec de moară

Apa pleoapei neîncetat
Mă răsfiră, mă întoarce
Unde umbli împărat
Pe la porțile prooace?

Te-ai jucat neabătut
într-un punct uimit de zar
Am crezut și n-am putut
Mâinile să le răsar.

Pe ciorchinii lunii goi
Vine malul să mă ia
Umple noaptea un strigoi
Adormire de nuia.

Mângâiat și liniștit
S-a-mpărțit încet, încet
Cu măsura unui rit
învățat de un poet.

Tăciunele crailor

O vremuri strălucite, asprele veri
Cum v-au uscat sterp de oglinzi cântecul!
Cântecul, pâine, albină, Dumnezeu
Și fier muncit în neagra verde spumă.

Dornice plângeți în pumni istorici arși
Greii fericiți umpluți de sfinți săraci,
Picior omenesc înalt să apuce
Greaua potecă a îmblânzirii reci.

Impotrivescă-se cineva fie
Chiar în gând împotrivescă-se fie
Mațele lui vor străluci la gâtul
Parfumaților.

Chambord, 12 aprile 1972

Cuvânt din cuvânt

Prostia inimii mă soarbe
O soră bună stelei de sub frunte
Sus viermii guri surâd - flori oarbe
Pe dedesubtul meu îmi țin o punte.

Tăcerea mea poruncă înapoi
în timpul blestemat mă cheamă
Dreptatea zilei - fierului strigoi
Nu vreau să-i dau durerea vamă.

Zidurile lunii

De partea cealaltă nu mai era umbră
în urechea lipită de pământ ascultam
Urletul pașilor uitați pe lună
Se împlinea blestemul în trecători.

De partea cealaltă nu mai era viață
în urechea lipită de pământ ascultam
Urletul pașilor uitați pe lună
Se împlinea blestemul în trecători.

De partea cealaltă nu mai era moarte
Se împlinise umbra vieții în soarte.

Dar în oglinzi

Dar nimeni nu vrea să îmi vadă chipul!
îngerul în mine n-a mai murit,
Nici o-nviere nu ține nisipul
De seceri în talgerul aurit.

Dar să rămân adevărat în toate chipurile
Am vrut, am vrut, am vrut -
învierilor cu nisipurile
Prezent să le fiu și trecut.

II

I*mpmna*
cu
Led
(înteruperile

împreună cu Leul (I)
(Laboratoarele carnivore)

Iubito îmi spuneai: nu mă privi!
Atât de speriată așteptai acele linii
Drepte ca ale tatălui, cum se cuvine
La fruntea ta amară pentru mine...

O luntre în laboratoarele carnivore
Iți purta cearcănul printre ore
Oh, îmi vorbeai ca prin somn, fără rând
De lucruri cu frigul arzând.

Virtute plăpândă recunoșteam stării de har
Ridicai încrederea nopții ca un pahar
Printre Gemeni soarele tău abia se simțea, ca în vis
In zvonul cu luna trimis.

O dezolare curată pornea să ne răzbune
Adevăr e că vorbele sunt iele nebune!
Acele linii, acele ore
Laboratoarele carnivore, laboratoarele carnivore.

Armura lui Tftomas

Lui Mircea Ciobanu

Te las cu bine și s-ar putea
Să obții odată gloria aceea de fier,
Îmi spuse pasărea neagră care plutea
Ca un sânge de aer în ger.

Ți-am fost prieten și confident
Și-aș fi putut să te port cruce auzului meu
Mir, ceara mea rea, ai picurat un trident
Pe plaja ochiului unui zeu.

Uite, vezi, aici se rupe el
Aripa, nebunia, clopotele, trecerea
Ai un unghi în pleoapa ta, ce în nici un fel
Nu poate-mblânzi petrecerea.

La Porțile Orientului

Bonjour comtesse.
Mă simt mai vesel azi ca ieri.
Nu știi dorințele s-au scurs
Sau poate albastrul sângelui s-a dus?

La Dunărea cea sfântă tătarii dau năvală
I am very satisfied! My Lady!
Sunt Richard Inimă de Leu - Păcală!
Sunt porc și beat dar vreau nevrând
(Cest trop! Ah mon Dieu!)
O clipă albi sâmburi, ceara să-ți pătrund.

Sunt nobil doamnă.

Mort între lumânările la rând se roagă...
Trei mii de popi albastrul îl dezleagă.

Simona - Lydia

Tristă e viața mea, Lydie
Ca o scrisoare nedeschisă la timp
Ca un arc sugrumat în aer
Pe o săgeată în contratimp.

Tristă e viața mea, Lydie
Și tu niciodată nu o să știi
Cum merg, cum voi fi pus piciorul
Intre asprele veșnicii.

Tristă e viața mea, Lydie
Iar într-o zi ai să spui
Aplecată puțin înainte
El este mort, e frig în statui!

Tristă e viața mea, Lydie
Ca o nebunie îndrăzneată
Fugită dintre mori cumiși
Cum fug mărelele pe ață.

Atdt cCe-aproape

Tu nu mai știi nimic de mine-mi pare
în Roma cea de bal te pleci amară
Al nașterii prinos a câta oară
Să îl ridici din mări și înserare?

Și pentru noi a fost cândva o vară
în Leu senin gândeam cu-nviorare
La fructele senine și solare
Ce le scria cu sânge-n noi o gheară?

E vremea Simonie, vreme lungă
Să ardem mângâierile pe ape
Acum când umbra toamnei ne alungă

Din boabele zdrobite între pleoape
Cuțitul ochiului prea plin le-ajungă
Adus în plecăciune-atât de-aproape.

Nefireasca în ungfii

Tu Lydie ești aerul și fierul
Și ochiul meu drept și ochiul meu stâng,
Dreaptă te rog și dreaptă te plâng
Tu Lydie ești aerul și fierul.

Tu Lydie ești cercul și Ysul tot
Ca pe un orb mă duci de mână
Și limba mereu te îngână
Tu Lydie ești cercul și Ysul tot.

Tu Lydie ești mama copilului
Blestematul copil dintr-al meu
Ah, dulcele meu, dulcele Leu
Tu Lydie ești mama copilului.

Poezia *din* Paestum

La amurg, pe străzi prăfuite
Iscodeam sufletele caselor de demult
Vitrării boierești, păienjeni giganți
în colțurile dormitoarelor comune...

Ți-am visat ochii și mâna
Terminată în degete făclii...

Lângă templul din Paestum pe peretele alb
Un mic scufundător surprins în salt
Nu plecase de pe nici un mal
Și nu-l aștepta nici o apă.

Desenat în grafit, doar corpul gol
Al fragilului scufundător în infinit...

Era într-un mormânt pentru
Sufletele călătore ale celor vechi.

Drumul în Lydia

Dar vreau să te văd dulce Lydie
înfloreai în Rac ușor
Pe când fusesei Vie
Și necurmată de dor.

Dar vreau să te văd dulce Lydie
Așa cum treceai sfântă
Prin ceața argintie
Cu o lacrimă frântă.

Dar vreau să te văd dulce Lydie
Aprig ochiul te poartă -
Pedeapsa o las ție
Lângă marea cea moartă.

Dar vreau să te văd dulce Lydie
Bătută de piciorul meu, Vie!

Ce ciudat mi se pare să-ți scriu
Din casa îngerilor prăbușiți
într-un gol care nu mă mai sperie.

Lângă tine lutul din care sunt făcut
Umple cel mai desăvârșit
Din tiparele mele.

Câteodată știu că pot să-ți adun
Toată făptura vitează între palme
Să mângâi păsările speriate.

Dacă sufletul e nemuritor îți dai seama
Câte vibrații se izbesc
De pereții uriașului clopot?

Unda se întoarce și atunci
Se întâmplă reîncarnarea.

Nu uita niciodată
Că eu îți sărut mâinile.

Am văzut Pompei. O, Doamne!

Mai poți

Mai poți plânge Lydie
Ca o trestie de fier
Pe umărul meu înfocat
La amintirile din cer?

Mai poți ridica fecioara
în șarpele divin moartă
Ca o literă ușoară
Ce fundul unei ape poartă?

Mai poți, iubito, să învii
Sulițe proaspete, jocul
în sol neauzită Carte

Tu să răsări din tot locul?

Semnul din Pont

Nu vreau să-mi dea ocol durerea
Și fum să-ncovoiaie în cerc blestemat
Vreau spinul aspru, ascuns în tăcerea
De cântec - sfânt înviat.

Vreau fierul pur,
Egal să-mi măsoare
Privirea unită în golul rămas
Să crească, acolo ferită de soare
Floarea, izbavă a spinului ars.

Semnul din Pont întors în mine
Martor să-mi fie de nencovoieri
Călărețul de aer, albăstrimile line
Să-mi poarte trezirea spre tandre vegheri.

Ultimul vis

Și fum și albul de zăpadă
Și multe case în amurg
Vag semădate... și livadă
Mirosul nemplinit de fum.

Zâmbind prin lacrimi aș culege
Clipa adâncă de-adormit
Zăpadă-n lună infinită
Copilule sărac lipit.

Lydie, tu ești umbra mea de fier
Cercurile toate mi-o arată,
îmi promiteai vag puterea
în Danemarca sărată.

Venea curând să mă prindă galeș
Mila-ți cerească-napoi,
îmi promiteai să murim împreună
Fără eu, fără tu, fără noi.

Lydie, tu ești umbra mea de fier,
De aer, de Ys, de sânge
îmi promiteai să te-aud tot mai greu
Din zidul la care mai plânge...

Orion - ghilotinei de var

Eli - Eli - Ersilia
Ora a venit iar
Să-mi vorbești din ghilotina de var
Eli - Eli - Ersilia.

Să-mi vorbești despre sixta napolitană
Cu vocea ta din piramide, domoală
Când strada rotundă e goală
Să-mi vorbești despre sixta napolitană.

Să gândim cele patru stele-n trapez
Cu încă trei într-o liniște ciudată
Ora a venit iar - acum ori niciodată
Să gândim cele patru stele-n trapez.

Eli - Eli - Ersilia
Mi-e teamă în labirintul de vieți
Mai lasă-mi un semn pe pereți
Eli - Eli - Ersilia.

Dulce văduvă de aer

Doinei Manolescu

Dar eu sunt o sfântă, spuneai tu clar
Strângând din dinți îngerul aiura
Numai moartea ne va despărți iar...
Și eu nu mai știam cine murea!

Pe covorul acela ros de fier
Numărai șaisprezecimile greu
Mama-tata închipuiau un ger
În dreptul inimii deschis mereu.

Horățio, restul nu-i tăcere
Nu te lăsa amăgit i-ai spus atunci,
Un decor, muzical-copil, o fiere
Gingaș solicitai între porunci.

Apoi dulce văduvă de aer
Pauză convalescentă ți-am fost
Clape albe sărutam în vaer
Urmele - degetelor tale rost.

Dar eu sunt o sfântă, spuneai tu clar
Verdictul, scările fără de grai
Numele tău doinit apunea - var
Și urcam, urcam, erai nu erai...

Mâinile uitate pe cer (I)

E grea viața lângă tine iubite
îmi spuneai tu - Simonie de fier
Și grâul din sângele meu se cocea
în mâinile uitate pe cer.

Omul cu părul roșu a venit
Marginea ta de mult îl simțise
Lucrurile acelea mici de care-ți vorbeam
Pregăteau omorul în vise.

Un cuvânt pentru cuvânt - un cuvânt!
Cercurile toate se ridicau greu.
Și unde să mai fie o vină,
Tu să o strigi în numele meu?

în iarnă și în vară

Și deodată, fără grai rămas
Fără sol la alintatul golit
Nici timp, nici spațiu - jocul ocolit
Și deodată, fără grai rămas.

In iarnă și în vară nencetat
In seva somnului învingător
Alaiul mort de tânăr, strigător
In iarnă și în vară nencetat...

Nici o chemare, iubito, nu am
Nu mai am în afara ta - vara
Decembrie își adună gheara
Nici o chemare, iubito, nu am.

Purificator slujit în genunchi
Tu pe clape m-ai adunat din foc
Fără de glas, fără timp, fără loc
Purificator slujit în genunchi.

Periferia subiiimntui

Și Simone dispăre în fumul
Burghez al salvării
Când toate flamurile chemau
Zăpada frunților - arama.
Dar unde să mai fie teama
La chipul nou al arătării?

De trupul meu acum să mă despart
(Dar al tău și mai mult mă apasă)
Ca o lună de fier pe pleoapele-nvierii
Neprihănită care cere - vama.
Puterea ta din nou să deie seama
Când iarna umple semnul verii?

Simone mi-e frică - măduva lunii
Aruncă infinite lespezi - crâncena viață.
Să-ți mai citesc oare în morți?
Iubito...

Ai ridicat mâna sus

Ne-norocită o oră de vis
în semnul dublu al apei de zar
în martie prăbușit - aprig dar
Ne-norocită o oră de vis.

Să ne mirăm dară de aceasta
Ca de un lucru de taină străin
Aici, acum să ne facem cămin
Să ne mirăm dară de aceasta.

Ai ridicat mâna să mă cuprinzi
Și muzica s-a ridicat sus, sus
Șaisprezecimile vane s-au dus
Ai ridicat mâna să mă cuprinzi.

Carabinierul

Carabinierii despicau dovlecii
Uşor ca într-un joc nebun;
O lână de aur aveau toţi berbecii
în care acum te răzbun.

Carabinierii-şi curăţau puştile
în care seminţe-au rămas,
Simone - să-nchidem deci cuştile
Şi fruntea zăpezii în glas.

Carabinierii căutau încă un prag
Slujit în credinţă - o punte;
în trestii divine cum rag!
Din frunte în frunte în frunte.

Carabinierii voioşi treceau, treceau
Prin Roma secată de bal,
Carabinierii treceau - nu treceau.
Carabinierul tău în oglinzi pe cal.

De mult cdnd te *rog*

Tu ai venit ca o floare, molcom
Spre zorile mele de Inorog
Dar nu mai exist de mult când te rog.
Tu ai venit ca o floare, molcom.

Umilită oglindă - fecioara
Din tine saluta duios cornul
Frunții mele - blazon Unicornul
Umilită oglindă - fecioara.

Am văzut atunci cum eu te nășteam
în ochiul meu de argint fără preț
Un vis din visul acela semeț
Am văzut atunci cum eu te nășteam.

Pândind

Cunoști tristețea aceea tăcută
Pândind ca o casă nebună
Unde să fie ușoară și bună
O pace sonoră, trecută.

În marile închipuiri din nume
Să pui urechea de pământ
La care vorba e mormânt
În altă slavă și-altă lume.

Și dacă tot vei liniști un rug
Columnelor de versuri arse
Să lași clar filele întoarse
Și semne presărate din belșug.

Tăcutul drum să pot ca să-1 ajung
Printre nămeții vieților deschis
Cu mâinile întinse ca în vis
Să limpezesc tristețea lung.

Inimi bătând cu zaruri

Tu stai în fața mea, zâmbitoare
Ai zarurile palide de fier
Eu țin arama și nu vreau să pier
Tu stai în fața mea, zâmbitoare.

Cu brațe de foc legeni rugina
Adulmecând carnea mea din grădini
Vânzătoare spadă rece mi-anini
Cu brațe de fier legeni rugina.

Dincolo de noi este o umbră
Luminatul careu fără avânt
Balanță de sânge rău îndrumând
Dincolo de noi este o umbră.

Viața și moartea egal cavaler
Așteaptă doar sfârșitul ce pier
în sorți înmiresmată-adiere
Viața și moartea egal cavaler.

Dar lupta noastră e o luptă de nori
Plutitori pe liniile frunții
Tu stai încremenită ca munții
Dar lupta noastră e o luptă de nori.

E ora și *nădejdea*

Semnul dublu al Peștilor vuia
Orbitele cerești nu mai ajung
Să țină stăpân fiorul prelung
Semnul dublu al Peștilor vuia.

Dar tu aduimeci poate un alt drum
Ce picură sonor acolo sus
Oglinda cea de lemn ți l-a adus
Dar tu aduimeci poate un alt drum.

E ora și nădejdea de grădini
în exaltări să ardem țărână
Cu focul și aerul în mână
E ora și nădejdea de grădini.

Semnul dublu al Peștilor vuia
O cruce nouă - aprigă nuia!

Așteaptă tăcerea de măslini

Mai poate fi un cântec, mângâieri
Morile cu toate ne așteaptă
Să-mi fii în toate partea mea dreaptă
Mai poate fi un cântec, mângâieri.

Tu să îmi ții triumhiul gânditor
Să pun piciorul aprig nenfricat
În coama dumnezeului urcat
Tu să îmi ții triumhiul gânditor.

Așteaptă doar tăcerea de măslini
Și limpedele-prore ce se mint
În care ceară doină te alint
Așteaptă doar tăcerea de măslini.

Cântec final

În trei și șapte zilele împart
Cu șovăieli, amarnice rânduri
Desprinse din apa unghiului spart
Prea mult cer pe umezite gânduri.

Naturii cât am dat, iubita mea
Din scările de sânge și alint?
Am risipit o bucurie rea
O, tu, iubito, harnic labirint.

Pierdut mereu în vremuri și în zei
E cartea mea un pod de mângâieri
Pe care treci speranțele în chei -
Nu pot să știu dorința nicăieri.

Prea mult cer pe umezite gânduri
Desprinse din apa unghiului spart
Cu șovăieli, amarnice rânduri
În trei și șapte zile împart.

Soției mele, Lucia

Cartea întâi
Mâinile uitate
pe cer

igne natura renovatur integra

Echinoxii

I

Căderea frunzelor

Cad frunzele închipuirii mele
Cum arse catedrale în alint
Cad frunze în coșmar de labirint
Cavou în clipa scursă dintre stele.

O toamnă umple craniul de argint
In care metafizic bat rebele
Cu degete de veșnicie grele
Atâtea timpuri - fără nume mint.

Un vis mai tainic vuietul coboară
Pe talgere de fiere și de scrum -
O altă taină ochiul împresoară,

Cad frunze luminând eternul drum
în vulnerabilul cuvânt ce zboară
Mai arbore, mai viață, mai acum.

II

Căderea statuilor

Se prăbușesc statui în palid jar
E vânătoare clipa-n ochi de sânge
S-au sprijinit pe-nchipuiri nătânge
Cum vorbele în rima fără har.

Oglinda timpului s-a spart și plânge
în spațiul liniștit și funerar
Mulțimile îl cântă tot mai rar
Miratul lor repaus nu-l mai strânge.

Mișcarea a surpat triumf și slavă
în regi sunt clauni, purpura se-nclină
Și peste tot nu simți decât otravă

Și nicăieri o sfărâmare lină
Bolnav e rodul - fără de zăbavă
Un gând anarhic seceră-n grădină.

III

Căderea umbrei

Pecetluit să port o trenă vagă
In roze, crini și lotuși nencetat
Eu beau din mine pururi însetat
Cucuta îndoielii-atât de dragă.

Și capul pe tipsie s-a purtat
Iar umbrele puterii fără vlagă
Se risipeau în stropii ca de fragă
Răspuns privirii ochiului mirat.

Pecetluit să calc albastre unde
Și cercul să-l presimt adânc și plin
în vane aure de sfinți rotunde

Dar am găsit blestemul prea senin
în apa liniștită de oriunde
Pe roze, crini și lotuși dulce chin...

IV *Căderea în decembrie*

Luciei

Să ne topim ca două minerale
Iubita mea - și fie-n cer tăcere! -
Ca două minerale efemere
în ipoteze aspre, siderale.

Și fie veacul clipă și părere
Cu legănate puncte cardinale
în peisaje albe, hibernale
Să rătăcim în liniștea de fiere...

Lumina ca un dar în noi să fiarbă
Un soare nou aprinde veșnic zbor
Acolo unde ancora e oarbă

La țărnel sângelui clocotitor
în eulalii lucii să ne soarbă
Triunghiul galeș și cotropitor.

V
Căderea din vară

E toamnă-n cer, luminile sunt false
Să mori nu poți, nici să învii în stele
Un catafalc pe uriașe schele,
Să-l urci așteaptă-n orele întoarse.

Nebănuț în gândurile mele
Pe ochiul clipei cercul iar se sparse
Mai apăsător să are câmpuri arse
Copil înalt al castelor drapele...

Și simt iar echinocțiul care vine
Din nou se cascadează o imensă gură
Prin ceața luminată de jivine

Istoriei îmbelșugată zgură
Un sânge-n contratimp să ardă-n vine
Și peste tot să-nceapă-o nouă ură!

VI

Căderea zidului

La Babilon ca un copil în râu
Mă simt iar vulnerabil prin cuvinte
Și mă lovesc în răni de lucruri sfinte
Cum secera în pacea unui grâu.

Și ce pieiri înalte să alinte
La temelii în luminatul brâu?
Infernului să-i țină loc de frâu
Trigonul răsturnat în semn cuminte...

Amestecate limbile cu toate
Izbeau în nemurirea dintre porți
Înnebunite-a gândurilor gloate

Un dor de risipire arde-n sorți
Și cine să-l oprească oare poate
Când liniștea a înviat din morți?

VII

Căderea din sorți

Pleacă, pleacă - ai căzut la sorți
Se schimbă sunetul în vatră
Tăcerea în auz e piatră
Pleacă, pleacă - ai căzut la sorți.

în umilință zarul latră
Aprins e focul rece pentru morți
Nu mai învie nimenea la porți
în umilință zarul latră.

Dar poezia e destin
Plutind în ochiul clar din unghi -
Să trecem râul cel senin!

Să fie pacea din triumphi
Dulceața zeilor - preaplin
în care întâmplarea-i junghi.

VIII

Căderea ia echinox

în toamnă înflorește primăvara
Oglinda luminează-n sărbătoare
Să limpezească zarea viitoare
Egalitate ideală - vara.

în unitate tripla vânătoare
își picură din fierul aprig ceara
Vuieste-n piramide blândă fiara
Supusă vieții-n veghea următoare.

Sfârșită lupta, vina iarăși ară
E bunul rău și răul este bunul...
în răni adânci sclipind de sus povară

Uitându-și mâinile pe cer străbunul
Culegem azi sudoarea lui amară
Unul în trei și trei mereu în unul...

IX *Căderea spre veghe*

Lui Lazăr Pasca

E veghea aspră lespede pe pleoapă
Iarna gândesc - vara visez la toate
în inimă o forță peste poate
Odihna sângelui nevolnic sapă.

Din ceruri fierul meteoric scoate
Putere nouă, răul se îngroapă
Presimt zăpada scrisă-adânc în apă
Când ochiul minții mele o socoate...

Și cântăresc o formă într-ascuns
înțepenit conturul să i-l număr
De îndoială nu mă las străpuns

în ceață luminează peste umăr
Un gând - din urmă aprig m-a ajuns -
Puterea toată-i poate într-un număr...

X
Căderea din vis

Lui Constantin Noica

Lingoare blândă, vis lovit de pace
Senină voluptate lângă stele
Adoarme timpul veșniciei mele
Un spațiu nu mai poate să-l îmbrace...

Se risipeau pe nesfârșite schele
Ideile - nu mai aveau ce face
In defilările lui Ares - carapace
A răgușit istoria prin ele.

S-a luminat abil în zbor invers
A gândului pecete mult prea rară
Pe șinele copilului din vers

Ușorul lemn de clotris împresoară
în labirintul sângelui pervers
Parfumul - visul unei nopți de vară...

XI
Căderea simțCă

E fierul limpezirea toamnei arse
Pe termen lung toți fi-vom morți se pare -
Rezervele sunt mari în abatoare
Un înger haita luminată sparse.

Cădere simplă, revoltată, mare,
Un inocent printre atâtea farse -
Poetul a tăcut profund în Case
Pe cercuri, lacrimi, hotărâta sare...

Avem ce mai distruge, încă este
O logică săracă-n absolut
Din care vă trimit această veste

Poetul a trecut misterios și mut
Petrece nesfârșita lui poveste
în epoca de fier forjat și slut.

XII

Căderea căderii

Iar El alături avea o femeie
Ușoară povară cu desfăcut semn
Revoluția (iar) umblă în blugi demn
Iar El alături avea o femeie.

Lucrurile mult îl iubeau, foarte mult
însă ființele îl invidiau
Cu toate că morții de vii înviau
Lucrurile mult îl iubeau, foarte mult...

în nici un fel sclipind în răni de reni
Părea o pară de-o para impară
La sărbători stelare stând pereni

Acești arcași fac frizele să sară
La echinocșii și solstiții - gemi
Când genele lui iar te împresoară...

Iar El alături avea o femeie ușoară.

*M*âinile
nitate
pe cer

Mâinile uitate pe cer (II)

LMÎ Cezar Baltag, în amintire

Renăscând de-a pururi vorba s-o arunci
Tristă axioma naște un pustiu
Noapțile din zile împlinesc porunci
Infinite cețuri luminează viu.
Libertate plânsă ochiului din stea
Inima își cere dreptul ei de nor
Umilită clipa din trecut ar bea
Totul e durere, totu-i trecător.

Mâinile în pace, soarta în cuvânt
Cercurile mele adormite cad
Frunze ce adie metafizic vânt
Prin tunel de umbre îmi deschid un vad.
Liniștea-ncordată trupului trecând
Arcul din săgeată, mamele din prunci
Respectând voința sacră când și când
Renăscând de-a pururi vorba s-o arunci!

Doar tăcerea - piatră în auzul greu
Să zidească taina care s-a zidit
Degetul pe buze exilat mereu
Să aprindă-n lucruri înviatul rit
Insula de carne părăsită iar
In adânc vibrează înghețatul fiu
Poate în speranța porților de var
Tristă axioma naște un pustiu...

Spiritul străbate aura din vis
Obosit în ceruri cade pe pământ
Unitate aspră iarăși te-ai închis
Apăsare blândă-a mâinii unui sfânt.
Pe grădina vagă în leșin ușor
Sunetul se sparge infinit atunci
Nemilos când scade timpul în vâltori
Noptile din zile împlinesc porunci.

Sângele aprinde ora pentru noi
Sevă de licori în dorința dreaptă
Disperarea dulce curge în șuvoi
Oră de dureri - treaptă lângă treaptă.
Pavăza rotundă iute s-a desprins
Fierul de aramă, purul cenușiu
În oglinzi de zodii semnul iar s-a prins
Infinite cețuri luminează viu!

Să purtăm povara florii cu folos
Dansul peste ape se învață greu
Alintat în curba văzului frumos
Lotusului este ce a fost mereu...
Nevăzut în pasta clarului noroi
Liniștit în semne n-a mai vrut să stea
Timpul e o farsă, timpul e gunoi
Libertate plânsă ochiului din stea.

Lacrimile drepte pe armuri s-au șters
Fapta împresoară obositul mal
Respirăm în vlaga unicului mers
Ne izbim de șoapta fixului său mal.
Brațele pe toate lisuse întins
Adâncit în zboru-mi le ridic ușor
Le-am cules în cupa fără de cuprins -
Inima își cere dreptul ei de nor.

Reîntors în sine gândul tot mai mult
împresoară viața nemilos și crud
Stelele sunt una spațiului tumult
Sudul este nordul - nordul este sud.
A mai fost și fi-va cele ce s-au fost
Dreptul peste stângul înclinat abea
Veșnică e starea vremii fără rost
Umilită clipa din trecut ar bea.

Și acum în seara hărăzită trec
Hohotind de gânduri, însetat de chin
Nemișcat în forma zeului petrec
îmbătat de rouă în etern suspin...
Rănila sunt toate numai pentru el
Nu există vrajbă, nu există zor
Doar o nemurire calmă, fără zel
Totul e durere, totu-i trecător.

Totul e durere, totu-i trecător
Umilită clipa din trecut ar bea
Inima își cere dreptul ei de nor
Libertate plânsă ochiului din stea.
Infinite cețuri luminează viu
Noaptele din zile împlinesc porunci
Tristă axioma naște un pustiu
Renăscând de-a pururi vorba s-o arunci!

Benares, 1976

Solstitii

Ascensiunea I
Ridică seva verdele din cer

Victorie - obositoare ură
Ridică seva verdele din cer
Mai ard în palmă semnele de fier
Speranței catifea și zgură.

Acuzator și victimă se cer
Mereu cu voce joasă care fură
Credința în a doua lor natură -
Oglinda îi desparte, zid de ger.

Pustiul e memoria divină
E rugul răni presărat cu sare
în care nu clipește nici o vină

O spaimă de nimic în față-mi sare
Felin coșmar de zodii în ruină -
Un labirint de anotimpuri pare...

*Ascensiunea a îî-a
O cărămidă peste alta*

Risipitor iluminat, nebun...
M-au judecat cu nopțile din zile
O cărămidă peste alta - mile
în mâinile uitate de străbun.

M-au lapidat cu dogmele senile
Din parte înțelesul să-l răzbun
Să vindec frigul dintre rău și bun
Cu dinții strânși printre atâtea sile.

Să pot privi când pleoapele sunt grele
Cu ochiul din lăuntru aprig dus
Acum și pururi gândurile mele.

Dar oare poți cuprinde în apus
Un braț întins spre bolțile de stele -
Stăruitoare încordare-n sus?

Ascensiunea a III-a
Lumina înălțată umbrei dar

Am fost rănit de o săgeată partă
în alte vieți cu numerele pare
Eram păgân și liber mi se pare
în cuadraturi deprins cu artă.

M-au ars cu fierul roșu în altare
Arcada zilei albă iar e spartă...
în stele am citit regala cartă
Cu întâmplări simetric circulare.

Lumină înălțată umbrei dar
Am fost ceva ce nu putea să fie
Arcane mari și mici mă leagă iar

Dar peste toate apa ce învie
în cupe pline infinitul jar
Din nou opus în cruntă veșnicie...

Ascensiunea a IV-a *Din nou aprinde gerul*

E noaptea lungă, zilele sunt grele
Apasă nemurirea ca un munte
Decembre împlinește fapte crunte
E binele adânc ascuns în rele.

Zăpada plânge cerul de sub frunte
Ghicesc în plumb o ceață dinspre stele
Sclipește-o deșteptare aspră-n ele
Pe dedesubtul meu îmi ține-o punte...

Cu liniștea cuțitului la os
Am fost ce sunt și fi-voi din nou oare
Oglinda luminatului prinos?

Pe cerul alb și negru - sărbătoare -
Ce este sus asemenea-i și jos
E ziua lungă, nopțile-s ușoare.

Ascensiunea a V-a
E omul timp

E omul timp și vârsta lui e lege
Mă liniștește susurul din astre
înfiorate limpezimi albastre
E omul timp și vârsta lui e lege

Trăim la suprafața ființei noastre
Puțin în sclav și mai puțin în rege
Și peste tot o coasă ne culege -
Trăim la suprafața ființei noastre...

Și gândul e zvâcnit mereu spre soare
în herghelii de sânge stă atomul -
Un vis de toamnă numără și doare

O clipă veșnic frânge ramul, pomul,
Sortită frunză și răzvrătitoare
Călătorie inutilă - omul...

Ascensiunea a Vi-a Manole meșter aprig

Manole meșter aprig - sărbătoarea
Cuprinde trupul liniștit acum
Nici viscolul, nici ploaia, nici un drum
Nu-i istoviră tânără chemarea.

Deasupra vremii se ridică fum,
Gunoii divin - secundelor sudoarea
Să picure magia și duhoarea
O depărtare încărcată-n scrum.

Dar poate ai visat un zid de aer
Prin care chipul similar trecea
Suspini eterni în clipa unui vaier.

În liniștea neutră rătăcea
Un gând scăpat de-al sorții aspru caier
Că piatra ca o pasăre clocea...

Ascensiunea a VII-a Grădina

Era grădina locul de răcoare
Era și timpul fiara potrivită
Alene măsurată, socotită...
In treizeci de arginți să fie oare?

Simțeam în clipe patima ivită
Cu lanțul îndoielii să-mpresoare
Sărutul din ursita muritoare
La porțile deschise spre ispită.

Să numărăm cu lăcomie mare,
Să numărăm, să numărăm în cor
Neprihănită, alba lui ninsoare...

Pierdut de-al zeilor uimit sobor
Ce alb e drumul spre tăceri în care
Tu vii mereu urcând - eu plec mereu, cobor...

Ascensiunea a VIII-a Solstiții infernale

Și miezul verii cere un crăciun
Crăciunul cere iarăși miez de vară
Oranj și verde pentru-a câta oară
îmbracă timpul - infinit surghiun.

O îndoială suverană ară
Un zeu de seu a picurat ajun
Uitându-și mâinile pe cer nici un
Erou ateu sclipind în răni - povară.

O creștere și un declin în toate
Durere și iubire la un loc -
A înviat pământul peste poate!

Mormânt deschis în luminat soroc
Cobor și nu mai pierd a mea cetate -
Să punem dar neliniștitul foc!

Ascensiunea a IX-a
Doar stelele

în libertate singură e veghea
Când piramida sparge ochiul rece
Și simt prin cercuri un fior cum trece
în libertate singură e veghea.

Doar stelele și legea ce petrece -
îmi plec divin adeseori urechea
La șoaptele ce-și au în cer perechea -
Doar stelele și legea ce petrece.

Risipitor iluminat și mare
în stearpa-i materialitate,
Un convertit etern la nemișcare

Mi-a dat acum o grea întâietate -
La pragul casei aibă fiecare
împărtășita lui infinitate...

Ascensiunea a X-a
Eu sunt

Eu sunt în toate luminată armă
Cuvintele sunt suferința mea
Pecetluit o rimă să mă bea
Piroanele de vorbe când mă sfarmă!

Și care carne sângerez abea?
Călcând pe linii, înțeleaptă palmă
Mă ții și suferi - împlinire calmă
Când totul arde dureros în stea.

Și care flori pribege mă încarcă
Pieiri înalte-n pacea unui semn
La echinocții și solstiții arcă?

Mă liniștesc de clarul tău îndemn
Poet răpit ademenind o parcă
Născut de două ori în vag înseamnă...

*Ascensiunea a XI-a
învierea și viața fără viață*

învierea și viața fără viață
în mine plânge Bruno plâns de zeu
Istoria - vitrină de muzeu
Prin care trecem, schimbătoare față

Și soarele miroase greu a seu
S-a strâns în el o aură de greață
Procesiunea, arsa ei mătreasă
A nins pe tronuri, dogme, Empireu...

Se iartă totul - nimenea nu iartă
Arcana florilor, eternul chin
Lumina suferinței nu e artă

Un zbor în cupa norilor prea plin
A domolit trufia mea deșartă
Și pâinea este soare și cerul este vin.

Ascensiunea a XII-a
înălțarea înălțării

Cuvintele - atâtea mor în mine
Uitate sorți pe-al mării catafalc
Pe valurile vorbei nu mai calc
Cuvintele - atâtea mor în mine.

în umilire verbul pe al rimei calc
Ascunde îndoiala străvezie.
Mă liniștesc și timpul întârzie...
în umilire verbul pe al rimei calc.

Un aer luminat aprinde clipa
Ard sulite în toropeala lor
La început și-a scuturat aripa

Cuvântul ridicat în aprig zbor
Adoarme-n străji adânc sclipind risipa
Al înălțării var biruitor...

Cartea a boua

„*La mvsique savante manque a
notre disir.*”

Artflur Rimhaud

Anatomk melancoliei

Din vremuri tinere, vedenii

Mă țin pe umăr, nestatornic
Un vânt albastru de milenii
Abia răsuflă sub armura
De patimi - asprele vedenii.

M-aș închina în scuturare
Să pierd cum cerbul din comori
In ceara timpului fecioară
Un cerc pecete de orori.

Mă doare cerul strâns în spaima
Pe arse buzele de timp...
Mă țin pe umăr, nestatornic
Și umbră n-am, și nici răstimp.

Cuvânt efupă cuvânt

Asta din cauza mortului rebel
Care n-a știut să-și uite de el.

N-a vrut să cânte, în struna aleasă
Veșmântul cel step de mireasă...

Făcliile le-a luat drept săbii
Iar corbii de aur corăbii.

În stânga, prin vrajă, și-a spart
Buboiul de soare și de brocart.

Știut a fost de la-nceputul cuvânt -
Cuvântul i-a stat în pământ.

Și n-a știut să-și uite de el.
Asta din cauza mortului rebel.

Sol (III)

Lui Ioan Alexandru

Saturnian și gol
Rătăcea un sol
La Ierichon, la Ierichon
Cu ochii de ametist
Trist, trist, trist...

Ii curge o apă pe frunte
O apă iubită - o punte
La Ierichon, la Ierichon
Dincolo de noi
Cu toate-napoi.

Să trecem la Ierichon
Cu pasul fără pas
Cu glasul fără glas
La Ierichon, la Ierichon
La veșnica iubire
Din unghiul prea subțire.

Călca răscolitor
Aprig și ușor
La Ierichon, la Ierichon
Surâzând lângă zidul de var
Dulce și amar.

Parcă sunt în mine
Buzele-i haine
La Ierichon, la Ierichon
Cercuri mă cuprind
Lacrimi tresărind.

Să trecem la Ierichon!
Ca o floare peste parfumul ei
Cu fructul și mugurii grei
La Ierichon, la Ierichon
Să facem din ele cuvânt
O umbră de apă, un cânt...

Trist, trist, trist
Cu ochii de ametist
Rătăcea un sol
Saturnian și gol
La Ierichon, la Ierichon.

Gaza, septembrie 1971

Elogiu

Mă miram părăsit - și grozav
Piatra din ochiul meu lumina începutul
Ceasul oprit la răspântii avea zăbav
La temelii, gorgone lipeau - mort - sărutul.

Se împlinea blestemul în fântâni
Nu mai știam de unde mă picurau cenuși
Se regăseau în vorbe de mult uitați stăpâni
În cumpene de ceară cu fluturi preasupuși.

Dor

Obscură senzație am -
Obscură, senzația plânge;
S-aude cuvântul-cadran
Ce patima umbrei o frânge.

Bolnave cuvintele trec,
Paradă de unghiuri apuse
Din gura vreunui metec
Cu platoșa strânsă pe gușe.

O sete cu alb coviltir
îmi mângâie marginea seacă
Mai poți limpezi un menhir
în templul mahnit, ce se pleacă?

Înțelepte *batante*

îmi curm anii cu mâna stângă
Și mi-i adun cu dreapta
îi caut și-i socotesc îndelung
în răstimpul unei ploii cu soare -
Dumnezeu nu se află în ei,
Nu pot să mă-nchin; doar adun.
Cu stânga lupt să mă dezbrac de mine
Mă schimb ca lungile jivine
Și năpârlesc de coji și scrum;
Mă zbat spre margini, mă dilat și cresc
Cu dreapta strâng, cu stânga curm
Adun, adun.

Cinci asemănări

Cinci asemănări s-au înșirat în fața
Istovitoarei memorii la vârsta de mijloc
Dând la iveală scheletul imens al speranței
Că totul mai poate fi luat de la început...

Asemănarea de apă
Mereu purtând imaginea, niciodată aceeași
Imperceptibil schimbată de însăși
Secunda curgerii -
Acvariu imens al formelor caste
Răpite din veghea dublului semn -
Scrisul pe apă se învață greu.

Asemănarea de aer
Răbdător înglobând irepetabilul gest
Al mâinii ce cade sub o povară neașteptată
Al florii devoratoare de sens
Singura vamă posibilă a efemerului
în răstignirea din fiecă clipă.

Venea la rând
Cântarul acela orb, de pământ,
în care șovăitori încercam
Un trup al certitudinii roase de întuneric

Fragmentele albe luminau
Un drum în râsul istoric
Mestecând nemilos regula jocului.

Memoria de foc
Negăție a memoriei, asemănare și neasemănare
La patima timpului înghețat în pleoape de stele
Memoria de foc în orbite cerești
Ghilotină din aripa vastă
însemnând trecerea cenușii...

Asemănarea asemănării
Ultimul prag, miracol și izbândă a recunoașterii
Crucificată în oglinda de lemn a Speranței -
Să fie o repetare
De apă, de aer, de foc și fier?
O sumă istovitoare, năprasnică
Arșiță a propriei imagini lovită de trăsnet?

Asemănare în cinci - secțiune stelară
Cinci asemănări înșirate în fața
Istovitoareii memorii a vârstei de mijloc...

Anatomia melancoliei (I)

Lui Mircea Ciobanii

Ei știi tot despre tine
Totul de la A la Ze
înger al melancoliei pierdut în abatoare
Nimeri lacrimile pe armuri și taci.

Ei știi totul despre tine
în libertatea boabei de chihlimbar
Respiră o ghilotină sonoră -
Un șarpe feminin îți tatuează pleoapa...

Ei știi totul.
Tot - adică nimicul din care ești plămădit
Ferice de cei morți în vărsatul copilăriei
Ignorând binefacerea științei.

Ei știi totul din cinci în cinci
Asemănările tale viitoare, prezente, trecute

419

George Virgil Stoenescu # Fratele Meu

Poate vei înțelege odată
Că eterogenitatea biologică este formală.

Un cuvânt pentru cuvânt - un cuvânt
Și toate punctele cardinale
Ei știu totul despre tine
Dar tu nu mai ești demult...

Ferice de tine cel știut de toți
Melc hipnotizat de ceața puterii
Mai numeri stelele-n cer
Ignorând binefacerea științei.

Fericit-ferice-la frica-ferigii
Disecția a început prin cele cinci simțuri
In acest acvariu imens
Anatomia ta fi-va un privilegiu public!

Un vers *de iarnă palidă*

Săruturile tale ca duhurile vagi
Seninul cerc l-au sfărâmat intern
Coboară plâns de moarte în zarea dintre fagi
Cu presimțirea ochiului etern.

Să trec iar râul pleoapei, ars legănând un zar;
Un vers de iarnă palidă îmi spui -
Săruturile tale mă umplu de amar
Și-n semnele de apă mă supui...

Botez păgân în zodii ascunse de noroc -
Tu vii dinspre cuvinte, nu ai nici timp, nici loc.

întrebările

Unde să fie
Dulcea mânie
A stelelor aspre de gând?

În care rând mai încerc
La palidul cerc
Să-mi fac loc?

Mult nenoroc (de Inorog
Săgetător și pintenog)
Să-1 fi cuprins?

De unde a prins inima cerului
Lacrima fierului
Doamnei din vis?

Albul proscris încă plutea
Oglindă rea -
Gheață de timp?

Vanul răstimp
Pare Olimp
Clipei ce ia?

Leu și nuia
Cornul țintea
Fruntea pe stânci...

Alb și negru

Însingurat printre lespezi de lemn
Nu mi se-ngăduie să pot gândi un răspuns
La casa cu lebede negre înseamnă
Litere mari albe - vai, te-au străpuns.

Noi am visat împreună locul
Patimile, primejdia de moarte
Parfumul acela viu și jocul
Din frezii rămase (mereu) departe.

Nu am voie să pot gândi un răspuns
La casa cu lebede albe și fier
Litere mari negre, vai! m-au străpuns
Cu întrebarea pe care-o mai cer.

Iubito, de foc este
Semnul tău rar -
Lâna de aur, decembrie, copilul
Și plânsul de var!

*Sixta
Napolitană*

Sixta Napolitană

Când am ajuns era noapte
Am bătut la poarta de stejar
O ghindă a căzut ca o lacrimă...

în amintire eram iarăși palid
- Unghi în piatra tăcerii -
Și treptele cioplite în stâncă
Ecolul și vorba răscrucii
Și mărul - Simoniaca parcă.

Când am ajuns era noapte și ziuă
 în altare
Era mult fier, bătea un vânt dinspre
 Mare...

O ghindă a căzut ca o lacrimă.

Cântec în Lydia (II)

Pasărea cu glas amar mi s-a așezat pe pleoapă
Ochii scurși pe coasa nopții limpezesc pământ de apă.

Stea, plămadă de durere învrăjbită-n asfințit -
Sufletul luminii arde greu de cercuri înfrățit.

Pravila de foc pe buze risipită-n rugăciuni -
Moartea mării fulgerate umple clarele furtuni.

Peste stânci cu umbră deasă, peste-nghețul alb al firii
Cântă pasărea amară: fierului și risipirii.

Visul supravegheat *al lui* G.I

Acum - mi-am zis - a venit
Ceasul să bat la poarta
Leului cu ochii albaștri
Care mi-a vegheat soarta -
Hora Păunilor.

Iar zilele tale în curând
Se vor sparge îndepărtat,
A treia carte n-ai mai scris-o -
In albul ei ai sfâșiat
Valea glasnicelor.

Te-ai arătat ca o lacrimă...
Iubitule - spuneai - ce mai faci?
Acum ai pus arama la geamuri
Și taci la gratiile mele, taci -
Visul supravegheat.

Bărbat și femeie timpului
tău - fierul.

Dedicație

Eli - Eli - Ersilia
Gândul meu silabisea nocturn
Și unde să mai fie o vină
în care să retrogradeze Saturn?

Și unde să mai fie o pace
Mai vie, mai blândă la Eli?
Eli - Eli - Ersilia
Botezul la Medium Coeli!

19 iulie 1977

Pe un *dicționar de astronomic*

Ceru-nstelat și legea din sigilii
Veneau la rând bibliotecile cu toate
Din care picurau în van Mările Moarte
Ceru-nstelat și legea din sigilii!

Aceste stele au plâns peste Sicilii
în rânduri drepte la un aspru cer
Când Scorpionul urcă în ceasul de fier
Aceste stele au plâns peste Sicilii!

Balanță necurmată în Ersilii
La casele curate te alint
Măsură măsurată-n hiacint
Balanță necurmată în Ersilii.

Sigilii din Sicilii
Și legea toată -
Moșilor cu Viii!

23 octombrie 1977

Cuaternionul

Vis de geometru ars odinioară
La Alexandria este primăvară!
Simplă dreapta - Barbu - infinit acum
La Alexandria printre foc și fum.

Simt mereu în mine apriga lui fire
Eptagon de săbii trase-n amintire
Peste-o stirpe vagă și prea istovită
Lespedea de cercuri cade potrivită.

De din șapte-n șapte jocul tău vibrează
La Venera prinsă-n somnul de amiază...
Unde să mai fie, unde să mai zbori
Ploconit în cupe, exilat de nori?

Ochiul de oțele luminează pustii
Unghiurile drepte moarte între vii.
Geometria încă, poezia încă
Uniform mișcarea mângâie adâncă.

La Ion de Barbu osândit din nou
Căftănită-mi vorba în supus ecou
Asfințită Curtea - tu ești cel suprem
În zidita curbă veșnic să te chem.

Peste poezie, geometrie, fire
Eptagon de săbii trase-n amintire!
Unitate albă, numai el în el
Licărul de stele - vanul El Gahel.

Dar eu

Și poate totuși există o deschidere suavă
în moartea aceea pătrată
Și poate totuși există o ploaie
Numai pentru mine - o cheie oarbă.

La începuturi în alte spaime
O cușcă de ochi - asta sunt
Și simt un foșnet de umbre.

Nu deschide aceste
Flori carnivore -
Vânătoare de zei și de praguri.

Și poate ce-am scris acum
Tu ai gândit în palidă-așteptare
Pe zidurile porții...

Echinox

Cu lebedele-n suflet ei coborau spre mare
Râdeau și porțelanul din zodii suspina
În arcuirea zveltă a valurilor clare
Scriau destin cu stele și apa-1 întina.

Închipuirea nopții să fie veghea mea?
Parfum de frezii vane și aur - și-o durere
Palpită veșnicia în goluri când mă bea
Șovăitoare, blândă și fără de putere.

Cu lebedele-n suflet ei coborau spre mare
A timpului povară, și frică, și-ndurare...

Scrisori

Simonie I
(*Buria*)

Iubita mea, minunea rugii tale
Va întregi coroana de zăpezi
Pierdute clipe și fumegătoare
Piroane de durere și corvezi.

Credința ta în dreapta mea mânie
E chezășie vremii ce-a apus
Iubita mea nu-i altă izbăvire
Decât cuvântul în altare spus.

Cu greu ai cunoscut îngemănarea
Dintre puterea și ardoarea mea
Fierbinte e și-acum mirarea
Ce stăruie în carne, grea.

Voi cerceta veșmintele curate
Rămase azi în urma ta de fum?
Iubita mea e-atâta frig și moarte,
Albastre păsări zac, culcate-n drum.

Simonie II

Irepetabilă, ai spus,
Irepetabilă e doar Madonna Lisa...

Noi suntem pulbera câmpiei
Amestecate de vânt,
Irepetabili numai în Semnele din Case,
La încrucișarea mâinilor
Pe aceleași umbre, în dor.

Gerul de la Chenonceaux e-n aer.

Paris, 14 ianuarie 1976

Sintonie III

Cerbul ieşise la soare...
Avea pe ramuri râvnita podoabă
A fiicelor de împăraţi.

Auza de departe şuvoaiele toate,
AI mării descânt îl desluşea în vânt -
Muget, din pământ, urca-n tremurare
Pentru o gură amară de sare.

La capătul lumii legăna putere
La capătul lumii legăna durere -
Văl pe ochi de vis, ochi de proscris
Linge rană nouă prin umbra de rouă.

Cerb solitar
Cerc de lumină ameninţată de umbră
Lira, cerb solitar.

Roma, 28 iunie 1974

Simonie IV

Cu brațe lungi te încovoi sub mine
Și semnul închinării îl facem împreună
Din trupurile prinse în sfertul de cunună
Noi, rotitori, sub stele urcăm sfios descânt.

În mine sapă trepte vechi spaima de cuvânt
Se sting supus tășuri scăpărătoare-n soare
Mortalele atingeri ce vor să mă-mpresoare
Nu trec de faima cercului sortit.

Iubita mea, odată va ninge liniștit
În ochiul care nici o lumină nu răsfrânge
O dată doar, nainte de-a se frânge
O să vibreze coarda surâsului meu viu.

București, iulie 1973

Simonie V
(*Nașterea*)

Zile, risipite mărgele,
Număr în sclipiri de metal.
Privighetorile de fier m-au asurzit, iubito -
Ți-aduci aminte...
La gura peșterilor de cristal?

Tu mă învinuiai
Că lacrima prea des o cântăresc
Dar cine ar putea să spună
Ce e firesc și ce e nefiresc?

în urmă nu mă uit -
Să nu-mi văd pașii acoperiți de praful senil.
Noaptea vin să mă sor cu tine
Rândurile apei în piramide -
încet, tiptil.

Inima mi-am împărțit-o în patru
Fiecare parte de nesaț.
Linguri (mari) coborâte din seară
Au cules ușor al lumii zaț.

Roma, 4 septembrie 1978

Fetiței mele, *Alexandra*

Cartea întâi

„...C«œuvre» aCcfumique est rfanțiereuse.
Des te rfebut, on rencontre Ce «Dragon»
C'Esprit chtonicjue, ie «Dia6Ce» ou, comme
1'a.ppdUnt ies aiekimistes, Ce Noir, Ca nigredo.
Et cette rencontre provocjue Ca soujrance.
La «mattere» souffrt jusc|u'd Ca disfarition
de Ca «noirceur»; en termes psycftoCogiijues,
Cdme se trouve aux affres de Ca miiia.neoi.ie,
eiie Cutte avec C«Om6re»."

Mircea E Ciade

Nigredo

Lyoca fierului forjat

„Și cum vin cu drum de fier...”

Mihail Eminescu

Trăim un veac de fier forjat și inima
E mugure de plumb iar ochii
Ne sunt lupi de jar și-n loc de suflet
Ayem boabe de porumb.
Oorchine galbene amare ne țin
Și ne usucă mereu carnea...
Ne împlinim forțat și strâmb,
încolăciți în pâlnii uniforme,
Pe cercuri înghețate
Ne aburim suflarea,
Și ne cărăm puterea
în trupuri cloroforme.
Suntem bolnavi, cu toții
Am vrea ca timpul să se-oprească,
Să vindecăm, încet, cu brațele lui Siva
O orhidee, pelagră sufletească.

mai 1970

Fier *albastru*, *coții*

Azi este o zi sfântă, o știu bine -
Voi îngropa odoarele, mă voi jeli pe mine.

Ai vrut pământ și apă
Ți-am dat un zeu, o pleoapă.

Ai vrut carnea dospită pe altare
Ți-am dat lacrima căzută în mare.

Ai vrut ceară, lut stătut
Ți-am dat marmură, ochi neînceput.

Ți-am dat cer, cearcănele de sus
Ai vrut umbra crucii lui Iisus.

Am vrut să te plimb la loc sfințit, ales
Apa a curs, păgânul s-a cules...

Am vrut să te fac pasăre în vatră
Să te învăț să dormi în piatră.

...Ai vrut pământ și apă
Ți-am dat un zeu, o pleoapă.

Azi e o zi sfântă, o știu bine -
Voi îngropa odoarele, mă voi jeli pe mine.

Chiț similar

Argintii ăștia treizeci, mici și mari
Mă țin acum și n-am cum să-i mai schimb
La Ghetsimani sfinte domn îmi pari
îngândurat, când mâna peste cer ți-o plimbi.

De-am încercat să număr timpul tău
Sărutul ți l-am dat uitat și clar
Și m-au durut străfunduri, hău cu hău
Pe cruce te-am urmat și eu - pahar.

M-am bucurat când te-am văzut - întreg
Piroanele m-au liniștit de chin,
Te-am sărutat și ochiul mi-l încheș
De-a fi băut din mine suspin după suspin.

Pierdut de-al sfinților uimit sobor
Tu vii mereu urcând, eu veșnic mă cobor.

Istorie florentină

În cupă aurul când l-ai turnat
Nu mai știam că sângeri capul meu
Cu ochi de fiară și de Dumnezeu
O biblie în cercul răsturnat.

Băutul s-a prelins - un șarpe drag...
Ți-am înghețat odoarele din greu
Ai vrut din nou să pari un Dumnezeu
Otrava s-a oprit în goluri, lângă prag.

4)1 George Virgif Stoenescu # Fratefe Meu

Pe rduf unui semn...

Cuvântul și l-a scurs neînceput
Pe marginea arsă de lut.
Pe marginea arsă cu miere -
La pleoapa ce semnul îl pierde...

Dar nu i-a murit nici un dor
în ochiul mereu călător...
Nu l-a vorbit nici o fiară
Din cupa de versuri amară.

S-a plecat numai puțin într-o parte
Să-și facă o casă departe
în lira frumos colorată
Pe dreapta și stânga de fată.

Scriu

Scriu: „Nu vă închinați, Domnule?”
Știind că nu mă va crede nimeni
Că întrebarea Alexandra a pus-o
în mașină, după vizita la Grădina Zoologică
Când chipurile noastre erau altele
La întoarcere decât la ducere...

Poate de aceea Domnul a primit întrebarea
Ca pe o palmă, ca sarea-n plânsul copilăriei
Ca fuga în Egipt, ca pe cele 12 porunci
Ca o iubire de închiriat, ca un neam uitat de vreme...

Scriu: „Nu vă închinați, Domnule?”
Știind că Domnul este păgân și fără lege
în chenarul acela sfârșit de vreme
Asemeni unui tabernacul...

Scriu.

Marele Pan

Se ridicase pe muchia lumii
Strigătul acela de fier
Marele Pan este mort, zeii pier!
Se ridicase pe muchia lumii.

Îmbrățișat cu mine de catarg
Un cerc se ridica din scrum
S-a dus și Dumnezeu de-acum
Îmbrățișat cu mine de catarg.

O punte nouă de erori
Se ridica pe-al minții aprig rug
Amurgul tot hrănindu-l din belșug
O punte nouă de erori.

Se ridicase pe muchia lumii
Strigătul acela de fier
Marele Pan este mort, zeii pier!
Se ridicase pe muchia lumii.

12 martie 1970

Cartea a bona

Fratele
meu –
Sora mea

Fratefe meu - *Sora mea* (I)

LM/ MCW *Dănilă*

Eminescu se zicea Eminescu
Timpul e șarpele lacom din goluri
Iar Eminescu e-n veci Eminescu
Și clipe trec în necurmăte stoluri.
Acoperă ochiul - nu cere dovezi!
O carte de aer, o pleoapă de zeu
Cântecul arde nesfârșite corvezi
Fratele meu... sora mea, fratele meu...

Un pod peste Styx s-a făcut pentru noi
O pavăză dreaptă în ora de plâns
Cântare nedrepte din silnici strigoi
S-au spart în ardoarea și pumnul lui strâns.
E chinul din vers, e cuvânt din cuvânt
Necuprinsul acela Eminescu
Pe lacrima sfântă și cursă în vânt
Eminescu se zicea Eminescu.

E gândul mai sprinten la vămi care pier
în carne mă scrie din stele un foc,
Copilul aprinde în zodie fier
O soartă la semnul lipsit de noroc,
în vis se trezește cuprins de daruri,
E vremea ieșirii din coapte boluri
în apriga viață fără de maluri
Timpul e șarpele lacom din goluri.

Și simt c-o lumină de cețuri mă vrea
Palid tunel unde soarele naște
Un punct care crește în marginea rea,
Punct care crește și nu se cunoaște...
în naștere aspră, în primul lui dor
Visa revoluția Eminescu -
Și mor imperii cum păsări în ger mor
Iar Eminescu e-n veci Eminescu.

O liră și o lume și o mare
Îl port mereu în straie de osândă,
Clocotitoare mâini să împresoare
Poverile din ceara lui prea blândă.
E vremea moartă prinsă-n veșnicie
Atâtea chipuri și atâtea roluri!
Dar tu rămâi un spin de poezie -
Și clipe trec în necurmăte stoluri.

Acolo unde îndoiala schimbă
Mereu aceleași zale de aramă
Acolo unde lotusul își plimbă
Puterea-neputere fără teamă
El numele l-a vrut, l-a scris pe apă -
Acolo unde nu e hotar, nici crez
Când piramida minții cercul sapă
Acoperă ochiul - nu cere dovezi!

Fulger străbate și-nvie o limbă
Și bem mereu din slova lui fierbinte
Trohei și iambi în furia lui nimbă
El este Domnul nostru din cuvinte!
Și dacă un destin cumplit desface
Atâtea glorii strânse în Empireu,
în Eminescu plânge-o sacră pace
O carte de aer, o pleopă de zeu.

în mantia lui Nessus, în picioare
O pleopă de zeu îl poartă tot mai sus
El este pâinea noastră, dulce sare
El e peste toate - este mai presus!
Când spulberă otrava celor ce mint
Este adevărul și clare amiezi
îi poartă în dar pădurea de argint
Cântecul arde nesfârșite corvezi...

Lumină tristă, tu, umbră care-asuzi
Un strop de suflet - punte peste moarte
Cu fața către țară, cu ochii uzi
Te-ai împărțit în noi parte cu parte.
Și se făcu o noapte-n zori ce cântă
Lumina umbrei suferindă-n seu
Lumină oarbă care mă frământă
Fratele meu... sora mea, fratele meu...

Fratele meu... sora mea, fratele meu...
Cântecul arde, nesfârșite corvezi
O carte de aer, o pleoapă de zeu
Acoperă ochiul - nu cere dovezi!
Și clipe trec în necurmate stoluri
Iar Eminescu e-n veci Eminescu
Timpul e șarpele lacom din goluri
Eminescu se zicea Eminescu.

Tratele meu - Sora mea (II)

Fratele meu de neant - sora mea
Simt din nou povara ochiului albastru
Un anotimp lipsit de sfinți apăsa
Pleoapa ne închidea cu experiențele particulare...

Poate reiei drumul acela, Veriga de dor
Poate mai sculpezi trandafirii speranței
Fratele meu de neant - sora mea
Lacrimile noastre ascund o armură de taină
Și nimeni, dar nimeni nu poate rosti întrebarea!

Depindem unul de altul, un aer de aer se varsă
Și noapte de noapte ne naștem avid, repetat
Un echilibru miraculos între vis și trezie
Când numai oglinda și scrisul pe apă
Ne face să credem a fi în durerea ce vine.

în lumea amintirii să înviem un timp iluzoriu
Noi am știut moartea, acolo, ascunsă
în nobilul nostru plictis am jucat
Neștiutul noroc, nepăsarea
Cu dinții adânc înfipti în carne, în sine.

Dar știind c-o să fie, c-o să vie
Sau poate c-o să învie...
Fratele meu de neant
Fi-vom inutila lui călătorie
Fratele meu - sora mea.

FrateCe meu - Sora mea (III)

1

Mă acuzai de toate vinile - fratele meu
Tu, cel pe care destinul și încrederea
L-au făcut judecătorul...

Și eu eram dincolo
în miracolul unei eliberări iluzorii
Și nu mă puteam apăra.

Mă acuzai la Anotimpul Cuadraturilor
Cu judecata dreaptă în noduri
Osânda venea în vârful picioarelor
„Doar îngerii-s mere de Parma cu viermi”...

2

Să rezști până vine resemnarea - fratele meu
Apoi să luăm totul de la început
Pe drumul unei vindecări
De care nu vei fi niciodată conștient.

Să cobori în noaptea unei idei
Simplu, limpede și liber de prejudecăți (prețioase)
în orele-vorbe, nemernicele ceasuri de cristal -
Dar ce credință ai, tu, fratele meu?

întoarcerea la sine - Eleusis beat!

3

Unde ar putea fi, fratele meu
Acel ultim punct de fericire?
Acel prag vărsător
Ca o deșertăciune voioasă
Ca un parfum strivit pe o armură...

Osânda venea în vârful picioarelor
Doar un flaut viscolit este moartea
„Iar îngerii-s mere de Parma cu viermi...”

4

Îți auzeam respirația
Ca o carte rabinică răsfoită sălbatic.

5

Dacă este nevoie, minte! Fratele meu -
Dar scrie tăcerea vocalelor
Mizeria colonadelor plecate

Pentru vina poeziei -
Minte!
Dragostea și cinstea ca frunze în vânt

Dar minte, minte, minte!
Și versul fie-ți liber
În jocul tău degustător de moarte.

6

Îți auzeam respirația
Dar tu respirai cu privirea
Fratele meu...

7

Respiră cu ochiul, fratele meu!
Oricum va fi fiind el
Cu ochiul cel viu, cu ochiul cel mort
Și numele lui fi-va El Gahel.

Morții nu vor fi de acord
Să împartă vina -
Viața s-a-ndesit ca un drum de fier
O balanță vie a-nflorit grădina.

Mă privește-un aer
Și un clar pământ
Împresoară semnul în oglinda rea
Respir cu privirea, respir în cuvânt
Și eu sunt privirea și eu nu mai sînt?

Dar ce credință ai tu - frate al meu?

O stea

LM« *Nicolae Ioana*

O răceală caldă simt sub țeastă
E poate moartea ce așteaptă
O moarte vie și rotundă,
O plasă grea de neuroni,
De guri căscate înfometate de căldură
Mănâncă din lumina mea.
O stea să mai răsară nu mai vrea...
Și poate nicăieri n-o simt așa de caldă
Și poate nicăieri n-o simt așa de rece
Oh, moartea asta vie ce așteaptă,
Ulcior cu gura spartă
Să-l mângâi, să-l umplu?
O simt așa de rece și de caldă
Aici sub țeastă!

Dor e tată

Cum rândurile clare livezilor îndemn
îmi fulgeră acum un ceas - parcă oțel
în care ochii tatii albaștri iar însemn
Altoi desprins din clipa ce-aleargă fără țel

Când spiritul atinge un prag neobosit
Și se destramă timpul pe negura în ropot
Se-aprind iar ochii tatii pe cerul regăsit
Și sus nu mai trec păsări ci gândurile-n hohot

Pe apele din suflet, în amfora de somn
Ai obosit părinte și numeri nemurirea
Pe degetele tale să-1 ții iubite domn
Când ochii clari ai tatii la vămi încep zidirea.

18 octombrie 1983

Dor de mamă

Mamă, mamă numele tău scris e pe apă
Mamă, mamă gândul de tine mă sapă.

Aerul arde și minte necredinciosul
Ochiul se face ca piatra, pleoapa ca osul.

Focul din sânge te cheamă la aspre case
Semne și praguri vuiesc, zodii și coase.

Inima bate pământul, ora târzie
Mamă de tine mi-e dor, de mâna ta vie...

14 martie 1984

Duat

M-a fulgerat osânda adâncurilor tale
Să nu am ce-ar fi trebuit să am, spre sine
Ursita albă mă prefigurează-n zale
Salină împăcată cu forma din ruine.

în neputință de nopți în hore le-ai luat
Orelor mele fruntea dusă-n ceara lunii
M-a fulgerat osânda frigului în Duat
Negustorilor sânge pe lespeda minciunii...

M-a fulgerat osânda din ochiul așteptării
înlăcrimat de spațiul rănit deasupra mea
Mai trist când coboram sub ploaia îndurerării
De-a mă purta-n destin cutreierat de-o stea.

Colecționar

Adun în fiecare zi mai mult timp.
Adun din mine și îmi dăruiesc mie
Zorzoane aurite de timp;
Sub ploaia orelor,
Umbrela frunții mele s-a udat de tot...
Am strâns mereu, am strâns timpul
Și-l am acum sub căpătâi.
Și ce-a mai rămas,
Un colecționar?

Rugă

„Gib ihnen noch zwei sildlichere Tage.“

Rainer Măria Rilke

Ah, lasă-mă Doamne o vreme să mai stau
Și să te simt înmănuncheat cu mine
Și să mă doară carnea când te beau
Și mă frământ să cred cum e mai bine.

Mai lasă-mi două zile, trei sau patru
Să-mi caut învelișul și pământul,
Să-mi strâng în cercuri gândul aspru
Și să-mi îngheț treptat răstimpul.

Și pe la ceas de vară, la amiez
Să mor în tihnă, vierme și burghez.

Cartea a treia

*Anatomia
mdancoiki*

Vederea de ia 4 ia G am.

Văd multe lucruri, uneori, la diferite ore din zi
De pildă, o văd pe Mama croșetând ambiția
unor zile (demult) trecute
Ori, ce ciudat?, tot pe Ea bătând la mașină
invitațiile lumii de dincolo
Are irisul ciuruit de impulsurile unei lumini
crepusculare de vis
Agonizând metafora unor litere ciudate...

Sunt Aries, Taurus, Gemini, Cancer, Leo, Virgo,
Libraque, Scorpius, Arcitenens, Caper, Amphora, Pisces

Văd... umbra aceea de lumină a lucrurilor care cântă în
noi
Și unde ne naște adânc, repetat, oglinda de lemn
Vederea de la 4 la 6 - Ascensus

Logodna cu semnul în care e Soarele (din Casa întâia) -

Văd multe lucruri...

Bătrânii căCăi din țiramidt

Și parcă vorbeam cu apa
Și parcă vorbeam cu focul
îmi răspundea cu văzduhul
îmi răspundea cu pământul.

îți răspundeam cu apa
îți răspundeam cu focul
Mă vorbeai cu văzduhul
Mă vorbeai cu pământul.

Și moartea e ca viața
Și viața e mormântul...

Bătrânii călăi din piramide
Ne întrebă și ne răspund:
„Apa trece focul
Aerul - pământ.
Pământ peste aer
Focul apei rând
Viața e ca moartea
Visului cuvânt...
Apa trece focul
Aerul - pământ,
Pământ peste aer
Focul apei rând".

Bătrânii călăi din piramide
Nu întreabă și nu răspund.

Și Parcă vorbeam cu apa
Și Parcă vorbeam cu focul
îmi răspundea cu văzduhul
îmi răspundea cu pământul...

îmblânzită în țleoațe

Tu ești poezia mea, frunza mea
De ceață îmblânzită în pleoape
Niciodată iubită aproape
Tu ești poezia mea, frunza mea.

Simoniacă - parcă sângerezi
Intârziată-n carnea mea trează
Sulițelor drepte la amiază
Simoniacă - parcă sângerezi.

Oboseală slobodă-n amintiri
Cântec, numele tău mă îmbie
Cu vraja neagră albul să învie
Oboseală slobodă-n amintiri.

Atdta doar

O tu, iubito, asprul meu balans
Tocmit pe stele și albit în zar
în mângâiere muzicală dar
O tu, iubito, asprul meu balans.

Dar tu ești gânditoare ca un cerc
Pe care l-am privit mereu deschis
în zei și praguri aprigul dichis
Dar tu ești gânditoare ca un cerc.

Atâta doar, prea multe duișii
La trandafirii răstigniți stelar
Ocultă legănare și hotar
Atâta doar, prea multe duișii.

Cântec de nunta Lydiei

O lacrimă, un rudiment de floare,
S-a luminat în cercul vagabond
în tresăriri de stele și candoare
Pe spusele oracolului blond.

Pe fețele muncite, pistruiate
Albastre boabele ardeau
Virginități de idiot tăiate
în târfa filipină se vindeau.

Și domni de curte mari...

Și domni de curte mari...
Vitraliile pătate îți reflectau palate
Și doamne virtuose ieșite din goblenuri
Îți reveneau în minte turniri și dueluri
Peruci și conți, ducese te salutau grămadă
Îți vedeai bărbatul întors din cruciadă
Erai o principesă de sânge pur, albastru -
Iar eu un biet Orfeu încercănat sihastru
Te urmăream în taină
Adulterele, crime și otrăvuri măiastre
Și focuri roșii pe trupuri de bacante
Păcatul îl nășteam ca frați
Cu șerpii lini pe frunte înghețați.

A fi (II)

Sunt atât de singur Simonie
Cum numai inima cu sângele ei poate fi.

Sunt atât de singur Simonie
Cum numai timpul cu moartea poate fi.

Sunt atât de singur Simonie
Cum numai ochiul cu vederea-i poate fi.

Oh, inima timpului în ochiul meu s-a spart
Triunghi sport Simonie
în singur var - A fi
Sport, sport, sport.

îmțrnmă cu Leuf... (II)

Am răscolit adâncul și te-am găsit.
Albastrul cald de mult pierise,
Și poate nici Ulise,
N-ar fi putut cărarea spre lumină s-o găsească...
Purtai în sâni și coapse
Dulceața amăruie a vinului din sud,
Eram gelos și aprig,
Cu mâna tremurândă te căutam în fiecare nud.
Te urmăream în liniile aride, mâncate de mortar
Eu te știam ca un suspin și te găseam de var!
Ah, doamne, albastrul pierise
Și numai ochii tăi pictați ca pietre de hotar
îmi cumpăneau cărarea.
Te căutam mereu în ochii mei
Icoană adormită pe amfora uitării,
Te deslușeam încet și picuram spre tine,
Suflarea vieții mele lichidă și candidă.
Cu lacrimi de sudoare udam pământul gras.
Și lava, adâncul și oasele și carnea, ochii tăi
Icoană adormită, te deslușeam încet
Pe amfora uitării rămasă în Pompei.

Belșugul și tăria au izbucnit afară
Și viața crește darnic, ciorchinii-s mari și grei
Și vinul este bun.
În boabele divine clipesc iar ochii tăi!

Din amfora uitată ciocnesc cu infinitul.
Te beau mereu și mă îmbăt mai tare
Cu greu îmi țin răstimpul,
Și mari mai sunt ciorchinii, ochii tăi
Icoană adormită, rămasă în Pompei.

Iubita mea cu ochii albăstriti...

Simt undeva ceva nelămurit
Ciupercă a îndoielii, mi-a cuprins inima
M-am rătăcit în drumul amarnic al mulțumirii tale
Mă știi pândit de ochii tăi neștiuți la culoare...
Ai sânii tari, buzele moi și sângele blestemat.
Ai vrut de bărbat un zeu
Ai găsit pământ și apă
Ai făcut păpuși de lut
Și vase înflorate de băut
De gheață ești și n-ai cum să le faci
Să înflorească albe și pline
Ai laptele stricat și seva nu dospește-n tine
Ai cerul și nu-l vezi
Ești oarbă ca fariseii care l-au răstignit pe Hristos.

Ai osul blestemat și sângele și carnea
Iubita mea cu ochii albăstriti ca marea.

Măr *trist*

Te-am exilat în Pontul Euxin
Iubita mea cu ochii albăstriți
Și amforele pline le-am împlinit de chin
Pe dunga răsturnată de sorii răstigniți;
Dar ți-am lăsat suflarea trecută prin vitralii
Și ochii mei - surâsul sfânt - te-au creștinat,
Și miezul ți l-am strâns cu sâmburii stricați -
Canalii...

Duminica iubirii
(*Euridice*)

în noaptea sângelui să mă pierd am vrut
Pașii să ți-i aud
Pământul e crud și urma rămâne
Și umbra o ia înainte -
în zare câmpul se pierde...
Urc pe un perete strâmb
Pe care nu încapă nici un zeu
Singur să ajung răsăritul
Piramidele sufletului - var le urcam
Pornisem când iarba prea galbenă
Se încurca printre măceșii sălbatici
Ca niște spini ai pământului împungeau
Netezimea pieptului meu
împlinirea apăsa.
Am luat apă
Și-am pus peste ea lumină,
Pe calea cerului să caut drumul
Ce duce spre Ys...

E noapte, e noapte
E ziuă, e ziuă
Simonie singur ce mă fac?
Stau și ascult somnul cerbului împărat
Am brațele încărcate de veghe să aștern
Cercul în porțile infinitului alb...
Și melcii sânilor, trecându-mi pragul mâinilor
Să-mi țină ochii deschiși și fruntea tânără.

Ceața se risipea și am pornit să te caut
Am urcat pieptiș tăcerea -
O ghindă a căzut ca o lacrimă
înfiorându-mă.

Și sâmburi de ceară cu umbre de seară
Cu adâncuri gingașe
M-au strâns ca-ntr-o vrajă...
Aruncă-mi privirea să mă prind de ea!
Străveche e umbra ta diafană lipită de mine
Răsună bolgii de taină
Ecouri aud...
Urc pe un perete strâmb
In ceasul îndoliat al pierderii de sine
Urc pe un perete strâmb
Pe care nu încapă nici Dumnezeu!
Luna - colivie de calcar
în bezna sângelui luminează...
Tu ești duminica iubirii mele.

Urc pe un perete strâmb
Tu ești duminica iubirii mele.

Dreptatea *mărului*

îndoielnică mi s-a părut
Și aieva printre genele tale,
O dată cu privirea
Eu am zărit uitarea pământeasă -
Albastră, rotundă și vicleană.
îmi întindeai iar mărul!
De ce ai mâna rece și fugară?
Un șarpe cu cinci limbi m-a îmbătat în taină
Cu șoapte străine de porunci și legi.
Aseară, cu ziua încă-n mine
M-am înecat cu ceată...

Avatar

Te purtasem, dorință pătimașă
Prin timpuri de uitare și năzuinți...
Ascuns printre ferigi și umbre seculare
Te murmurasem printre dinți tulburător de încet
La vânătoare după cerbi și zimbri.
Te legănasem în spaima primilor îndrăgostiți
Când despărțirea le răsare-n cale...
în dunga alburie a zorilor de început,
înfiorat de taine și mistere te deslușisem.

Și, când unduindu-te în râul cald și verde,
Ți-am văzut coapsa goală, arcuită
Sub luna mare și rotundă,
Am lăsat ușa deschisă și pe brânci, în tindă
Eu mi-am privit copiii și nevasta dormind
Sub luna plină -
Și te-am chemat.

(Muncisem mult și aprig)
Puneam pământ albastru peste mine.
Mă îngropam acum din nou, de viu acolo lângă tine...

Ferigile și zimbrii porneau în noi să plângă,
Sub luna mare, plină și rotundă.

Cadavrul unui vis

Tiranic ochiul urii s-a îndreptat spre mine -
L-am cules într-o cupă de aprige licori,
întâi puteam să-i număr adânc - egale sfere,
Apoi în risipire să-l sting între ninsori.

Dar setea de tăcere a armelor de-aramă
Chemau la porți cu darul vrăjmașului avânt
O, dulce Simonie te pierd mereu în faptă
Tipar rămas anume din ceara unui sfânt.

E vremea vânătoarea cu ochii luminoși
în seara ce măsoară amară te-ai închis
O, dulce Simonie te pierd mereu în faptă
Când pleopa mea îngroapă cadavrul unui vis...

Roma, 28 iunie 1974

Simonia XII

Unde sunt eu?

ACASĂ

Și din când în când veghez cuvintele
începute cu tine...

Cuvintele tale, cuvintele mele
(Nu! Mai mult ale tale fiindcă eu tac)
Din seri strălucitoare cu fast oriental
Cuvinte fugărite între amăgitoarele,
Nemernicele ore de cristal.

Ești bună, Doamne, și vreau să te bucuri,
Eu mă bucur?

Se întâlneau cuvintele noastre
Se însoțeau cu ochii pe dinăuntru
Și cu ochii noștri ferestre
Ale sufletului tărâm ocolit,
Ale sufletului salcie plângătoare
Pioasele cuvinte șoptite în altare
Și tandrele cuvinte șoptite-n asfințit.

Simoniacă parcă și apa cursă invers
Simoniacă parcă și Ysul tot din vers.

Anatomia melancolia (II)
(*Simonia X*)

întâi să-ți amintesc iubito
De pași prin seri și-ngenuncheri tăcute
în cercul privilegiului furat...
Curgea mai jos de privirile mele
Sarea ce te-mputernicea în salt.

Cine știe de ce albul odăii îmi era infinit
Și ochii pe care-ntotdeauna i-am iubit
Mă-ntâmpinau în unghiuri credincioase
De singurătate printre oase...

Ciudat cum sunt răgazul ți-1 dădeam
Numai în Grădinile Ursului
Cărți mici, ușoare foșneau în mâinile tale
Marginile albe le vedeam cum pier...
Doar noi stăteam cu fața către cer.

Acum prin ochiuri de timp contemplant
Țesătura eterică a contrapunctului
Și simt întărindu-se acea parte din noi
Care în copilărie se oprește mereu
în marginea privirii
Fără să invadeze spațiul cuprinderii.

Tu îmi vei spune că eram
O ființă promițător de vie,
Că lumina din ochii mei
Era certitudine-n nimic.

Înțelept sărutam mâinile
Călăreților în goană
Spre Castelul din Câmpie
Și pulberea o binecuvântam.

Îmi vei spune toate acestea și altele...
De pildă că mă știam născut în istorie
Și așteptam nu la răscruci arse
Unde se-ntreabă și-acum
„Quo vadis Domine?”
Ci la porțile cetății de lângă Dunăre.

Nu știi dacă-n Case e prevăzut
Când să se-aștearnă
Calm, firesc, nici măcar nimicitor
Umbra peste clipele de adevăr și putere...

Știi doar că sunt obosit
Și pradă poverilor de rând.

Poemul *dansat*

Lui T. S. Eliot, poetul bancher

Urăsc genul acesta de oameni - Poetule
Nu merită ei nici măcar să-ți lege
Șireturile...
Chiar dacă, într-o zi (de vară), cu ele
Spânzura-te-vei...
Plictisitoare și muribundă - Poezia
Este distrația proștilor!
Poezia e rece
Poezia e caldă
Poezia este o rece-caldă singurătate
O degustare cinică a morții,
Un joc fără de sine, un lucru misterios - îți repet Poetule
Acest joc nu are nevoie de tine
Ci doar de rana existenței tale.
Iar îngerii...?
„îngerii-s mere de Parma cu viermi!”
Vanitatea și gloria deșartă
A tuturor lumilor - Amin!

Poezia e un coșmar
în lira cu viermi a cărnii,
în focul purificator vom dansa
Poemul (acesta) împreună.

Un poem ca o răzbanare

Fiilor Văduvei

Acesta nu este un poem - este un plan
Ca un râu curgând în toate părțile
Un turnir al răzbanării întoarse,
Iar la sfârșit vom celebra o înviere
In haine noi, închise la culoare,
înnoptate sau cam așa ceva...

Un fel de răzbanare,
O presimțire a unui război civil
între echinoctiile, El a fost așezat în mormânt și a înviat
El a înviat și poate fi coborât în mormânt fără a pieri...
Dumnezeu nu are simțul umorului
Suspendat între relativ și absolut
O disperare albă, o disperare neagră
Lângă minciuna oarbă a primăverii.

O viață într-o clipă în zarul unui zâmbet
Solstiții infernale ard imperii
Și toate punctele cardinale.
în frica greșelii primare
O posibilitate utopică întrezărim
Că totul ar mai putea fi luat de la început
Echivalentul unei nașteri într-un înveliș veșnic, în viață
O înviere liberă de orice convenție parfumată...

în acest întuneric imens ce (ne) iluminează
Lacrima unui vas fantomă
Solstiții infernale ard imperii
Pe calea cea dreaptă a Principiilor - a Princepelui
A XV-a arcană - otrăvit triumf
în speranța unor aplauze goale
Poemul acesta fi-va un plan
Un fel de răzbunare sau poate o mare oboseală
Când toate lucrurile cad la fel.

Vegfie și moarte (Lupta cu îngerul)

„*Quid iŃ Deus?* ”

Mikael - Mikajah - Michaelos - Michael...

Cine este ca El? Cine este ca el?

Spune-mi frate al meu

Ce să fac din ura pe care o simt?

Ce să fac din ura pe care o port?

Bucureștiul este plin de vorbe plimbate...

Sunt, dar nu sunt!

Moartea e singura viață pe care o cunoaștem

Fiecare înger este în specia lui unic și perfect

Mă consolez că între moartea lui Arhimede și

Galileo Galilei

Este fizica Evului Mediu.

Ești supărat pe Dumnezeu?!

Frate al meu dorești să fii și cuțitul și rana?

Și rană și cuțit?

Îți place să te joci de-a Dumnezeu!

Cineva trebuie s-o facă (îmi spui tu ritos) fratele meu

Mă întrebi dacă mi-am văzut vreodată

îngerul păzitor?

Îți răspund sincer frate al meu: niciodată!

Dar nu mi-e frică, nu mi-e frică

Deși tu ești răul absolut.

Ești supărat frate al meu?

Dacă Dumnezeu este în tine

Atunci El e, El e, El e o tumoră... Lama Sabactani!

Bucureștiul este plin de vorbe plimbate...

Tratele meu, tu ești eu?

Lui Costel Iancu

în templul lui Hiram e mare
Secunda umilă mereu
întreabă din timpul de sare
Fratele meu, tu ești eu?

Și rana o simt ca o piatră
Chip similar fără zeu
Din care-o întrebare mă latră
Fratele meu, tu ești eu?

Dar poate e scris ca în astre
Al sorții absurd vechi traseu
Să-1 ardem cu viețile noastre
Fratele meu, tu ești eu?

Oglinzi sfărâmate-n cuvinte
Sunt clipele verbului meu
Și vorba din tine mă minte
Fratele meu, tu ești eu?

în taina pierdută e-o nuntă
Prin care ne scrie cu seu
O literă oarbă, căruntă
Fratele meu, tu ești eu?

Și tare mă doare că trece
Iubirea prin noi tot mai greu
în templu căldura e rece
Fratele meu, tu ești eu?

18 martie 1314

Lui Nicu Filip

E rugul o lumină cu măsură
La echinocțiul desfăcut de trup
Din cupa razelor chemări se rup
Și beau din ea fără s-o duc la gură.

Blestemul a venit sub cerul ud
De lacrimi drepte curse pe armuri
Să țină trează spaima-atâtor uri
La vorbele cu miezul tot mai crud.

în Marele Maestru de Molay
O flacără va curge lin și dulce
Precum un prunc ce-așteaptă să se culce

Și nu mai e puterea să o iei
Când Marele Maestru de Molay
E ca un prunc ce-așteaptă să se culce...

Rit

Lui Cezar Baltag cu frăție și dor

Ordine e-n toate
Ordinea e-n noi
Ardem împreună
Pe-un cal amândoi!

Cavaleri ai Crucii
Și ai lui Hristos
Sângele e aer
Aerul e os.

Respirăm în taină
Aprigul cuvânt
îmbătați de roua
Sfântului Mormânt.

Crucea-nsângerată
Pe veșmântul dalb -
Albul peste roșu
Roșul peste alb.

în lumina umbrei
Ce ne izbăvi
Albă este noaptea
Noaptea este zi.

A mai fost și fi-va
Cele ce s-au fost
Templul ține clipa
Veșnicului rost.

Ordinea din haos
Dumnezeu porni
Roșie dreptatea
Roșul înălbi.

La-nceput de zodii
La zenitul slab,
Albul trecea roșu
Roșul trecea alb.

Ordinea e-n toate
Ordine e-n noi -
Ardem împreună
Pe-un cal amândoi.

Kaiosfi

*„«We support ourselves only on that which
resists», and owe our success to opposition.”*

Albert Pike

De vieți te-aștept în moarte vegheat de-atâtea
Tu frate-al meu și soră în veșnică risipă
Credința din credință e clipa dintr-o clipă
Și simt cum crește-n mine o scară pân-la nori.

E carnea noastră sfântă și aspră cărămidă
Un grad al răzbunării în veșnică amiază
La echinocții și solstiții iar vibrează
Coroana blestemată cu scârbă și obidă.

E carnea noastră sfânta și aspra cărămidă.

Remember CCCL

In memoriam Carol I Stuart

Ce e făcut e bun făcut - agale
Securea cade pe butucul gol
Călăul nu-i decât sărmanul sol
Gândit să umple-a timpului reci zale.

Cu sânge cald va scrie asprul rol
Timid privind pecețile regale
Repetă-n vis cadențele mortale
Sub cerul plin de-al hohotelor stol.

E mulțumită țeasta - ușurată
De-a trupului povară lângă prag
Stau paznicii cu fața luminată

E noaptea zi și ziua nopții steag
Pe-o nouă soartă karma-i hașurată -
Securea rupe-al zarurilor cheag...

Whitehall, 30 ianuarie 1999

Împrumutarea *țrivicirii*

Puterea ucigătoare a Poeziei
Mă obsedează - o conspirație-n vocale
Un zeu nemernic mă naște în lespezi de consoane
Absurd e adevărul puterii omenești.

Dreptatea fără frică e la fel de ucigătoare
în zarurile clipei stă mincinosul timp
E târfa veșniciei, un dans aprins de zodii
O boală simplă, clară și fără de răgaz.

Dar cine poate oare să spună morții stai?
(Adio fără început și fără de sfârșit)
în libertatea vorbei coroana vie, hâdă
Se umple-ncet cu ura și visul din ceaprazuri.

E fără sens puterea ucigătoare a Poeziei?
Mai stai în clipa morții, o viață să mai stai -
Există o lumină dincolo de noi
Să-mi împrumuți privirea Doamne
Și pleopa dinspre rai...

Viețile noastre, Simone..

Viețile noastre se împietresc
O piatră albă, o piatră neagră
La început de viață și de moarte
Dumnezeu e lacom de dragostea noastră...

Singurătatea lacrimilor mele
Nu ți-a mai umbrît serile
A rămas un secret ascuns între ferigi
Ce știi (mereu voi ști)
E că sarea lor așteaptă
Să-ți albească viu cearcănul.
Fărăma de fericire rămasă
N-o risipi deasupra cadavrului unui vis.

Ascultă!

Sunt obosit iubit și pradă
Mai mult ca oricând poverilor de rând.
Prea des mă faci zadarnic s-aștept
Dulcele cearcăn sau voalarea tandră a vocii...
Singur între măștile timpului și vorbele de slugi
Veghez cuvintele începute cu tine
...Să fie începutul unei rugii?

Viețile noastre se împietresc
O piatră albă, o piatră neagră
La început de viață și de moarte
Viețile noastre se împietresc.

Reincarnare

Un suflet vechi și tandru în trupul mereu nou
Frânturi de glasuri sparte prin visele pustii
Oh, dulce Simonie în mine iar să vii
Lumină din lumină și pururea ecou.

Să fim ca două săbii în veșnicul acum
Incrucișate-n luciul acelorăși izvoare
Și sângele să curgă din inima ta mare
In cupa lăcrimată a micului meu drum.

Poverile sunt toate și timpul e amar
Și nu mai pot răzbate al anilor tumult
Și totul mi se pare năstrușnic și bizar

Aș vrea din nou povestea cu tine s-o ascult
Dar vine îndoiala să latre iar și iar
Că poate neștiută, tu m-ai născut demult...

Epistofa *din Font*

Simone iubito,
Acum când aș fi vrut
Să fim doar noi doi,
Doar noi singuri,
Doar în mijlocul animalelor
Al pomilor, al florilor
Doar sub un ochi etern-veghetor,
Acum când urăsc mai mult ca oricând
Măsura și cântarul,
Acum când urăsc atât de sfânt
Orice alt bărbat
Care prin suflarea lui mă scade sau mă împarte
Acum când aș fi vrut să fiu unic,
Dar purtând contopite în spiritul meu
Spiritele tuturor feciorilor, amanților și sfinților,
Acum când aș fi vrut să fiu
însăși fața masculină a lui Dumnezeu,
Acum când mai mult ca oricând mă doare
Trista condiție omenească,
înteleg din ce absolută stare
Au căzut primul om și femeia lui
Când au fost osândiți
Să se înmulțească și să umple pământul.

Cândva Ca ațele înalte

Am visat un înger de fier
Pe trepte de flori și suspine
În drumul din noi am să pier
E numai rău și nu e bine.

Să te răzbuni pe Dumnezeu
E-un început de moarte viu -
Pe lumânările de seu
Să te răzbuni lovind în Fiu.

Și dacă tot nu e de-ajuns
Pieriri înalte că ne-ncarcă
În visul ochiului ascuns
Să ne urcăm din nou în arcă.

Pe lespezi de aer, în sine
Într-o Vale de plângere
Am să mor fără de tine
Îngere de fier, îngere...

Nick constrictor

Li// *Eugen Negriei*

Tu mi-ai spus Frate al meu
Că mă vei înghiți ca un șarpe,
Tirania laudei n-o așteptam
Deși vorbele-ți pluteau pe harpe...

Eu te-am simțit toamna la mănăstiri
Pulberea Inorogului e o dovadă,
Inițierea în abisuri, în rău, în bine, în generozitate
Fratele al meu nu-ți va fi o corvoadă.

Nu-i doar o carte ce atingi repetat
De șapte ori voi muri și voi învia în inima ta
în noaptea aceasta lumina-vom împreună,
Sângele meu nepăsător te va saluta, te va saluta...

Ferocissima, *dragostea ta...*

Pe-o gură de rai Ferocissima
Tatăl tău ne iluminează
Acolo te caut mereu vindecăt
„Precum un ied ce îngenunchează”.

Și nu mai știu de e bine sau rău
Să privesc în oglinda din tine
Nu mai ești, nu mai ești Ferocissima
Ecolul sublim de albine...

Ce miera o strâng asudată
La Oarba de Mureș sonor
Ai ochiul atroce în slava
De îngerî nemișcător.

Ferocissima, dragostea ta
E-un pumnal de Toledo, o rază
O mângâiere cu dublu tăiș
Din care Tatăl (tău) ne iluminează.

Să nu mori *frate al meu!*

Lui C. A.

„E cu puțință să ne atingem ca două stele?
Tu să nu mai știi de mine
Ca și când niciodată nu aș fi fost?
Eu să nu mai știu de tine
Ca și cum niciodată nu ai fi fost?
Și totuși știu că în noaptea fără memorie
Din care ne-am aprins
Ne vom și stinge
Și nici oasele noastre măcar nu vor albi pământul laolaltă.
De aceea între două cascade
De neființă și uitare
Culeg trandafirul clipei - Rosa-Croce,
Chiar dacă între petalele lui
Se-ascunde roua viilor lacrimi
Chiar dacă în spini atât de viu sângerez.”

Dar, să nu mori frate al meu!

Să *nu-mi* spui tu ce să

Fugi toată noaptea, fugi toată viața
S-a amestecat binele cu răul -
Luați, mâncați, acesta-i trupul meu
Luați, beți, acesta-i sângele meu
Aceasta e totul - cu limbă de moarte!
Adio întuneric - Adio lumină.
Dar să nu-mi spui tu ce să fac,
Să nu-mi spui tu să nu mor!
Oricând, oricând
Dar nu în această viață...

Tarot

Un vid ne umple, altul ne dezleagă
Se cerne soarta aprig drămuită
Și nu mai știu când vorba otrăvită
în veșnicia din cuvânt se bagă.

Și simți în trup cum crește-o nouă vlagă
Solar te prinzi în Roata cea vrăjită
Să arzi în moarte viața dăruită
Să crezi că ești mereu în clipa vagă.

Un vid ne umple - altul ne dezleagă...

Hic et *nune*

Lui Mircea Dumitrescu

întreabă stelele fratele meu
întotdeauna și acum
E un mister, e un scrum
întreabă stelele fratele meu.

Trigoanele întoarse cu afront
Te-au limpezit divin odată
Ți-au arătat ce nu se-arată
Trigoanele întoarse cu afront.

Dar peste toate semnul repetat
E Văduva cu fiii în alint
Coloanele stau drepte și nu mint
Dar peste toate semnul repetat.

întreabă stelele frate al meu
întotdeauna și acum
E un mister, este un scrum
întreabă stelele frate al meu.

îmi dăruiește moartea

Tot lui Mircea Dumitrescu

îmi dăruiește moartea poezii
Cu fiecare clipă ce mă fură
vȘi curg în fiecare picătură
Din sângele cu raze străvezii.

Și oasele îmi sunt mărgăritare
Zdrobite-n roata lunii sfântă
O pasăre eternă cântă
Și inima mi-o ține-n gheare.

Din sângele cu raze străvezii
îmi dăruiește moartea poezii.

Singurul loc

Am orbit de când caut lumina
Atât de rău și de neînsemnat
Un joc al morții planificat
În care grâul este neghina.

Mă doare liniștea ca un păcat
E versul repetat și e vina
Ca un șarpe în care rugina
Străpunge coroana de împărat.

O răzbunare ară și m-a vrut
Din ochi voi picura ciorchini de seu
Întotdeauna voi fi liber - zeu

Se risipesc făpturi de fier în rut
Și nu mai pot să cred în cercul scut
Din nou să port al sorții curcubeu...

Din gând în gând

Lui Vlad Popa

Mă tem de lumina aspră a zilei
Mă tem de vorbele repetate-n gând
Mă tem de anii care vin rînd pe rînd
Cerșind o clipă-n farfuria milei.

Mă tem că nu voi termina versul blînd
Iubirii fără atingerea silei
Din cartea îndoit-a inutilei,
Credinței că plouă binele cîntînd.

întreg, pe sferturi, poate jumătate
O rază însetată iar mă ară
în piramida suferinței clară

O inimă să zboare nu mai poate
Mă tem din moartea care iarăși scoate
Speranța că voi fi din cerc afară.

Viața ca un semn

„ - *Hypocrite lecteur, - mon semblable, - monfrere!*”

Charles Baudelaire

Viața ca un semn risipit pe-o carte
Luminează moartea runelor din stea
Unde să mai fie izbăvirea mea
Unde e ora împietrită-n soarte?

Mă întorc pe calea care se-ntindea
Dincolo de spini arcuit departe
Binele și răul vorbelor sparte
Oasele și carnea, a fi, a avea.

Veșnicia grea este într-o clipă
Pasărea ușor numele îl țipă
Când mă vând felii, parte lângă parte

Ceața luminează - gol din aripă
Jocul nemuririi iarăși desparte
Viața ca un semn risipit pe-o carte.

Hamlet, Fratele meu

De fa Baudefaire la T. 5. Efiot si acum la
George Virgil Stoenescu, *lectorul ipocrit*", „*fratele meu*”
de joc și încrâncenare, de Cumină si întuneric, de iufnre
si îndurerare, durează o punte între Că și nu
numai. Ascunzișurile acestei poezii frățesc Cuminat și
scăpărilor muzicii din vers sunt nu numai afective ci și
magice. Capcana te așteaptă e însă generoasă, intrăm cu
toții în întrecere - „*fratele meu*” -, *ajunge la miez*
(de poem, de înnoptare) cine poate.

George Virgil Stoenescu scrie o poezie în același timp
primitivă și zăvorâtă. Există în ea *versuri cristaline*
și formule magice care, înțelese, ne-ar putea mântui de
moarte. Fiindcă avem de-a face mai înainte de toate
cu o poezie a vieții. Imaginile vibrează până în
străfunduri de ființa poetului, care se investește în
fiecare, fără stăvili, frenetic și în egală măsură
învăfuită în mister.

Sunt în acest volum treizeci de ani de poezie, e un
drum al descoperirii *verbale, o goană de imagini și,*
discret dar imposibil de ignorat, prezențe feminine care
dau viață unei geografii spirituale în veșnic freamăt.
Lydiile ies din notă și de sub vremuri, ca piroanele
răstignirii. Simoniile mângâie fără să poată afina și se
îndreg în sfăoiciunea necugetată de o efiță, care nu mai
are sfârșit. Doinele apasă sufletul gofit de suferință, dar
se pierd înainte de a răsună. Luciile prind, discret

rădăcini. *Fragila fiică Alexandra* e o imensă duioșie mirată. Intre efē, o voce potrivește rime *remarcabile*, revofțătoare dacā *le punem alături de spontaneitatea sdngefului care pulsează*. Inteligența cdstigă pariul *în poezia lui George Virgil Stoenescu*, dar nu înainte de a pfiți trioutuf de *sfășiere al cărnii care gândește si ea prin fiecare por. Avem în față un poet bofnav de reflecție, care iubește cu măduva spinării*.

Nu în uftimuf rdnd, George Virgil Stoenescu refuză *orice fel de compromisuri, nu numai pe cele afective ori intefectuafe*. E vor 6a de compromisuf cu cenzura, cu *minciuna* sufitifă, de pactuC cu *diavolul, de poemele fals* patriotice, de dufeeța de circumstanță a patriei. De fapt, *George Virgil Stoenescu e propria lui patrie*. *Ideile lui nu st apCeacă în Jața invada tarilor cu cizme însângerate. El spune ce are de spus si, acolo unde vremife îi pun căluș, se refugiază în ezoterism, pentru cei cared știu descifra*. Pentru fectoruf de rdnd, *imaginea e cizeCată cu migală, muzica străbate înțelegerea ca un fir de sânge*. Așa cum 6ine spunea Efiot, *și în acest volum poezia comunică înainte ckiar de a fi înțefasă*.

Vornind de la primuf vofum, Cercuri la Elsinore (1972), se anunță obsesiife *defînitorii*. Luminătorul if găsește pe tdnăruf poet „fovit în puntea regăsită”, privind pe *ascuns „oustuf unui gdnd”*. *Se anunță țestele și oasele, prezente la tot pasul, ca o exorcizare, întocmai ca în*

poezia fui T. S. Efiot. Nu-s vremife *sub om*, ci fjetuf *om sub* vremuri, cum zice crouicaruf, și tdnăruf de douăzeci și cinci de ani resimte spăfarea creierefor si Înăbușirea oricărei încercări de evadare către aftundeva:

.împrăștiate gofurife-n țeste/ Mi-au strdns pe umeri mărginirea oarbă". Cercuf *dobândește* o primă semnificație: „*Coroana cerc în visul ce rănește*" (Emet). E *vorba oare* de bofğiife dantești ori de un *infern mult* mai sofisticat, acefa af „visufui" comunist, așa-zis vis, mai *degrabă*, care nu poate decdt să nască diformități? Pentru o *clipă*, din imaginea perfecțiunii, cercuf e perceput și ca *instrument de* tortură. In mod *remarcabil*, poezia lui George Virgil Stoenescu e disidentă de fa *primele* accente, *fără* ostentație, dar fără cafe *de* întoarcere.

Mana care scrie e arșă, în frunte e o rană căscată, facrima arde: „Hofbată *rana frunții* împresoară/ Cenușa mâinii arse -*gând* sărutat./ Șarpefe din *lacrima* mea m-a muscat" (Drum spre Zamolxe). Emoția se îmbracă în muzică, dar ideea aspră ne trezește la reafitate și contrastuf *dintre* aparenta frumusețe si *hidoșenia* adevărufui nerostit până fã capăt, disperarea subînțefasă aduc în vers o *încordare de* strună ce stă să pfsnească. Cercuf devine o „*necurmare*" care plânge (Un sol de la muri în lamuri), *suntem într-un timp de* *aprigă* restriște, pe care poetuf o aproximează constant, înșefdnđ ocfiuf vigifent af interdicției cu vorbe meșteșugite în spatefe căroră se *ascunde* marele, clar resimțituf subînțefes.

S-a spus de multe ori ca George Virgil Stoenescu
descinde din Ion Barbu, el însuși încurajează filiația.
S-a vorbit și despre răsfățuri verbale care, ce-i drept,
aduc o anumită predictibilitate poemelor prin rimele
minunate găsite, dar anticipate de factorul care intuiește
tiparul muzical în desfășurarea lui. Ceea ce nu s-a
afirmat încă și este definitiv, pentru întreaga lui
creație este fuga sistematică de totalitarism, odiosul
real ce nu putea fi pus la vremea aceea în cuvinte.
George Virgil Stoenescu o resimte fără încetare,
ca o scrijelire în creier.

„Păunii toți îi am în gene
 Li pfiu, fumtina ochilor mă doare
 Se pierd și fug, clipesc în zare
 În ochii strânși păunii toți se perpelesc fa soare”.
 (Hora păunilor)

Minunățiile adolescenței, libertatea culorilor
dezlănțuite, fumina izbăvitoare, sunt toate incluse în
privirea întoarsă către interior, în ochii încetși ca să nu
piardă minunea și nici să nu fie condamnați la muncă
silnică fiindcă au îndrăznit să o zămisfească. Poetul
descrie ființa tăcerii: „Mi se rotesc în minte uniform/
în cercuri verzi și roșii și albastre”. Gândurile dor
ascuțit de acest efort de însingurare și trăim și noi
afături de poet o durere surdă și neputincioasă:
„Acum, mă înnoiez și surd mă strâng”. În versurile lui
George Virgil Stoenescu tăcerea urlă, nerostirea are
un mod' insidios de a se comunica. Poezia trece iar și
iar în magie.

In Ger valah, poetul, „pelerin pe drumul dublu arcuit” (cercul e expresia universală, fie că e ideafuf, fie că e prăbușirea în infern), descoperă osânda albastră, culoare care își păstrează semnificația de gheață ținută la arșița sufletului pe tot parcursul” *celor sase volume.- j mi umplu cărările goale/ Cu sferile albastre*”, „Alfăștrite ard cercuri vecfii de 6rad”. Albastrul este *suferința*, împărtășirea *refuzată din* motive misterioase, bucuria măcelărită, *dara de viață sângerândă care e poemul*”.

Puterea *inteligenței tinere e euforică*: „Eu zeii toți i-am ținut în palmă” (Delfica). Icoanele sunt si ele cercuri-încercări, dinăuntrul *căroră până și sfinții sunt agresivi*, ca tot ce-l înconjura pe poet *la* momentul alcătuirii acestui volum: „Pe *cercuri de icoane sfinții/* (...) M-au încercat încet, încet cu dinții”.

Trecutei „*Lydii*” *ii sunt asociate constant albastrul* (ger si dorință), triunghiul” urat cu *patimă*, pătratul cuadratură, *opozitie* astrofagică neîmpăcată.

Vipera cu triunghi *revarsă o* suferință inexprimabilă, din care doar *imprecațiile se fac* auzite, ca un „de ce?!” răscolitor reproș, întrebare care încă măi speră să răstoarne destinul potrivit: „Spune canalie *din* *triunghi/ Până când să te Hrănesc/ Cu arsura măduvei mele// Spune* clocitoare a!6astră/ Viperă-viespe amară *galbenă* dorință”. Sufletul scapă din strdnsoare *însă și aleargă* hămesit către el *însuși*: „*Câine* drumurile tale cum le *caut/ Pe vorbele mele scrise cu altă frică/ Și mâinile* uitate pe cer”. *Creatorul își imprimă pe cer palmele cu linia vieții și a iubirii*, la care nu renunță

nici când se vede hăituit di neîmplinire-. „Unde ți-e insula eroare. încolțită povară/ Viperă cu triunghi îmi picuri lumina/ Ce mă ară". Aceste poeme unde, între hotare de Lydii apuse, poetul își linge iubirea, nevindecabila rană, sunt cele mai vii, mai personale și țin aprinsă jafia creatorului în spatele unui text care, datorită acestor izbucniri în care nu poate fi lector care să nu se recunoască (You! Hypocrite lecteur, mon semblable, mon frere...), Ui cdstigă jărdma de permanență de care orice creație are neapărată trebuință.

Eminescu, Cezar Baltag, Fănuș Neagu sunt cdnd idoli, când tovarăși de drum. For îi e dedicat „Lui Cezar Baltag întru Margine". Marginea, marginea cercului cel mai probabil, este surghiunul în pervertirea umanului, a gândirii, a libertății vorbeii. „Mă doare gdnduf acesta de piatră", meditează poetul, și imaginația inundă aceleași ținuturi pustii și sterpe (vezi T. S. Eliot, The Waste Land) care lăncezesc în pumnul de fier comunist: În cetățile curse-îndefung sub pleoape/ îndoiala se cerne din nou apăsător (...)// Mă chinuie liniștea ca un păcat". Pumnul în gură, necredința indispensabilă supraviețuirii inteligenței, amenințările unui regim ce nu îngăduie revolta nasc în poet o tensiune prezentă de la un capăt la altul al întregii creații de până în 1989. Interioritatea trasează în jurul ei cercul magic, prin care se apără poetul de contaminarea cu radiațiile mortale ale politicianului pervertit: „Stau Cdnă mine mai mult, tot mai mult/ Flutur-o pasăre care mă bea". Poezia e o transă ocrotită

de cerc si înăuntrul cercului „Frică nu-mi este că ai murit”, imaginile sporesc iubirea, în cele din urmă „Dinăuntru încet mă străbați tot mai rău”. Existența se refugiază în insula descântată.

Iar si iar, în spațiul *lydian*, emoția arde *scrum și st* reîntrupează în mai mult decât *blândețe, într-o nouă iubire pentru aceleași hotare* dispărute.-

„Te văd ca să mai iau putere
Și înc-o dată te revăd
Și tot așa mereu te iau cu mine...
în fiecare dimineață eu pomesc din nou
Spre colțul tău de soare în apus,
Desfac în trepte cercurile-ți pline
Triunghi, pătrat, dreptunghi - lisus
Și risipit pe liniile drepte
Sau frânte fără viață, uniform
Te văd ca să mai iau putere...
Mă ninge *îndoiala și adorm*”.
(Inscripție)

Poemul este perfect în îmbinarea muzicii cu imaginea și sensul. Sensul aparent - iubirea - se prelungește într-unui intelectual și inevitabil politic. Poetul în cercul lui adună putere pentru o nouă incursiune în realul sterp, ucigător, dar viața e dincolo de hotarele cercului, și alt Lydiei, iar creatorul e hotărât să-i îndure povara până fa capăt și să stoarcă poezie din ea.
Cotidianul atacă pretutindeni: „Prăsefefe pătrunse pdnă-n vorbe” se ascund cu artă, *poemul pare o alcătuire frumoasă când de japt el este un strigăt disperat, pe*

care numai citind printre sunete - nici măcar printre rânduri nu mai e de ajuns - îl putem *percepe* (în repetare). Mai întâi e sentimentul": „ne obligă dorul/ Să mergem drepti printre copacii goi". Dar să nu ne lăsăm păcăliți, fiindcă „timpul crește dublu în față și-napoi", capcana ne pândește, oricând ne putem pierde, putem *fi* mistuiți, trebuie să *veghe*m, adevărul crunt este că „îmi gădăie o umbră sub *frunte*, când. mă bea" (Testament de copac I). Pentru George Virgil Stoenescu însă, fruntea e încercănată de păuni, „grea de fluturi", iar carnea e o „ancoră" (Zglobie eroarea întreba), *omul Arde în nisipuri*", „degeaba umbra vrea să mă *închege*" (Livada plânse galbena privire). Traversăm cu el un târziu pustiu la *fel de avid de emoție și trăire ca și The Waste Land* al lui T. S. Eliot, „poetul *bancher*", *cum îl numește George Virgil Stoenescu*, el însuși făcând parte din aceeași dilemă existențială, finanțe sau poezie, *subzistență sau artă?* Ovidiul declară, „Exilul ai să-f *porți amar în Pont*", vocația neîmplinită în meserie se va răzbuna neiertător. Traiul *de zi cu zi ucide lent*. „Te paste *fierul*, otrăviții dinți/ Prigoană...", *pâine amară* dămicată în sudoarea sufletului care picură poezie fa ceas de taină. Poezia însăși e cea mai mare taină de pe fume și poate deveni o cruntă amenințare. *Poetul trebuie să ia aminte fa ce pune pe fidrtie*, nimic nu *trebuie* să-f dea de gof, oricând ef poate fi înghițit de furiile ideologice dezlănțuite afe comunismului:

„Sortitul tron se *pierde-n dor cumplit*
La ceas de vară ai să-ți ieși din minți...
 Ai spus prea multe fiule vrăjit!"

George Virgif Stoenescu spune mereu prea mult, dar masca eminesciană a rimei, muzica verbului, obsesia purității imaginilor abat atenția de la mesajul addnc si tulburător *disident*.

Poemul este, in acest volum de început, „cercul liniștii pe ape” (Lacrimi pe cercuri), liniștea *apelor* adânci fiind Știută ca înșelătoare. în fapt apăsarea e grea și existența însăși e semn rău: „Triste *cocoare cerul meu apasă*”. Știința a ce va fi, presimțirea sau pre-inițierea *despică fînța-*. „*Acolo sus pieri-voi lovit de-o stea/ Singur în bezna oglinzilor pietre*”. *Oglinzile au orbit, dar stelele luminează o cunoaștere, o putere nebănuite*. Cercuri la Elsinore e o *glosă în care chingile* formale nu stingheresc înțelesul. Muzica liniștește spiritul la suprafață, pentru ca în adâncuri să ne înecăm în vâltoarea de *posibile* interpretări enigmatice:

*Jndoit preafiniștitul
Numele l-a scris pe apă,
Cupe pline - asfințitul
Blestemat model să-nceapă;
Dorului pierdut în fieruri
Testament călcat în tropot,
Cântecul s-a rupt din ceruri -
Mult mă doare gândul efopot”.*

Greu de crezut, dar în 1972, an de oarecare *deschidere* culturală, un poet singular anticipa *Crăciunul* însângerat si rația de libertate din 1989. „*Prealiniștitul*” e îndoit, de ef, de toate, iar *numele* preamărit e scris pe

apă, *adică* dispărut fa *nesfârșit, undă după undă, ca în* Introducerea fii Băbe fa Cântecul neștiinței. *St duet* răuf pe apa sâmbetei, „blestematul *model*” intră în asfințit (cu douăzeci de ani înainte, poezia citea istoria în astre). Dar, *nefericire, dorul* s-a pierdut „în *fleruri*”, vine „trotot” *înfricoșător*, cndtecef „se rupe din *ceruri*”, iar poetuf, însingurat și deocamdată prea de *timpuriu* 6dntuit de vijefioasa presimțire, e neputincios, împovărat.- „Mult mă doare *gândul* efopot”. E momentuf să *afirmăm* că, înainte de a vorbi de poezie ezoterică, *eminesciană, barbiana, muzicală, tehnicistă, calofilă, și multe altele*, trebuie să-i recunoaștem fii George Virgii Stoenescu dimensiunea pofitică, disidența intefectuafă de netăgăduit. *Fiecare* cuvânt e un verb *revoltat, fiecare gând e un* pumnaf în spinarea comunismului *hidos*. „Porțife sunt arse”, ne *privește de dincolo de* mistuire „Albă Jata mea din turmă”, iar peste *capetele toate* adunate în gfoată pfanează „Rea pecete peste gânduri”. *Purtând în minte adevărul* înspăimântător despre *sistemul care pocește sufletul și* încătușează viața, murmurăm o dată cu poetuf, într-un vers *incendiar, care, dacă si-ar fi dat* înțelesul pe jată, ar fi fost *interzis*-. „Cercul strâns îl port pe frunte”. *Coroana de spini, schingiuirea din temnițele comuniste, propria tăcere* vinovată, George Virgil Stoenescu fe-a îndurat pe toate cu *răbdarea* vizionarufii.

Poezia e *făcută din vorbe, ca orice rostire de rând, iar yorbele se duc, ah cum se duc vorbele, vorbele/ Ca zilele, ca păsările, ca valurile*”. Limbajul de lemn coexistă cu multiplicarea la nes/ursit a sensurilor și

încifrărilor cuvântului, și sunetele, „Blestemate cum curg printre vechile maluri”, tăinuiesc ceea ce nu poate încă să Jie urlat în gura mare (Viața lucrurilor). O Falsă ars poetica vorbește de „rana mea închipuită”, care e de fapt prea adevărată *pentru* a *_fi* lăsată clar fa *vedere.*, iar în general se oprește la un diftong *izbucnește cu furie* împotriva *minciunii care pdrjofeste și desfigurează ta tot pasuf*.

„Mă arde tăcutuf însemn de sfârșit
Dictează *nebună puterea o iimbă*,
Te vreau Demostene din nou 6dC6a.it
Cdnd *floarea luminii te schimă*”.

Puterea *își imprimă* căfediuf de fier peste orice comunicare, iar poetuf *recunoaște* „Sărac si lipit într-o rimă de *fier*/ Pe cerul din vorbe, pe vorba din cer”... Trăim într-o mulțime de interpretări ale cercului, unele permise, majoritatea covârșitoare *interzise*, „*un labirint de cercuri*” (Sfinxul vocalelor). E inconJunda6ilă între ele disperarea celui ce se *refugiază în* frăția *masonică* a vorbelor *scrise în* versuri cu mai multe *porți*: „Pe cer nu mai trec *păsări ci gândurite-n hohot*”. *Linia vieții*, „norocul petrecut în palmă”, trupul întreg (Cântare înțelepte) moare. Nevoia de *adevăr sfânt și curățenie în gândire e* pustiitoare, *stihie* dezlănțuită: „S-a rupt stăvifaruf, îmi curg *sfinții-n cap*’ (Naștere). Poetul abia *își împiedică* poemul *să nu suduie* „frica”, *să nu blesteme* „răsăritul”, *să nu spună* lucrurilor pe nume.

Acesta poezie viofentă deși diabolic ocolită nu poate fi
îmblânzită:

„Apoi *mă* întoarse frica pe partea cealaltă...
Cea dinafară nu mai era ca înainte,-
Către poarta de fa *răsărit mi-am* scuturat *umbra*,
Nimeni din partea focului nu mă cunoaște
Nu mă cunoaște...
Nu mă deschideți, nu mă deschideți!
Mâncați, beți, cântați
Și la porți vă închinați.
Nu mă deschideți, nu mă alintați!
înțelesul meu să iasă tot pe unde a intrat".

Slugărnicia celor ce *acceptă robia* e cea mai cruntă
obidă. Descoperim iar și iar că George *Virgil* Stoenescu
excelează în poezia indignării.
Există momente de *deznădejde*: „Mi-ar trebui curaj *și*
nu-l mai am" (Testament de copac II). În „joc *nemernic*”
îi pune celui ce ni se adresează o cruce pe umeri *și*
întregul meșteșug af sunetefor potrivite e o *răstignire de*
nemărturisit. Trăim „atdta *somn care se tace*” (Fier),
puterea e „în teamă”, ce mai poate face *poezia*?
Inteligența se ascunde în *arcanele* astrologului, după ce
jn țeasta otrăvită *oglindea iar se sparse*” (Lumina
umbrei I). Ghicitorul de soartă *dezarmează*: „Am mai
murit *și nu știu la crucea cărui ceas...*”. De fa pieire fa
iubire e un *singur pas*, amândouă sunt mari izbăviri:
j mi curăț tatuajefe de fier,/ Mă dor *măslinii* visului,
când pieri în ochii mei te port așa cum ești, cum ești".

Doar politicul schimonosește (Sâmburi goi), dar nu pentru veșnicie, *findcă ceva in George VirgiC Stoenescu vrea să trăiască și nu se da*" bătut. El scrie nu numai o poezie a indignării, dar și a unei mari, nesătule poftă de viață, de *libertate, de viață în libertate*.

E mult sdnge, roșu, răstignire în această poezie încrâncenată, dar e și o amărăciune nesjdrșită, care se recunoaște în fier si *ades în cercurile cătușe*. Spleen e unul" din *poemele citabile în întregime*, definatorii pentru descurajarea poetului tdnăr:

Jmi vin din ce în ce mai rar în minte
Chinuitoarefe-ntrebări de om și fier,
Mă *îndârjesc să cred că nu îmi pier*
Nemulțumitele trufii ce știu s-alinte.

Și simt așa un dor prin cercuri vag
Mătreata *domnului mi s-a-ncleiat pe frunte*,
Nu vreau răskoafe,-i liniște pe punte...
In templu greu dorm vulturii sub prag.

Mai e *apoi o teamă de prin umbre*
Duioase *lumânări ard colțurile sumbre*
Nu vreau să văd că n-am avut curaj.

înviorat la *nunțile de regi*
Mă rod iar viermii mei pribegi...
încep din nou vechi *comedii c-un paj*".

întrebările de *fier s-au rărit*. *A murit furia?*, se *întreabă* poetul. „Domnul" scris cu literă mică spune

ceva *despre cenzura comunistă*. Dacă n-ar fi fost aerul de poeme de dragoste și *exclusiv calofile al volumului, multe din versuri ar fi căzut secerate ca infamii*. Viermii pribegi care rod *la sufletul celui ce nu vrea să vadă că n-a avut curaj nu sunt ai iubirii*. Nu *comedii* c-un paj, ci adevărate dezlănțuiri de ură, atdt găsim în aceste *versuri în care nici măcar iubirea nu vindecă inteligența de fierul comunist, de lanțul deșinutului conștient de nedreptatea neputinței fii*. Nevindecat, George Virgil Stoenescu e „*pribeag în revoluții*” (înțelepciunea nimănu) *înainte ca acestea să se poată arăta. Cercurile, ciorchine de sensuri de toate felurile, n-au leac*” (Balanță peste moarte). Timpul trece în „*clipe-simone-de chin*” (...și lebădă-n neștire), dar, întrebă un vers atent fa *trecere*, „Dar ce vrei să vezi cdnd dormi?! «*Când vine*»” (îngânare). Fiindcă *pentru George Virgil Stoenescu întotdeauna se pregătește, vine ceva. Așa cum ne spune poetul în Leagăn tors, „Un coridor de taină în inimă cânta”. Lra, desigur, nădejdea vofumefor viitoare și a izbăvirii prin scris*.

în Chip Similar (1974) se deșteaptă iubirea pumnaf. De la revofta, răstignirea *inteligenței, de la răstălmăcirea fînței de către roata de tortură a regimului*, se trece la schingiuirea sufletului. Un singur rejugiu *rămâne-*, „*frăția*” (Sandala attică) magică, misterioasă, ueexpfiată nicăieri dar *puternic resimțită, ca ultimă putere*. Apare o prematură oboseală care nu e de j”apt

decdt *o mască. Nostalgia ascunde, vârtejuri de patimi.*
Prematur *albit in gânduri, poetul oscilează între A fi (I)*
și (Hamlet, „*p, suflet profetic al meu*”...) *a nu fi:*

„Pierdut ca apa ce se *pierde-n apă*
Am fost ceva ce nu putea să fie
Mă ard cuvintele cu-o cruntă *veșnicie*
Pierdut ca apa ce se pierde-n apă.

Mai mult decdt atdt n-am vrut să fiu
Știam de la-nceput ce o să vie
Șirul de *sfincși și marea din pustie*
Mai mult decdt atdt n-am vrut să fiu.

La *umbra unui vis* să ard din nou
Ar fi *să fiu din nou cum am mai fost*
Bar are râul fără albie vreun rost?
La umbra unui vis să ard din nou.

Pierdut ca apa ce se pierde-n apă
Am fost ceva ce nu putea să fie
Mă ard cuvintele cu-o cruntă veșnicie
Pierdut ca apa ce se pierde-n apă”.

Impecabil construit, poemul ne trimite cu *gândul la ce se petrece azi, in anul 2000.* „Știam de la-nceput ce o să vie” e un vers care ne *confirmă că poezia e mai mult decât* potrivire de cuvinte.- ea potrivește „Șirul de *sfincși și marea din pustie*”, *astrele și norocul etern. Râul nu e deloc „fără albie”, dar repetarea destinelor, sentimentul că „Mai mult decdt atdt n-am vrut să fiu”, inspiră o*

amețeală existențială, o pierdere a apei în apă, și stăruie *mirarea* lectorului: oare a capitulat! Hotarele *Lydiei* s-au *închis dar* solul poem sparge porțile. Șapte și cerc și albastru, tabernacul și scdrbă îndrăgostită Jără uitare, țara făgăduinței a pierit, dar pașii *poetului* o bat în închipuire cu strigăte de sfășiere:

„Oh, câtă scdrbă-n *cercul* alintat
Albastrul lui nimic azi nu-mi mai spune
În nume dacă-i *dau tot n-are nume*
Oh, câtă scdrbă-n cercul alintat...”.
(Către Lydia)

Țara iubirii de început este lumină din carnea poetului, ni se spune. În ciuda *blestemelor din* cuvinte, iubirea n-a murit-

În tine nu e timp doar *veșnicie*
Iar peste toate clipa mea de dor
Sunt slab în anii care curg și dor
în tine nu e timp doar *veșnicie*”.

Viata din vers nu lasă sentimentul să se stingă. Alături de *el* se revarsă duiosia, care la George Virgil Stoenescu nu are margini. „*Cercul pe nume Lydia, femeia cu sufletul pătrat, asemeni tabernaculului evreu...*”, cuadratura, opoziția astrofocică în urma căreia două *ființe pot fi* despărțite într-o viață pentru a se regăsi îngemănate poate într-afta, e înjunghiat cu ultimele puteri ale unei vieți care, după ce s-a *deprins* să trăiască în *coșmarul* comunist, *descoperă că răul poate fi și mai crunt, mai adânc.* „Poetul... *Capricorn*” *alunecă*

în Simonie, căutând alinare. Afinarea trupului e
blândă, bdntuită de sta/iile deserturilor *lydiene*. Plutind
pe ape, Ysul de Simone mocnește, Sarbezi ochii tăi
albaștri...:

„*Ca o cruce îmi zaci în noaptea ochitor noapte...*
Oh, te-ai făcut alinare tn creștetul nimănui,
Să te nasc nu mai pot în altă soartă
Cdnd mâinile tale au uitat semnul durerii”.

Poemul e dedicat „Doamnei mele înainte de a pleca în
Cruciadă”, și, cu *discreție specifică lui, poetul nu ne*
spune care doamnă si in ce cruciadă pornește. Important
e chinul ce duce cu *gândul la sacrificiul Jinal*. Durerea
e de neîndurat. „Nu mai știam *durerea de se-oprește*”
(Marele joc), iar mai *încolo*, „Si-am îngropat o cruce
fdngă marea ocfului tău” (La Chenonceaux iubirea era
ger). Franța, Italia, rătăcirii și *neodihnă, dar* „Poezia nu
scfiimă *lumea*”. Sufjetuf își are legile lui:

jn sorții dusi atunci în *depărtare*
îmi ești *acum mai dragă în* neștire
O, Lydie plăpândă arătare”.
(Zodia Cancerului)

Albastru de Lydia *inundă cu apa lui țara* imaginară
Ts, îneacă Bucuria Joarte reală a Simoniei, taie aproape
cfejul de viață: „Blestemat a**l**bastruf din mirarea ta”.
Amintirea e o tortură reluată:

„*Lu știi bine, prea bine știi*
Calea ta ascunde un măr a(6astru

Eu știi *bine*, prea *bine știi*,
în sâmburi voi muri sihastru.

Tu știi *bine*, prea bine știi
Viermele meu trebuia să te doară
Tu știi *bine*, *prea bine știi*
însoțitul *dor rămas afară*".
(Balanță II)

Durerea *devine* treptat un triumf *al* existenței și poetul nu se sfiește să strige.- „Doamne, *nefericit mai ești*” (Ego). Cifra șapte în „*seceră drept*”, *el arde și viață, și moarte, și Ysuri*, pe un „Oh, Lydie jurământ *nesfârșit*”. Poezia e *catharsis și în același timp o rugă* pentru un nou *destin, o reîncarnare*. „Singurătățile mele au fost șapte *Lydie*” (Șapte singurătăți), se pare că de șapte ori ti e sortit poetului să vadă cum „Decembre sta să rupă armura Racului sfânt”, să trăiască opoziția *Rac-Capricorn, să se ghemuiască neputincios în* destrămarea din *suflet. Simonia* nu poate *vindecă*. Ea sfârșește *prin* a trăda și *poemul* Atâta piatră recurge la T. S. Eliot cu motto-ul, *J wiff show you fear in a handful of dust*” (Am să-ți arăt spaima într-un pumn de țărână). După iubirea din *Lydie*, vin „*frica și mila din ...și Ysul* (Curățirea patimilor), titlu care aduce și ef aminte de Predica Focului din Tărâmul pustiu de Eliot. Vine și *somnul, care îl cuprinde pe poet, cu umbra ta sub cap*” (Dublu săgetător pe frize). Rămâne totuși *Jlacăra târzie/ Din ispita vie...*” (O sută galeșe trecute). E vina ta Neysul, Simonie, *spune un titlu*.

Puzderie de oase se adună în multe versuri, amintind mereu mai insistent de The Waste Land. E vremea recapitulării în amintire:

*„Oh Simonie, răcoarea frunții taie mă însenină
Pe drumul acela albastru când totul arde”.
(Acele grădini inegale...)*

*Cheamă „Dulcele ieri”, dar poetul simte la ușă „negrul ceas de fier/ în care pier” (Cântarea Ysului). Poem malfarmean, care anunță, „La porți aud un cântec”.
Începe fuga din trădare, apropierea de o frăție de dincolo de Lydii și Simonii. În Marele Pan (din volumul Anatomia melancoliei), poetul va decide:*

*„îmbrățișat cu mine de catarg
În cerc se ridică din scrum
S-a dus și Dumnezeu de-acum
îmbrățișat cu mine de catarg”.*

Volumul a două iubiri, amândouă trecute, Chip Similar pune față în față nu două chipuri, care de fapt sunt unul, Simona-Lydia, ci două drumuri, dintre care unul, iubirea, s-a consumat în sfârșiere și nîmplinire. Al doilea, fără Dumnezeu, jără fier, deschis către lume și un univers misterios, e de abia anunțat.

Călărețul de Aer apare în 1976, sub semnul lui Eminescu, „iubitul” din lacrima noastră de fier” (Călărețul de Aer I). Ne aflăm pe o nouă treaptă, aceea

care amestecă poezia cu politicul și iubirea cu vidul *sufletesc disperat*. Prea aspru aer - Poezie... ni-l arată pe George Virgil Stoenescu scriind pe un „*maldăr de oase*”, contemplând o „*zare jără trepte*”, și *incrâncenându-se iar*-. „*O, Poezie ai venit ca un mare întuneric...*”.

A revenit noaptea în poezia lui George Virgil Stoenescu, și o dată cu ea „*pfdsuf negru de fief* (Apa întâmplare Ij. La acest autor cu *mintea și trupul ca argintuf-viu, poemele lydii sunt înjunghieri în sujfet, poemele simone sunt trupuri pe ape, poemefe tainelor din stefe sunt fugă neînțeleasă, iar poemul, de oricare fel, este de fapt eterna reînțoarcere*.

George Virgil Stoenescu se descrie ca *Un viscol cu vulturi și vară, xopif al fierului forjat* (Un pod peste Styx), „*pribeag pe clipa de mercur*”, care e din aceeași substanță ca și *el, din goană nebună cu strălucire de stea*. *Pereche triumhiul din vis* ne duce cu *gândul* la triumphiurile *pereche din steaua lui David*, iar în *versurile „Grădina mă dă împrumut/ Și carnea mă cere fa foc*” regăsim *grădina Ghetsimani, grădina trădării, și refuzarea răstignirii. George Virgil Stoenescu e un poet mistic fără a fi refigos. Ef crede cu flacăără în ceva nenumit, într-o forță supremă care nu ține de mituri, de refigii, de universuri. Cofcăie în versurife fui impufsuf primar care a pus infinituf in mișcare în acel moment de neconceput. Poemul e, așadar, sacru fiindcă e de taină, dar taina nu e a nici unui Dumnezeu. Rostirea se Jace mereu mai anevoioasă. Lupta cu cuvântul interzis se înăsprește. „Un înger greu mi-a ruginit pe gură/ Cu aripi țintuite în cuvinte”, se spune*

în poemul Adoarme... Poetuf are acum o rană în xre.ie.ri". Vorbește efē „frații toți", adunați „fa Curtea fui Mateiu" (Leul). Matei *Caragiate e o* cunoscută si jertifă *obsesie* a fui George Virgif Stoenescu. Vin vârsta, tristețea, descurajarea.-

„Stau într-un zid tăcere os albit
Mi-e bucuria fără viața prinsă
De suferința mea să știu aprinsă
Sărmana punte către neclintit".
(Nazuri domnești)

Călătorul în *efemer* iubește cu „nesfinție" (Visul paharnicului), fdcndu-se una cu „destinul *firelor de nisip legate în sistem*" (îmi aminteam pe ape...). Suntem Ca capăt de putere, Ca capăt de bucurie: „Lydie, fa *marginea lumii* îngfute-mă în *ritmuri repetat./ M-am împăcat cu piatra înțeleaptă și n-am timp*". în poemul lui Efiot, fa marginea Tărdmufui pustiu, pe mafuf mării, poetuf nu putea decdt să privească în urmă și să își murmure în auz vorba „snantih" (pace ce trece *dincolo de înțelegerea noastră*). George Virgil Stoenescu se uită către mări sus, într-o prăpastie răsturnată. Vede acofo chipuf fui „*nemuritor*", pe care ar vrea să-f arate *Simoniei, dar s-a coborât iarnă pe amintirea ei*. Simonie e „*pribeagă*", concretul n-o mai *cuprinde și din bucuria trupurilor pe ape* a mai rămas doar nostalgia trecutufui. Nici *hotarele hydiei nu mai sunt, a trecut de-a vafma istoria* peste efē, dar geografia imaginară a poetului nu fe poate uita. Piața labirint, *Gemenii* -

zodie blestem, o moarte înapoi si una înainte, dar
intensitatea trăirii licărește *nădejde*. Perfecțiunea
poemului stoarce realul, *învățându-ne că un singur vers
bun poate schimba un destin:*

..Lydie m-a trezit *somnul* în tine
Piața aceea labirint
Isi vinde aproape numai *florile*
în care cu măsură te mint.

Și stau ta rând printre arginți
Sarbezi Gemenii mă ating
Și tu ai vrea să-mi dai o pleoapă
Să mă acopăr, să mă sting!

Dar eu am vrut o mărturisire
Ca într-o *pădure să intre în noi*
Lydie m-a trezit *somnul în tine*
Și *drumul nud* știu înapoi...

Semne fericite pe copaci am lăsat
Si varul acela din visele mele
Piața, *aproape* labirint
iși vinde florile în ele.

Apoi iar vom muri *curând*
Și nimeni nu va putea să învețe
Cum să împartă cântarul drept
înțeleptelor noastre fețe".
(Aproape labirint)

E în acest poem un subiect de tinerețe irosită, o nepotrivire de timpuri ucigătoare. Drum înapoi nu pare să fie, dar pe copaci sunt semnele *fericite*, iar poetul caută o nouă izbucnire, dincolo. Cândva destinele *trebuie* să coincidă, spun aceste versuri de somn și neputință *lumească.. Cerul e mare. Roata destinelor toarce mereu. Ca și la Efiot, iubirea din Lydie are ca titlu Hyacinth Girl*, și George Virgil Stoenescu *privește* întocmai ca poetul englez către „inima fumii, tăcerea” (The Waste Land). *Amintirea e izvorul vederii și orbirii, vieții și neînțelegerii, nostalgia că neputința ar fi putut triumfa în putere:*

„Pe amândouă părțile scris
Pe amândouă părțile înfăptuim
La ochiul tău afăptuim proscris
La țărnișă de *Lydie*, poemul.

*Poemul, șarpele, aproape
Pe buzele tale caste și reci
Nu ești iubit - în pleoape
Stă moartea și tremur că pferi.*

In mine iar se răscoală agafe
Clipele acelea de vină
Și curge poemul agafe
In amintirea rămasă virgină".
(Nu clipe, amintirea...)

Viata a pferit „prețuri amarnice din fugă” (Oho, Lydie),
dar *poemul, ca versul lui John Donne*, pfer ungeste

împlinirea târzie și iluzorie.- „*Oho, Lydie mai stai, mai așteaptă/ Să curgă din mint farul, o undă/ în care să te înfășori* tot mai *dreaptă/ Mai stai, mai învii o secundă*”. Realul, la tîl acela din sunt”, zornăie trupul prefăcut în oase „albe **și** roase” de vremi **și** amaruri, dar trecutul e veșnic cu noi:

Incofo albastru și sfîșiere era
Oho, Lydie, tu ești ca vîntul,
Ca o goală ce nu se ia
Ca pasărea, ca *pămîntul...*”.

*Boală ce nu se ia, iuăirea ratată e o planetă fără moarte. Călărețul de Aer (II), care e desigur și poetul, se pregătește de frăția cu neînțeleșul.- „Lungă e calea până la Morile de Vdnt/ Lungă e calea **și** drumul și timpul descânt...”. Poezia e o incantație, din ce în ce mai mult alchimie și mai puțin prezent.*

Casa a Noua (1979) începe cu un motto din Dimitrie Cantemir, cealaltă *obsesie* a lui *George Virgîl Stoenescu*, împlînzitorul de *Inorog. A venit vremea „marii însingurări”* (Casa a Noua I). Geamurile sunt de *cărbune, realul nu se prea mai vede. Din eliotianul The Hollow Men* poposește un alt motto, „a penny for the Old Guy”. *S-a schimbat muzica de harfă pe una aspră, fără multă rimă, fără silabe meșteșugite. Acum si memoria e M mercur”, nimic nu mai e stabil, nimic nu a fost niciodată și nu va fi sigur. Bântuie marea descărnare,*

„timpul care se scorojește sătul de spațiu" (A cincea întrerupere - Timpul care se scorojește...). Poetul se detașează de un real *odios, dar nud* ignoră: „Expunea critica programelor pe nisip/ Toți ceilalți luau liniștiți note la *fântâna cu zodii*" (A șasea întrerupere - Prințul Excluderii). Amărăciunea imprimă *volumului o* structură fivrescă și mai sec *deliberata: douăsprezece întreruperi ale Inorogului, șase Reduceri, întrupări ale Inorogului și poeme împreună cu Leul. Până și aerul este exilat* (A noua întrerupere - Aerul exilat), și iar răsuflă Efiot, *de data* aceasta din Ash Wednesday (Miercurea Cenușii, *postul de dinaintea răstignirii și învierii*), cu „*tops and steps of the mînd*". Efifierarea de rimă *deschide un orizont nou înțefeqerii*. „Nu sunt decd o *geometrie zguduită de plâns*", *proclamă A unsprezecea întrerupere - Cu soarele-n oase!* Dyfan Thomas *e și el prezent cu „Do not go gentfe into tftat good nightl" (nu intra blând în buna noapte). Dar noaptea e în poem, e în noi. O noapte eliberată de literatură.*

Reducerea de la 18 la 6 alunecă iar *in Ash Wednesday, după care* citim, „Lydia a murit - trăiască *Lydia/ Simoniile* toate simt Miercurea Cenușii". Ajungem și fa Patru cvartete de Efiot, în Prima reducere - Așa, vorbind...: „Dar unde mai e marea *iubire*", *după care vine iar tăcerea*, citată din Efiot: „*Vords, after speech, reachl* Into tfe sifence". Începe o doină cu saispzeciimi *brandenburgice, care se pierde stins în gândurile mereu mai aspre și mai seci ale unui „Hamlet fericit"* (A patra reducere - Simoniacele cardinale), afé cuiva

despre care ni se spune, Jericit-cel-ce-ptâncje-fericit-fericit-fier". Aflăm de „Viitorul al treilea, răspoimăinele" (A cincea reducere - S'aimer d'amour). Citim, „M-am împăcat cu fierul!" (Apa întâmplare II) și înțelegem cum ceva în felul de a scrie s-a schimbat. Poetuf e mai rob ca niciodată foii de hârtie pe care alții i-o drămuiesc, și vorbele lui se fac tot mai neutre, tot mai albe, ca să nu se mânjească de roșul pactului cu diavolul, cu cenzura. Este volumul acesta o luptă acerbă pentru păstrarea demnității de poet. Realul, blestematul model străbate totuși, chiar dacă șoptit. Podul de cupe se stinge de sete intelectuală „Și capetele din care bem nu ajung!". Acestea sunt cheile scoate la iveală „Un fagure de fier si inima de plumb". In illo tempore vede o minte de fier, un plămân de fier, și un măr făcut din jceară totalitară". E de mirare că versul a scăpat nemutifiat de ochiul cenzorului. întregul volum e subversiv la modul intelectual, iar atunci cdnd emoția mai țâșnește, ea e o durere înăbușită, ca în Simona - Lydia:

„Tristă e viața mea, Lydie
Ca o scrisoare nedeschisă Ca timp
Ca un arc *sugrumat în aer*
Pe o săgeată în contratimp.

Tristă e viața mea, Lydie
Și tu *niciodată nu o să știi*
Cum merg, cum voi fi pus piciorul
între asprele veșnicii.

Tristă e viata mea, Lydie
Iar într-o zi ai să spui
Aplecată puțin înainte
El este mort, e frig în statui!"

Ronsardian aparent, poemul *exprimă o singurătate ruptă din suflet, din carne, un contratimp" al vremii și al tuturor îndrăgostiților ei. Tărdm de „statui" in ger, exil din ființă, irosire fără întoarcere. Decdt dacă poetul magician va găsi cheia răsturnării realului, ceea ce e foarte cu puțință.*

Asfințește *farmecul* trupului: „E vremea Simonie, vreme lungă/ Să ardem mângâierile pe apel Acum când umbra toamnei ne alungă" (Atât de-aproape). *Tandrețea* pentru *Simone e mereu mai intelectualizatd, mai ușor de pus in cuvinte. Țara Lydiei, pe de altă parte, sfredelește încă. Nefirească în unghi dezvăluie o revărsare de Lydii și plânge copilul nezămislit:*

„Tu Lydie ești aerul și fierul
Și ochiul meu drept și ochiul meu stâng,
Dreaptă te rog și dreaptă te plâng
Tu Lydie ești aerul si fierul.

*Tu Lydie ești cercul și Ysul tot
Ca pe un orb mă duci de mână
Și limba mereu te îngână
Tu Lydie ești cercuf și Ysul tot.*

Tu Lydie esti mama copilului
Blestematul copil *dintr-al meu*

Ah, dulcele meu, dulcele Leu
Tu Lydie ești mama copifului".

Sentimentul se apleacă spre înduioșare, din Blestemată țara e acum *dulce*." (Drumul în Lydia). *Simone*, pe de altă parte, s-a îndepărtat de trup pentru a se apropia de melancolie. Poetul îi scrie „*Din casa îngerilor prăbusiți/ într-un gol care nu mă mai sperie*", dar *ceea ce gândește* el ajunge de fapt nu la granițele unei țări, ci la *hotarele* întregului univers:

„Dacă sufletul e nemuritor îți dai seama
Cate vibrații se izbesc
De pereții uriașului clopot?"

Țărmurile Lydiei mai zvâcnesc în *sânge totuși*: „*lydie, tu ești umbra mea de fier,/ De aer, de Ys, de sânge*".
Dar desprinderea s-a întâmplat. *Simone* - *Lydie* sunt vremuri apuse. Orion - ghilotină de var ne *împinge în* aprigul mister al infinitului:

„Eli-Efi-Ersilia
Mi-e teamă în labirintul de vieți
Mai lasă-mi un semn pe pereți
Eli—Efi—Ersilia".

Dumnezeul meu, de ce m-ai *părăsit*? în ceasul răstignirii, poetul *încotro*?
La Periferia sublimului, căfătoria către *dincolo* debutează cu o mare *însăimântare*

*timone vxi-t frică - măduva lunii
Aruncă infinite lespezi - crâncena viață.
Să-ți mai citeșc oare în morți?
Iubito...".*

*Poetul citește „în morți”. Viața e crâncenă. Măduva
funii suge tot ce e viu. începe alt tărâm, unde poetul
nu mai are pe nimeni afături, nici un semn, nici o
amintire, doar frăția cu alegerea lui. Iar alegerea nu
este Dumnezeu, fiindcă George Virgil Stoenescu nu este
obsedat de credință.*

Măinile uitate pe cer apare în 1983. începutul dă tonul
întregului volum: „Cad frunzele închipuirii mele”
(Căderea frunzelor I). Degetele sunt „de veșnicie grele”.
Apare Lucia, fumina care face „veacul efipă”, în
Căderea în decembrie (IV). Reafuț zvâcnește în
presimțiri. Prefigurând anul 1989, Căderea căderii (XII)
vede cum „Revoluția (iar) um6(ă în bfulgi” (revoluția
tinerilor). Tot presimțire e și în Ascensiunea a IV-a:
Din nou aprinde gerul:

*„E noaptea [ungă, zilele sunt grele
Apasă nemurirea ca un munte
Decembrie împlinește fapte crunte
E binefă addne ascuns în rele”.*

Lovit în moalele gândirii și ai ființei de totalitarism,
George Virgil Stoenescu nu putea ignora, o dată ce

intrase în *înaltul ordin al* magicienilor, *semnele căderii*, alt „asfințitului” Blestematului model. Doar că de aici înainte implicația se *retrage în fața meditației*: „Trăim la suprafața *ființei* noastre” (Ascensiunea a V-a: E omul timp). Ascensiunile ies din cotidian, *schimbă* preocupările, răsucesc inteligența cu fața către altă viziune, alt drum: „Călătorie inutilă - omul...”. Timpul nu mai e trecut sfârșit de iubire, *prezent* sfârțecat de fier, ci doar un „infinite surghiun” (Ascensiunea a VII-a: Solstiții infernale). Alta e starea de spirit, luminată de o *neomenească* detașare:

„O creștere și un declin în toate
Durere și iubire la un foc -
A înviat pământul peste poate!”.

Marea *plecare a* început. Dovadă stă Anatomia melancoliei, titlu ce *definește* dispoziția poetică de aici încolo. Sensibilitatea poetică se dilată enorm:

„Mă doare cerul strdnd în *spaime*
Pe arse buzefi de timp...
Mă țin pe umăr, nestatornic
Și umbră n-am, si *nici* răstimp”.
(Din vremuri tinere, vedenii...)

Vechile obsesii mai dor, dar perspectiva e alta. Poetuf se descojeste de sine, se *desface de ani*, oricum, „*Dumnezeu nu se află în ei*” (înțelepte balanțe), se *dezbracă de trup*, „Mă zbat spre margini, mă dilată și cresc”, adună, dar ceea ce adună el acum e de cu totul altă natură decât

experiențele, politice sau *exotice ie* dinainte. Speranța nu mai e decât un *schelet imens* (Cinci asemănări), fiecare clipă e o răstignire, istoria un „ras”, memoria e *istovitoare*. Anatomia melancoliei *explică, ei da*, „Ei știu totul despre tine/ Dar tu nu mai ești demult...”. Ceva *in* existență s-a pulverizat. A fi (II) e o *deprindere* cu totul nouă, cu totul alta, ce nu poate de fapt să mai fie comunicat:

„Sunt atdt de singur *Simonie*
Cum *numai inima cu* sângele ei poate fi.

Sunt atdt de singur *Simonie*
Cum *numai timpul cu* moartea poate fi.

Sunt atdt de singur *Simonie*
Cum *numai ochiul cu vederea poate fi*”.

în lumea frăției cu inexprimabilul, *Simonia și Lydia* sunt *și ele* cercuri înfrățite. Poetul se îndepărtează:
„Palpită veșnicia *în goluri când mă bea*” (Echinox).
Ființa se goleşte de trecător dar sublimează un elixir al *emoției* veșnice. Simbolurile poetice, *Lydiei, Simonii, cercuri*, triumphiuri în steaua *lui David*, trec Styxul.
Poezia urcă.

Ultimul vofum, Anatomia melancoliei (1991), *are un* singur mare erou, un *singur lector*, Fratefe meu - sora mea. E vorba de „Fratefe meu de neant - sora mea” (Fratele meu - sora mea II). *Se naște „moartea asta vie*

ce aşteaptă" (O stea). Substanţa vie a inteligenţei, sufletul imaterial sunt devorate „Aici *sub* țeastă."".
Micuța Alexandra, marea și adevărata iubire *mirată*, întreabă, „Nu vă *închinați*, Domnule?", iar poetul nu poate vorbi, replica lui mută este Scriu. Arghezian dar totaf *deosebit de credința poetului florilor de mucigai*, George Virgil Stoenescu ar mai vrea un răgaz, în Rugă-

„Ah, fasă-mă *Doamne o vreme* să mai stau
Și să te simt înmănușat cu mine
Și să mă doară *carnea când te beau*
Și mă *frământ* să cred cum e mai bine.

Mai fasă-mi două zife, trei sau patru
Să-mi caut înveșit și pământul,
Să-mi strâng în cercuri *gândul aspru*
Si să-mi îngheț treptat răstimpul.

Și pe la ceas de vară, la amiez
Să mor în tihnă, vierme și *burghez*".

Moare cochilia, rămâne ceva ce nu e Dumnezeu.
Cercurile au urcat dincolo de universul creștin,
într-unui la care nu avem acces prin cuvinte. Poetul
însuși nu poate decât să *aproximeze* neclar: „Aseară, cu
ziua încă-n *minei* M-am înecat cu ceață..." (Dreptatea
mărului). „Tu ești *duminica iubirii mele*" (Duminica
iubirii) rămâne în urmă, mereu mai *stins*. Sosește
necuprinsul, neînțelesul. Dar poezia nu amuțește. Poetul
o *împinge dincolo de condiția ei, în inexprimabil*.

Partea a șaptea, Fratele Meu, cuprinde poeme inedite, care, toate, sunt de fapt cheia revelației, ieșirea din labirint. Poemul dansat îi e dedicat „lui T. S. Eliot, poetul *bancher*”, și ca și Efiot *propune lectorului să „danseze” versurile împreună cu creatorul*, ca și Efiot *declară* poetului „Acest joc nu are nevoie de tine/ Ci doar de rana existenței tafe”. Un poem ca o răzbunare *împinge vederea în „acest întuneric imens ce (ne) ifuminează”*. Poetul vede acum ce nu e de văzut, iese dintre noi, cei neinițiați, fiindcă „*Dumnezeu nu are simțul umorului*”. Pfanul este făcut: „*Poemul acesta fi-va un plani Un fel de răzbunare sau poate o mare oboseală Când toate lucrurile cad la fel*”. Fratefui, în Veghe și moarte (Lupta cu îngerul), îi pface să se joace de-a Dumnezeu, să Jie Dumnezeu, dar „*Dacă Dumnezeu este în tine/ atunci Ef e, Ef e, Ef e o tumoră... Lama Sabactani!*” Necredința apasă.

Fratele meu, tu ești eu? e o *întrebare* demnă de motto-uf acestui vofum *despre iubire și ne-moarte-*,

„Și tare mă doare că trece
Iubirea prin noi tot mai greu
în tempfu căldura e rece
Fratele meu, tu ești eu?”

Iar poetul este de fapt răstignirea care nu mai vrea să se petreacă, parcă am auzi *Dumnezeule, vade retro*:

Jugi toată noaptea, fugi toată viața
5-a amestecat binele cu răul -
Luați, mâncați, acesta-i trupul meu

Luați, beți, acesta-i sângele meu
Aceasta e totu' - cu fimbă de moarte!
Acfio întuneric - Adio fumină.
Dar să nu-mi spui tu ce să fac,
Să nu-mi spui tu să nu mor!
Oricând', oricând
Dar nu în această viață...".
(Să nu-mi spui tu ce să fac!)

învierea de după moartea pe care ef (fectoruf?), fratefe, n-o poate împiedica, vine cu vraja fui șapte - a șaptea carte: „Nu-i doar o carte ce atingi repetat/ De șapte ori voi muri si voi învia în inima ta/ In noaptea aceasta lumina-vom împreună,/ Sângefe meu nepăsător te va safuta, te va saluta..." (Puck constrictor). Poezia este, *așadar, sacrificiuf suprem, după care totul e mister, pecete, desprindere, înălțare.*

*

Fratele Meu este un volum neobișnuit.
George Virgic Stoenescu trece în el de ta poeme erotice fa tatonări în inițiere și ajunge într-un fel de dincolo pe care nu-l face accesibil prin cuvinte, ca și cum ne-ar feri de un alb orbitor. Ne păstrăm vederea, cu care nu putem decât să bâjbâim. Adevărurile poetului nu sunt niciodată date în vileag. Imaginile sunt multe si colorate, cizelarea poemelor ne duce în vârtej, nu prea avem timp să stăm să chibzuim. Abia fa o a doua factură oarecum înghețată a acestui vofum torid ațjef deslușim măcar direcția sensibilității poetice. Drumuf

duce departe, foarte departe, în punctul de unde ar putea să *înceapă* necredința.
Eminescian, Barbian, Bfagian, Arghezian,
George *Virgil Stoenescu deschide și poarta poeziei universale, poposind în Shakespeare, Efiot, Mallarme, Rifke, Dyfan Thomas. In fapt, însă, el scrie o poezie intens personala, cu toate că nu ajungem decdt fa ființa de fum a poetului, nu si fa biografia ei cotidiană. Nu avem. de-a face cu o poezie-jurnal, confesiunea fipseste, dar emoția țdsneste din fiecare sunet. Există versuri care 6dntuie fectoruf si ufuesc prin încărcătura for de sens si muzică în acefasi timp. Inspirația e darnică, munca din spatefe ei se simte *uneori*, și atunci poemuf devine rece, intelectual, poate chiar ocuftează ideea de dragul rimei. în general poemele de început vibrează la erotic si se crispează memoră6if fa totafitarism, iar către maturitate vana inițiatică tasă totuf în umbră, pune stăpânire pe poezie.*

George Virgil Stoenescu e un poet care, la propriu și la figurat, trăiește în stele. Acolo se fac și se desfac destine. Destinuf fui rămâne încrustat cu șapte cărți albastre, cu steaua fui David și surghiunit în simoniacă Lydie. E un destin de poet autentic, cu har, cu putere în verb, cu idee scânteietoare. îmi dăruiește moartea poezii e versul fui definitiv. Departe de a fi morbid, e o viață în moarte, pe care poezia lui ne-o deschide. Ca Shakespeare în Furtuna, poetuf simte că „oasele îmi sunt mărgăritare”, fa fel cum relua și Efiot mituf dramei universale (those are pearls that were his eyes - au Jost ochii tui acum sunt perle, îi spune Pucf6 printului).

Esență de viață și artă a *cuvântului*, *aceste, poeme nu* alcătuiesc un simplu volum, ci o *bibliotecă* din Alexandria, mistuită într-o clipă neștiută de *flacăra necredinței*.

Între a fi sau a nu fi, George Virgil Stoenescu este Hamlet, *fratele meu*. *Lectura e* solidarizare în îndoiala săpată în cei ce au trăit în totalitarism, în îndoiala că *rămâne* ceva din patimi și credințe. Dar îndoiala pierde și ea mistuită de *poezie*.

29 aprilie, *înviere*, 2000

indice «[fatetic
al poeziilor [oupâ titlu)

C^{SI}

A

- Acele grădini inegale... / 214
Acestea sunt cheile / 330
A cincea întrerupere — Timpul care se scorojește... / 303
A cincea reducere — S'aimer d'amour / 318
Acolo Maimonide suspina... / 203
Adevăratele umbre / 151
Adoarme... / 258
A doua întrerupere — Marele parfum / 300
A doua reducere — Persecutați de pian! / 315
A douăsprezecea întrerupere — în lucianic sol... / 310
A fi (I) / 138
A fi (II) / 480
Ai ridicat mâna sus / 362
Albastru de Lydia / 175
Alb și negru / 422
Ale lui Eminescu / 263
Alt timp / 267
Amarnic limpeză răsăditul clopot / 224
Amurg simbolic / 143
* * * (Am visat o lumină de fier și apă) / 332
Anatomia melancoliei (I) / 418
Anatomia melancoliei (II) (Simonie X) / 491
A noua întrerupere — Aerul exilat / 307
A opta întrerupere — Peste Râmi / 306
Apa întâmplare (I) (*Jocul secund*) / 244
Apa întâmplare (II) / 328
Apasă Simonie versul meu... / 193
A patra întrerupere — Pulberea Inorogului / 302
A patra reducere — Simoniacele cardinale / 317
Aproape labirint / 281
Aqua regis (Apa Ysului) / 227

Arat străbun, Simone... / 278
Arie antică / 128
Armura lui Thomas / 345
Ars Poetica / 144
Ascensiunea I: Ridică seva verdele din cer / 395
Ascensiunea a II-a: O cărămidă peste alta / 396
Ascensiunea a III-a: Lumina înălțată umbrei dar / 397
Ascensiunea a IV-a: Din nou aprinde gerul / 398
Ascensiunea a V-a: E omul timp / 399
Ascensiunea a VI-a: Manole meșter aprig / 400
Ascensiunea a VH-a: Grădina / 401
Ascensiunea a VUI-a: Solstiții infernale / 402
Ascensiunea a IX-a: Doar stelele / 403
Ascensiunea a X-a: Eu sunt / 404
Ascensiunea a XI-a: învierea și viața fără viață / 405
Ascensiunea a XII-a: înălțarea înălțării / 406
Aspră unduire / 172
A șaptea întrerupere — Luna în cădere... / 305
A șasea întrerupere — Prințul Excluderii / 304
A șasea reducere — Din nou doamna simplificării / 319
Așteaptă tăcerea de măslini / 368
Atâta doar / 477
Atâta piatră... / 184
Atât de-aproape / 348
A treia întrerupere — Condamnat la pulverizare / 301
A treia reducere — Călare pe un miros / 316
A unsprezecea întrerupere — Cu soarele-n oase! / 309
Avatar / 488
A zecea întrerupere — Alpha și Omega / 308

B

Balanța de pești / 176
Balanță (I) / 157

Balanță (II) / 179
Balanță peste moarte / 123
Bătrânii călăi din piramide / 474
Blânde erori îmi aminteau / 145
Brăul următor / 228

C

Cadavrul unui sunet / 331
Cadavrul unui vis / 489
Carabinierul / 363
Casa a Noua (I) / 295
Casa a Noua (II) / 320
XII. Căderea căderii / 386
VII. Căderea din sorți / 381
V. Căderea din vară / 379
X. Căderea din vis / 384
I. Căderea frunzelor / 375
IV. Căderea în decembrie / 378
VIII. Căderea la echinox / 382
XI. Căderea simplă / 385
IX. Căderea spre veghe / 383
II. Căderea statuiilor / 376
III. Căderea umbrei / 377
VI. Căderea zidului / 380
Călărețul de Aer (I) / 233
Călărețul de Aer (II) / 289
Către Lydia / 148
Când mă vorbeam... / 152
Cândva la apele înalte / 512
Cântar de apă, viața ocolită... / 158
Cântare înțelepte (I) / 101
Cântare înțelepte (II) / 154

Cântarea Ysului / 222
Cântec de moară / 337
Cântec de nunta Lydiei / 478
Cântec de prima oară / 124
Cântec final / 369
Cântec în Lydia (I) / 216
Cântec în Lydia (II) / 426
Cealaltă lacrimă / 103
* * * (Ce ciudat mi se pare să-ți scriu) / 352
Cercuri la Alcesta întoarsă / 272
Cercuri la Elsinore / 89
Chip similar / 449
Cicatricea / 327
Cinci asemănări / 416
Cirecenaria / 190
Coborârea / 238
Colecționar / 469
Cuartenionii / 325
Cuartenionul / 430
Cum este Eminescu? / 261
Cuvânt din cuvânt / 339
Cuvânt după cuvânt / 410

D

Dar eu / 432
Dar în oglinzi / 341
Dark Lady / 185
Dar unde e grădina? / 247
Decembrie / 174
Dedicație / 428
Delfica/73
De mult când te rog / 364

Desprinderea de Aer / 240
Deșertul vorbitelor / 165
Din gând în gând / 521
Din Pont (I) / 205
Din Pont (II) / 335
Din vremuri tinere, vedenii... / 409
Doamna aceea / 286
Doamnele fierului / 271
Dor/414
Dor de mamă / 467
Dor de tată / 466
Dreptatea mărului / 487
Drum spre Zalmoxe / 67
Drumul în Lydia / 351
Duat / 468
Dublu săgetător pe frize / 189
Dulce văduvă de aer / 358
Dulcea armură / 234
Duminica iubirii (*Euridice*) I 485

E

Echilibru invers / 192
Echinox / 433
Edict în perla neagră / 129
Ego/181
Elogiu / 413
Emet / 66
Eminescu, strig! / 235
Eminescu visa revoluția / 262
E ora și nădejdea / 367
Epagomene / 132
Epistola din Pont / 511

Epoca fierului forjat / 447
E tulburare numai... / 187
E vina ta Neysul, Simonie... / 207
Extaz (Oprire în drumul spre Ys) / 221

P

Falsă ars poetica / 96
Făgăduitul / 225
Ferocissima, dragostea ta... / 514
Fier / 114
Fier albastru, copil... / 448
Focul șarpelui / 178
For / 77
Fratele meu - Sora mea (I) / 457
Fratele meu - Sora mea (II) / 461
Fratele meu - Sora mea (III) / 462
Fratele meu, tu ești eu? / 501
Fulgerul / 260

G

Gânduri cu parce / 119
Ger valah / 72
Glasnice / 99
Goarnele ierbii / 326

H

Hesperos vei fi fost... / 147
Hic et nunc / 518
Hora păunilor / 71
Hyacinth Girl / 282

I

Incertitudinea-veghe / 140
Infinitul acela / 197
In illo tempore / 333
Inimi bătând cu zaruri / 366
Inscripție / 79
Inscripție pe sceptrul echivoc / 130
Istorie florentină / 450
Iubita mea cu ochii albaştriti... / 483
Iubirea numai... (I) / 160
Iubirea numai... (II) / 239

Î

îmblânzită în pleoape / 476
îmi aminteam pe ape... / 276
îmi dăruiește moartea / 519
împreună cu Leul (I) (*Laboratoarele carnivore*) I 344
împreună cu Leul... (II) / 481
împrumutarea privirii / 508
încercuit de aspre preotese / 74
îndoială / 127
... în faeton de gală / 201
înfățișare în grâu / 70
îngânare / 126
In general se oprește Ia un diftong / 98
în iarnă și în vară / 360
în repetare / 80
însemn / 206
întrebările / 421
într-o viață / 334
întunericul sete (*Balyaeva*) i 211

înțelepciune / 108
înțelepciunea nimănui / 121
înțelepte balanțe / 415

J

Jocul / 259

K

Kadosh / 506

L

La Chenonceaux iubirea era ger / 170
Lacrimi pe cercuri / 85
La Porțile Lydiei / 285
La Porțile Orientului / 346
Leagăn tors / 131
Leul / 264
Livada plânse galbena privire / 83
Lumina umbrei (I) / 115
Lumina umbrei (II) / 209
Luminătorul / 65
* * * (Lydie, tu ești umbra mea de fier) /

M

Mai poți / 353
Marele joc / 169
Marele Pan / 435
18 martie 1314/503
Măr trist / 484

Măinile uitate pe cer (I) / 359
Măinile uitate pe cer (II) / 389
Medievală / 266
Metzengerstein / 109
Mitologie / 106
Monolog / 155

N

Naștere / 104
Nazuri domnești / 274
Necruțătoarea floare / 219
Nefirească în unghi / 349
Noaptea-n zori / 105
Nobila doamnă se chema... / 202
Nordul I / 236
Nu clipi, amintirea... / 283

O

Oho, Lydie... / 284
O lacrimă de menhir / 183
O neclintire-n dor / 199
Orion - ghilotină de var / 357
Osândă lină... / 213
O stea / 465
O sută galeșe trecuturi... / 191
O vagă plecăciune timpul... / 120
Ovidiul / 84

P

Pastel alegoric / 117

Pândind / 365
Pe râul unui semn... / 451
Periferia sublimului / 361
Pe un dicționar de astronomie / 429
Picătura chinezească / 156
Poate / 161
Podul de cupe / 329
Poemul dansat / 497
Poezia din Paestum / 350
Prea aspru ncr - Poezie... / 237
Prejudecată / 200
Prima întrerupere — Parașutele / 299
Prima reducere — Așa, vorbind... / 314
Pro patria / 69
Puck constrictor / 513

R

Raza cercurilor pe nisip / 245
Racurilor de lacrimi ostatici rămâneam / 180
Reducere de la 18 la 6 / 313
Reincarnare / 510
Remember CCCL / 507
Ripeness is all / 265
Rit / 504
Ruga/470
Rugina albă (I) / 279
Rugina albă (II) / 288
Rugina epitafului simoniac / 268

S

Sandala attică / 137

Sarbezi ochii tăi albaștri... / 168
Saturnalii / 159
Să nu-mi spui tu ce să fac! / 516
Să nu mori frate al meu! / 515
Sâmburi goi / 116
Scriu / 452
Secure de amar / 218
Semnul din Pont / 354
Semnul pătrat, regal înspăimântată... /
Sfinxul vocalelor / 100
Simona - Lydia / 347
Simonia fierului / 280
Simonia XII / 490
Simonia Ysului / 186
Simonie I (*Buria*) I 437
Simonie 11/438
Simonie III / 439
Simonie IV / 440
Simonie V (*Nașterea*) 1441
Simoniile Parce / 220
Simțirea-i doar o noapte... / 217
Singurul loc / 520
Sir Hoar / 336
Sixtina Napolitană / 425
Sol (I) /107
Sol... (II)/212
Sol (III)/411
Spin / 102
Spleen/ 118
Stalactita de fier / 257
Străbuna cunună / 198

S

- Șansa aceea / 142
- Șapte singurătăți... / 182
- Și domni de curte mari... / 479
- ... și lebădă-n neștire / 125
- Și versul amarnic mereu repetat / 226
- ... și Ysul (Curățirea patimilor) / 188

T

- Tarot/517
- Tăciunile crailor / 338
- Teama Venerei / 167
- Teodora Bizanțului alb / 273
- Testament de copac (I) / 81
- Testament de copac (II) / 110
- Tu, Ysul... / 166

U

- Uitarea gustului / 122
- Ultimul vis / 355
- Umbre adevărate / 139
- Umbre dintr-un timp / 277
- Un aer pedeapsă / 242
- Un gând pe insulă... / 141
- Un joc de-a marea / 204
- Un pod peste Styx (*Aer <ji Fier*) / 251
- Un poem ca o răzbunare / 498
- Un singur chip / 113
- Un singur semn / 215
- Un sol de la muri în lamuri / 68

Un șarpe fugea către mare... / 241
Un vers de iarnă palidă / 420
Un viscol de vulturi și vară... / 246

V

Vederea de la 4 la 6 a.m. / 473
Veghe și moarte (Lupta cu îngerul) / 500
Via Appia / 177
Viața ca un semn / 522
Viața lucrurilor / 95
Viețile noastre, Simone... / 509
Viitoarea veghe / 287
Vipera cu triunghi / 75
Vis în vis (Reflexia cercului rău) / 97
Visul paharnicului / 275
Visul supravegheat al lui G.I. / 427

Y

Ys / 153

Z

Zglobie eroarea întreba / 82
Zidurile lunii / 340
Ziua-Noaptea (I) / 146
Ziua-Noaptea (II) / 243
Zodia Cancerului / 173

Prefață de Eugen. 'Negriei 15

Notă biobi&iografică 157

î. Cercuri ta Lisinore [w%) /ei

LACRIMI PE CERCURI / 64

Luminătorul / 65

Emet / 66

Drum spre Zamolxe / 67

Un sol de la muri în lamuri / 68

Pro patria / 69

înfățișare în grâu / 70

Hora păunilor / 71

Ger valah / 72

Delfica / 73

încercuit de aspre preotese / 74

Vipera cu triunghi / 75

For / 77

Inscripție / 79

în repetare / 80

Testament de copac (I) / 81

Zglobie eroarea întreba / 82

Livada plânse galbena privire / 83

Ovidiul / 84

Lacrimi pe cercuri / 85

CERCURI LA ELSINORE / 87

Cercuri la Elsinore / 89

TESTAMENT DE COPAC / 93

Viața lucrurilor / 95

Falsă ars poetica / 96

Vis în vis (Reflexia cercului rău) / 97

în general se oprește la un diftong / 98

Glasnice / 99

Sfinxul vocalelor / 100
Cântare înțelepte (I) / 101
Spin / 102
Cealaltă lacrimă / 103
Naștere / 104
Noapte-n zori / 105
Mitologie / 106
Sol (I) / 107
înțelepciune / 108
Metzengerstein / 109
Testament de copac (II) / 110

EPAGOMENE / 111

Un singur chip / 113
Fier / 114
Lumina umbrei (I) / 115
Sâmburi goi / 116
Pastel alegoric / 117
Spleen/ 118
Gânduri cu parce / 119
O vagă plecăciune timpul... / 120
înțelepciunea nimănui / 121
Uitarea gustului / 122
Balanță peste moarte / 123
Cântec de prima oară / 124
... și lebădă-n neștire / 125
îngânare / 126
îndoială / 127
Arie antică / 128
Edict în perla neagră / 129
Inscripție pe sceptrul echivoc / 130
Leagăn tors / 131
Epagomene / 132

ii. Chiț Similar asn) i m

YS / 136

- Sandala attică / 137**
- A fi (I) / 138**
- Umbre adevărate / 139**
- Incertitudinea-veghe / 140**
- Un gând pe insulă... / 141**
- Șansa aceea / 142**
- Amurg simbolic / 143**
- Ars Poetica / 144**
- Blânde erori îmi aminteau / 145**
- Ziua-Noaptea (I) / 146**
- Hesperos vei fi fost... / 147**
- Către Lydia/ 148**
- Semnul pătrat, regal înspăimânta... / 150**
- Adevăratele umbre / 151**
- Când mă vorbeam... / 152**
- Ys / 153**
- Cântare înțelepte (II) / 154**
- Monolog / 155**
- Picătura chinezească / 156**
- Balanță (I) / 157**
- Cântar de apă, viața ocolită... / 158**
- Saturnalii / 159**
- Iubirea numai... (I) / 160**
- Poate / 161**

DEȘERTUL VORBITELOR / 163

- Deșertul vorbitelor / 165**
- Tu, Ysul... / 166**
- Teama Venerei / 167**
- Sarbezi ochii tăi albaștri... / 168**
- Marele joc / 169**
- La Chenonceaux iubirea era ger / 170**

Aspră unduire / 172
Zodia Cancerului / 173
Decembrie / 174
Albastru de Lydia / 175
Balanța de pești / 176
Via Appia/ 177
Focul șarpelui / 178
Balanță (II) / 179
Răcoritor de lacrimi ostatici rămâneam / 180
Ego/ 181
Șapte singurătăți... / 182
O lacrimă de menhir / 183
Atâta piatră... / 184
Dark Lady / 185
Simonia Ysului / 186
E tulburare numai... / 187
... și Ysul (Curățirea patimilor) / 188
Dublu săgetător pe frize / 189
Circenaria / 190
O sută galeșe trecuturi... / 191
Echilibru invers / 192
Apasă Simonie versul meu... / 193

NEYS / 195

Infinitul acela... / 197
Străbuna cunună / 198
O neclintire-n dor / 199
Prejudecată / 200
... în faeton de gală / 201
Nobila doamnă se chema... / 202
Acolo Maimonide suspina... / 203
Un joc de-a marea / 204
Din Pont (I) / 205
însemn / 206
E vina ta Neysul, Simonie... / 207

Lumina umbrei (II) / 209
întunericul sete (*Bafyaeva*) / 211
Sol... (II)/212
Osânda lină.../213
Acele grădini inegale... / 214
Un singur semn / 215
Cântec în Lydia (I) / 216
Simțirea-i doar o noapte... / 217
Secure de amar / 218
Necruțătoarea floare / 219
Simonile Parce / 220
Extaz (Oprire în drumul spre Ys) / 221
Cântarea Ysului / 222
Amarnic limpeză răsăditul clopot / 224
Făgăduitul / 225
Și versul amarnic mereu repetat / 226
Aqua regis (Apa Ysului...) / 227
Brăul următor / 228

ni. *Călărețul de Aer (we) 1229*

CĂLĂREȚUL DE AER / 232

Călărețul de Aer (I) / 233
Dulcea armură / 234
Eminescu, strig! / 235
Nordul I / 236
Prea aspru aer - Poezie... / 237
Coborârea / 238
Iubirea numai... (II) / 239
Desprinderea de Aer / 240
Un șarpe fugea către mare... / 241
Un aer pedeapsă / 242
Ziua-Noaptea (II) / 243
Apa întâmplare (I) (*Jocul secund*) / 244
Raza cercurilor pe nisip / 245

Un viscol de vulturi și vară... / 246
Dar unde e grădina? / 247

UN POD PESTE STYX / 249
Un pod peste Styx (*Aer și Fier*) / 251

STALACTITA DE FIER / 255
Stalactita de fier / 257
Adoarme... / 258
Jocul / 259
Fulgenil / 260
Cum este Eminescu? / 261
Eminescu visa revoluția / 262
Ale lui Eminescu / 263
Leul/ 264
Ripeness is all / 265
Medievală / 266
Alt timp / 267
Rugina epitafului simoniac / 268

DOAMNELE FIERULUI / 269
Doamnele fierului / 271
Cercuri la Alcesta întoarsă / 272
Teodora Bizanțului alb / 273
Nazuri domnești / 274
Visul paharnicului / 275
îmi aminteam pe ape... / 276
Umbre dintr-un timp / 277
Arat străbun, Simone... / 278
Rugina albă (I) / 279
Simonia fierului / 280
Aproape labirint / 281
Hyacinth Girl / 282
Nu clipi, amintirea... / 283
Oho, Lydie.../284
La Porțile Lydiei / 285
Doamna aceea... / 286

Viitoarea veghe / 287
Rugina albă (II) / 288
Călărețul de Aer (II) I 289

iv. *Casa a Noua* (1979)/ 291

Casa a Noua (I) I 295

I. VIZITATORII SAU ÎNTRERUPERILE INOROGULUI / 297

Prima întrerupere - Parașutele / 299
A doua întrerupere - Marele Parfum / 300
A treia întrerupere - Condamnat la pulverizare / 301
A patra întrerupere - Pulberea Inorogului / 302
A cincea întrerupere - Timpul care se scorojește... / 303
A șasea întrerupere - Prințul Excluderii / 304
A șaptea întrerupere - Luna în cădere... / 305
A opta întrerupere - Peste Râmi / 306
A noua întrerupere - Aerul exilat / 307
A zecea întrerupere - Alpha și Omega / 308
A unsprezecea întrerupere - Cu soarele-n oase! / 309
A douăsprezecea întrerupere - în lucianic sol... / 310

II. REDUCERILE/311

Reducerea de la 18 la 6 / 313
Prima reducere - Așa, vorbind... / 314
A doua reducere - Persecutați de plane! / 314
A treia reducere - Călare pe un miros / 316
A patra reducere - Simoniacele cardinale / 317
A cincea reducere - S'aimer d'amour / 318
A șasea reducere - Din nou doamna simplificării / 319
Casa a Noua (II) I 320

ÎNTRUPAREA INOROGULUI / 323

I. CUATERNIONII (REDUCERILE) / 324

Cuaternionii / 325
Goarnele ierbii / 326

Cicatricea / 327
Apa întâmplare (II) / 328
Podul de cupe / 329
Acestea sunt cheile / 330
Cadavrul unui sunet / 331
* * * (Am visat o lumină de fier și apă) / 332
In illo tempore / 333
într-o viață / 334
Din Pont (II) / 335
Sir Hoar / 336
Cântec de moară / 337
Tăciunile crailor / 338
Cuvânt din cuvânt / 339
Zidurile lunii / 340
Dar în oglinzi / 341

II. ÎMPREUNĂ CU LEUL (ÎNTRERUPERILE) / 343
împreună cu Leul (I) (*Laboratoarele carnivore*) I
Armura lui Thomas / 345
La Porțile Orientului / 346
Simona - Lydia / 347
Atât de aproape / 348
Nefirească în unghi / 349
Poezia din Paestum / 350
Drumul în Lydia / 351
* * * (Ce ciudat mi se pare să-ți scriu) / 352
Mai poți / 353
Sennul din Pont / 354
Ultimul vis / 355
*** (Lydie, tu ești umbra mea de fier) / 356
Orion - ghilotină de var / 357
Dulce văduvă de aer / 358
Măinile uitate pe cer (I) / 359
în iarnă și în vară / 360
Periferia sublimului / 361
Ai ridicat mâna sus / 362

Carabinierul / 363
De mult când te rog / 364
Pândind / 365
Inimi bătând cu zaruri / 366
E ora și nădejdea / 367
Așteaptă tăcerea de măslini / 368
Cântec final / 369

v. *Mâinile uitate pe cer (im) i-m*

CARTEA ÎNTÂI

MÂINILE UITATE PE CER / 374

ECHINOCTII / 374

- I. Căderea frunzelor / 375
- II. Căderea statuiilor / 376
- III. Căderea umbrei / 377
- IV. Căderea în decembrie / 378
- V. Căderea din vară / 379
- VI. Căderea zidului / 380
- VII. Căderea din sorți / 381
- VIII. Căderea la echinox / 382
- IX. Căderea spre veghe / 383
- X. Căderea din vis / 384
- XI. Căderea simplă / 385
- XII. Căderea căderii / 386

MÂINILE UITATE PE CER / 387

Mâinile uitate pe cer (II) / 389

SOLSTIȚII / 393

- Ascensiunea I: Ridică seva verdele din cer / 395
Ascensiunea a II-a: O cărămidă peste alta / 396
Ascensiunea a III-a: Lumina înălțată umbrei dar / 397
Ascensiunea a IV-a: Din nou aprinde gerul / 398
Ascensiunea a V-a: E omul timp / 399

Ascensiunea a VI-a: Manole meşter aprig / 400
Ascensiunea a VH-a: Grădina / 401
Ascensiunea a VIH-a: Solstiţii infernale / 402
Ascensiunea a IX-a: Doar stelele / 403
Ascensiunea a X-a: Eu sunt / 404
Ascensiunea a XI-a: învierea şi viaţa fără viaţă / 405
Ascensiunea a XII-a: înălţarea înălţării / 406

CARTEA A DOUA

ANATOMIA MELANCOLIEI / 407
Din vremuri tinere, vedenii... / 409
Cuvânt după cuvânt / 410
Sol (III) / 411
Elogiu/413
Dor/414
înțelepte balanţe / 415
Cinci asemănări / 416
Anatomia melancoliei (I) / 418
Un vers de iarnă palidă / 420
întrebările / 421
Alb şi negru / 422

SIXTA NAPOLITANĂ / 423
Sixta Napolitană / 425
Cântec în Lydia (II) / 426
Visul supravegheat al lui G.I. / 427
Dedicaţie / 428
Pe un dicţionar de astronomie / 429
Cuaternionul / 430
Dar eu / 432
Echinox / 433

SCRISORI / 435
Simonie I (*Buria*) / 437
Simonie II / 438
Simonie III / 439

Simonie IV / 440
Simonie V (*Nașterea*) I 441

vi. *Anatomia melancoliei* *îMI*

CARTEA ÎNTÂI

NIGREDO / 446

Epoca fierului forjat / 447
Fier albastru, copil... / 448
Chip similar / 449
Istorie florentină / 450
Pe râul unui semn... / 451
Scriu / 452
Marele Pan / 453

CARTEA A DOUA

FRATELE MEU - SORA MEA / 455

Fratele meu - Sora mea (I) / 457
Fratele meu - Sora mea (II) / 461
Fratele meu - Sora mea (III) / 462
O stea / 465
Dor de tată / 466
Dor de mamă / 467
Duat / 468
Colecționar / 469
Rugă / 470

CARTEA A TREIA

ANATOMIA MELANCOLIEI / 471

Vederea de la 4 la 6 a. m. / 473
Bătrânii călăi din piramide / 474
îmblânzită în pleoape / 476
Atăta doar / 477
Cântec de nunta Lydiei / 478

Și domni de curte mari... / 479
A fi (II) / 480
împreună cu Leul... (II) / 481
Iubita mea cu ochii albaştriti... / 483
Măr trist / 484
Duminica iubirii (*Euridice*) / 485
Dreptatea mărilor / 487
Avatar / 488
Cadavrul unui vis / 489
Simonia XII / 490
Anatomia melancoliei (II) (*Simonia X*) / 491

vii. Fratele Meu (inedite)/493

Poemul dansat / 497
Un poem ca o răzbunare / 498
Vege și moarte (Lupta cu îngerul) / 500
Fratele meu, tu ești eu? / 501
18 martie 1314/503
Rit / 504
Kadosh / 506
Remember CCCL / 507
împrumutarea privirii / 508
Viețile noastre, Simone... / 509
Reincarnare / 510
Epistola din Pont / 511
Cândva la apele înalte / 512
Puck constrictor / 513
Ferocissima, dragostea ta... / 514
Să nu mori frate al meu! / 515
Să nu-mi spui tu ce să fac! / 516
Tarot/517
Hic et nunc / 518
îmi dăruiește moartea / 519
Singurul loc / 520

Georghe Vinjif Stoenescu 0 Fratefe Meu

Din gând în gând / 521

Viața ca un semn / 522

Postfață ie. Liia Vianu 1523

Iniice ***alfabetic ai*** poeziilor (după titlu) /

Colof

F
RA
TELE
MEU de
GEORGE
VIRGIL
STOENESCU

Volu selectiv, cuprin
zând 351 poeme, apare
sub influența „alinierii”
planetare produse în cursul
lunii mai 2000, în semnul fix al
Taurului. Poemele cuprinse în
carte sunt parte - apărute în
volumele anterioare („Cercuri la
Elsinorc”, Editura Eminescu, 1972;
„Chip Similar”, Editura Eminescu, 1974;
„Călărețul de Aer”, Editura Eminescu, 1976;
„Casa a Noua”, Editura Cartea Românească,
1979; „Măinile uitate pe cer”, Editura Cartea
Românească, 1983; „Anatomia melancolici”,
Editura Eminescu, 1991), parte - inedite. Volumul
apare cu o prefață semnată de Eugen NEGRICI, cu o
postfață aparținând Lidiei VIANU. Vede lumina tiparului
sub îngrijirea directorului Editurii Univers Enciclopedic VJad
POPA, a redactorului responsabil de carte Ioana CRACA, a
tehnoredactorilor Ofelia COȘMAN și Diana TATU și în viziunea
grafică a lui Mircea DUMITRESCU. La tehnoredactare, conform
dorinței autorului ca textul celor patru glose - *Cercuri la Elsinore; Un
pod peste Styx; Măinile uitate pe cer (II) și Fratele meu - Sora mea (!)* -
să fie prezentate cu strofele nefracturate, aranjamentul paginilor respective
a fost modificat corespunzător. De asemenea, s-a păstrat forma *sini* în câteva
poezii, din considerente de rimă. Ilustrarea lucrării: Henri KHUNRATH
(1506-1605), celebrul medic și alchimist, elev al lui Paracelsus, cu gravurile în
tehnică acvalbrtc existente în lucrarea AMPHITHEATRUM SĂPIENTIAE
AETERNAE (1609). Manuscrisul a primit bun de cules la data de 02.06.2000, bun de
tipar la data de 21.07.20(1), cartea apărând la data de 10.11.2000. Volumul, însumând
29,6 coli de editură și 37 coli de tipar (comanda n. 1199), este imprimat într-un tiraj de
1000 exemplare pe hârtie ofTset import de 80g/m' din care 20 de exemplare pe hârtie
chamois, în formatul 16,5 cm x 23,5 cm, coperta este legată, suprapoperta celofanată mat.
Lucrarea a fost culeasă și paginată pe calculatoare Macintosh; cele 9 ilustrații liniare îndoit
24 x 34 cm introduse în blocul cărții au fost scanate cu un scanner PowerLook III; s-au folosit
caractere de literă ChanceryCursive, Dauphin, Helvetica, LucidaHandwritingItalic, RoGaramond
BookCondItal!e, Tirnesrom, TimesromBold, TimesroniItalic, TimesRoman, cucorpurilede7,8,9,10,11,
15, 16, 17, 18, 21, 24, 30, 56, drepte, cursive și aldine, verzale și de rând. La tipărirea cărții au lucrat -
cu abnegația profesională cunoscută - specialiștii Regiei Autonome Monitorul Oficial, str. Izvor nr. 2-4,
Palatul Parlamentului, sector 5, București, muncitori, maiștri, tehnicieni și ingineri, care și-au dăruit cu însufletire
efortul, talentul și ingeniozitatea creatoare, sub oblăduirea distinsei doamne director general Eugenia
CIUBANCAN. În final, cuvenitele mulțumiri și recunoștința autorului Băncii Comerciale Române și, *last but
not least*, domnului președinte dr. Nicolae DANILA, fără ajutorul căruia această carte nu ar fi văzut lumina tiparului.